ELAINE RACO CHASE

Mesaje speciale

ALCRIS

Capitolul 1

Când telefonul ţârâi într-o vineri, cu cinci minute înainte de sfârşitul programului. Roxanne ezită doar o fracţiune de secundă înainte de a ridica receptorul.

Vocea ei aspră, de contraltă, întâmpină cu un salut amabil persoana de la celălalt capăt al firului.

— Domnişoară… domnişoară Murdoch, sunt Leah, Leah Chang. Of, îmi pare aşa de rău de treaba asta. Eu… eu tocmai am început lucrul cu dumneavoastră şi acum… acum eu… eu am făcut aşa o încurcătură cu toate. Vă rog, vă rog, îmi mai daţi o şansă?

Cuvintele tinerei femei erau amestecate, rostite rapid şi sacadat.

Degetele subţiri se strânseseră nervos pe telefonul roşu.

— Calmează-te, Leah! ceru Roxanne, tonul vocii ei conformându-se comenzii date.

Trei cute verticale îi marcau netezimea frunţii, în timp ce încerca să desluşească natura zgomotelor neobişnuite care se auzeau.

— Unde eşti?

— La Spitalul Universitar, Camera de gardă, răspunse ea, puncând fiecare declaraţie cu o răsuflare tot mai precipitată.

Apoi Roxanne o auzi punând deoparte receptorul.

— Vrei, te rog, să aştepţi un minut? Vorbesc cu şefa mea. Crezi că nu ştiu că toate chestiile alea afurisite sunt distruse?

— Ce-ai stricat, Leah?

— Păi, domnişoară Murdoch, pentru moment se pare că totul

— Gâfâi din nou studenta la Universitatea din

Minnesota, apoi sughiţă – dar, potrivit rezultatului de la radiografie, este vorba despre braţul stâng şi glezna dreaptă.

Roxanne se cutremură. În ciuda aerului cald care venea dinspre sursa de căldură de pe podeaua de lemn, un fior rece îi traversă şira spinării, făcându-i umerii să tremure pe sub jacheta de la costumul gri de jerse.

— Cum Dumnezeu s-a întâmplat asta?

— Ninge şi este gheaţă pe jos şi mi-am pierdut echilibrul când încercam să prind autobuzul ca să vin la lucru, bombăni Leah. Este vina mea. Eram în întârziere şi alergam, şi nu purtam ghete, şi acum…

— Ai nevoie de numărul de înregistrare ca salariat, pentru asigurare? o întrebă şefa ei.

— Nu, nu! Nu asta e problema pentru care am sunat.

Domnişoară Murdoch, ar trebui să transmit un mesaj la ora şase, numai că voi purta ghips în loc să…

Vocea tinerei femei se pierdu iarăşi pentru a discuta cu o persoană alăturată.

— Leah, Leah!

Roxanne reuşi să capteze din nou atenţia angajatei sale.

— Nu te teme. Voi găsi pe cineva care să transmită mesajul. Tu colaborează cu medicul şi relaxează-te. Munca de la serviciu te va aştepta.

Ea zâmbi când auzi oftatul de uşurare.

— Cum rămâne cu transportul tău înapoi acasă?

— L-am sunat pe prietenul meu. Tod vine să mă ia. Trebuia să mergem în weekend-ul ăsta, de Anul Nou, la schi, dar acum…

Smiorcăiala reîncepu, însoţită acum şi de o simfonie de sughiţuri.

— Mă împing de aici. îmi pare într-adevăr rău, domnişoară Murdoch. Eu… eu trebuia să fi fost mai atentă.

Ultimele silabe ale cuvântului scădeau în intensitate

pe măsură ce se depărta şi se pierdură cu totul de pe linia telefonică.

Roxanne aruncă o privire ceasului de forma celor din clasele de şcoală, ce atârna deasupra uşii de la birou.

Mai avea încă o oră până la şase, încă treizeci de minute ca să găsească un înlocuitor pentru Leah Chang.

Degetele ei îndemânatice răsfoiau dosarul plin cu numere de telefon, înainte de a forma numărul pentru o persoană feminină de la Beta Haouse.

După opt apeluri lungi, în final răspunse cineva.

— Aş vrea să vorbesc cu Suzie Lewis.

— Îmi pare rău, a plecat în vacanţă în Florida.

— Dar Debbie Capshaw? veni întrebarea plină de speranţă a Roxannei.

— Potrivit listei din buletinul membrilor din conducere, ea este acum în Valea Indiană.

Se auzea cum unghiile lucioase ale Roxannei băteau nervos suprafaţa aspră, de lemn, a biroului, în timp ce întreba despre alte zece studente. Fu teribil de supărată când descoperi că studentele care erau angajatele ei în mod constant plecaseră din Twin Cities, în căutarea soarelui din sud sau a Ţării Minunate a Schiului din timpul iernii.

— Este vacanţa de Crăciun, doamnă, cu patru zile înainte de Anul Nou! bombăni agasată femeia. Ai noroc că am ridicat receptorul. Eu sunt angajată doar să fac curăţenie şi să strâng mizeria pe care o lasă fetele astea, nu să răspund la telefon pentru ele!

Încă o dată, Roxanne Murdoch îşi simţea urechea asaltată de bombăneli nepoliticoase şi auzi o plesnitură seacă.

— Să trecem la planul B! murmură ea şi o luă de la începutul alfabetului, sunând la diferite grupuri teatrale ale căror membri ea îi angajase deja.

După ce înregistră o succesiune de telefoane fără

răspuns, ajungând la sfârşitul dosarului, Roxanne realiză inutilitatea eforturilor sale. Ultima săptămână a anului părea a fi cea în care Mineapolis era cel mai puţin populat.

Ochii ei căprui şi ageri priviră limbile ceasului, care continuau să ticăie cu precizie minutele, înainte de a se fixa pe posterul înrămat de pe peretele împodobit cu o plantă de caria, nordamericană. O gorilă de genul King-Kong care îmbrăţişa cu o mână uriaşă un clovn zâmbăreţ, iar cu cealaltă ţinea nişte baloane colorate, rânjea din poză la Roxanne. Pe foaia tipărită se putea citi:

Când vreţi să trimiteţi un mesaj demn de reţinut, sunaţi agenţia „Salutări şi Felicitări”. Alegeţi din mai mult de o sută de piese originale, profesionale, nostime, muzicale. Garantăm să livrăm orice ne permite legea, timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an.

Cuvântul „Garantăm” căpăta dimensiuni uriaşe în mintea Roxannei.

Zâmbetul care-i arcui buzele pline se putea întâlni şi în ochii ei. În cei patru ani de când devenise un impresar de renume şi pornise activitatea la firma „Salutări şi Felicitări”, nu se pierduse niciodată siguranţa comenzilor. De ce?! Firma ei era mai de încredere de Poşta Statelor Unite – n-o oprea nici ploaia, nici zăpada, lapoviţa sau grindina… şi nu era să rateze tocmai acum, se gândi ea.

Apăsându-şi palmele pe masă, Roxanne se ridică din scaunul roşu. „Punem în acţiune alternativă pentru cazuri urgente!” Comanda ei rostită cu glas tare căzu pe umerii singurei persoane care popula micul ei birou – ea!

Era adevărat, ea nu transmisese personal un mesaj de peste doi ani. Dar la început, în timpul acelor zile amărâte când se confrunta cu îndoielile şi neîncrederea, Roxanne îşi croise drumul cântând printre sute de baloane, dansase şi jonglase tot felul de salutări în postura de clovn, şi încurcase circulaţia prin mai multe restaurante,

costumată în gorilă. A fost când spiriduş, când un iepuraş de Paşte, o zână de botez, un tort dansator de aniversări şi cam nouăzeci la sută dintre personajele de desene animate Disney.

Tot ceea ce i-a trebuit a fost o atitudine curajoasă, o doză bună de încredere în forţele proprii şi o piele groasă, ca să reuşească să treacă peste riscul de a da greş sau sentimentele iniţiale de jenă. Fiecare mesaj fusese livrat în bune condiţii, amuzant, fără a fi lipsit de bun-gust şi fără a fi ilegal. Standerdele ei morale erau ridicate şi felicitările erau în mod cert ţinute minte mai mult decât orice carte poştală care se cumpără cu duzinile.

Afacerea a lua amploare datorită unui articol apărut într-un ziar, unui program de interviuri la televiziunea locală, înştiinţărilor verbale şi câtorva anunţuri publicitare.

În ciuda economiei fluctuante, se pare că oamenii erau mai mult decât dornici să-şi satisfacă nevoia de amuzament prin firma „Salutări şi Felicitări”.

Roxanne devenise un director desăvârşit. Ea îşi petrecea timpul cerând noi tipuri de mesaje şi anunţuri satirice, proiectând noi modele de costume, înregistrând casete cu răspunsuri inteligente la telefon pentru diferite persoane, iar acum lucra la obţinerea licenţei pentru ideile sale. În aceste zile, studenţii de la colegiu, actori şi actriţe din localitate, precum şi modelele care pozau pentru reclame comerciale veneau la întâmpinarea cererior de astfel de mesaje.

Conştientă de cât este ora, Roxanne străbătu cu paşi mari camera, spre dosarul cu cărţi de vizită ce atârna la vedere. Răsfoi paginile învelite în coperţi de plastic, reinformându-se despre comenzile ce avuseseră loc, în timp ce ea se distrase de Crăciun cu familia la Chicago. Un aer de seriozitate îi marcă trăsăturile, fiind bine cunoscut faptul că majoritatea vacanţelor ei erau serbede, iar aceasta nu făcuse excepţie. Era recunoscătoare pentru

săptămânile care urmau şi pentru care se înregistraseră mai multe comenzi importante decât fuseseră prevăzute în acest registru dezamăgitor.

Luni fusese înregistrat doar un singur balon cu felicitări pentru aniversarea zile de naştere, marţi şi miercuri nimic, ieri fusese livrat un alt balon tip felicitare. Se pare că felicitările aniversare fuseseră comenzile de bază ale aceşti ultime săptămâni din an. Vocea suavă a Roxannei se modula pe o scară muzicală, încălzindu-se pentru a cânta „La mulţi ani!”, în timp ce se îmbrăca într-un costum de modă veche, de mesager al Vestului.

Tonul dulce al cântecului „La mulţi ani!” i se poticni în gât atunci când descoperi că sarcina lui Leah Chang pentru mesajul de felicitare fusese de a dansa din buric.

Pleoapele Roxannei se strânseră puternic, apoi se deschiseră larg, sperând ca instrucţiunile citite să se transforme ca prin vrajă în altceva. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Scoase cartea de vizită de format mare din învelitoarea de protecţie şi citi notiţa de pe ea. Expeditor: şase vicepreşedinţi de la Banca Naţională Hepworth. Destinatar: Abraham L. Tyler, noul vicepreşedinte ales, şeful departamentului de împrumuturi comerciale. Solicitare: dansatoare din buric – dansul celor şapte văluri pentru felicitările privind promovarea sa ca cel de al şaptelea vicepreşedinte.

În ciuda şocului iniţial, Roxanne nu putu să-şi înăbuşe râsul.

— Parcă spunea cineva că bancherii purtau cămăşi de stofă pe sub costumele lor din trei piese de la celebra firmă Fraţii Brooks! se auzi declaraţia ei strigată. Nişte ticăloşi amărâţi! Sărmanul şi bătrânul Abe Tyler!

Cu ochii minţii Roxanne îşi imagina un bătrân aproape octogenar, încovoiat de spate, cu o pălărie gen burlan.

„După felicitările astea va suna de Anul Nou la procurorul districtului! Dansatoare din buric, hm!”

Îşi lovi uşor cartea de vizită de bărbie. Ăsta era un tip relativ nou de felicitare pe care ea l-a adăugat, datorită cererilor frecvente ale clienţilor. Dansatoarele din buric erau întotdeauna interpretate de trei studente care se produceau dansând şi se distrau prin această formă de artă străveche provenind din Orientul Mijlociu.

— Ei bine, noi vă garantăm că vă vom face pe plac!

Roxanne ştia că ar fi putut face mai mult. Nu era nici timpul, locul sau persoanele în faţa cărora să rateze. Banca Naţională Hepworth îi gestiona împrumutul pentru mica ei afacere, iar Abraham Tyler ar fi omul care să-i revadă o extindere a creditului peste trei luni.

Despărţitura din spatele biroului fusese transformată într-un vestiar imens pentru schimbarea hainelor şi se găsea aici o largă colecţie de costume şi o masă profesională de machiaj.

— Mai întâi să creăm prin muzică dispoziţia necesară!

Roxanne puse o casetă pe care scria „Sultanul Rak – Dansul

Sultanilor”, într-un radiocasetofon cu patru benzi portabil, înainte de a se întoarce spre dulapurile pentru haine.

O chitară bas şi nişte talgere atinse cu degetele vestiră un ritm în patru timpi.

Două instrumente cu coarde, combinate cu tobele, viorile şi castanietele din lemn, adăugau profunzime, în timp ce sunetele înalte, feminine, alternau cu cele joase, masculine ale oboiului, dând o semnificaţie certă, de natură erotică.

Roxanne încercă să-şi amintească punctele cele mai delicate ale mişcărilor acestui dans pe care-l învăţase în timpul săptămânii de jazz, cu instructorul care-şi petrecea

timpul arătându-le celor din clasă cum să danseze din buric. Ea descoperise că nu era aşa de dificil. Muzica părea că cere un acompaniament de mişcări sinuoase, ondulatorii, care erau în acelaşi timp pline de graţie, supleţe, şi curgătoare.

Cu o mică ezitare, genunchiul ei drept se îndoi. Genunchiul stâng rămase drept, în timp ce şoldurile i se legănau dintr-o parte în alta, descriind conturul cifrei opt, în ritmul provocator al muzicii. Pe măsură ce bătaia tobei creştea în intensitate, şoldurile Roxannei urmau mişcările unui val, într-un ritm agitat, scuturându-se într-o parte şi într-alta. Ritmul apoi încetini şi ea încercă o rotaţie a buricului, muşchii abdominali ondulându-se cu un abandon plin de senzualitate, pe sub ţinuta de afaceri protocolară.

Imaginaţia Roxannei o purta într-un deşert cu nisip alb, unde se afla o caravană de cămile ce înainta cu greu spre o oază de verdeaţă şi un cort unduitor. Mâna ei se odihni pe umărul gorilei costumate, văzând nu capul animalului care rânjea, ci un şeic arătos şi puternic înconjurat de fecioarele curioase şi provocatoare din haremul său.

— Ce prostie! bombăni ea, scuturându-şi capul puternic pentru a alunga acele imagini, şi trase repede fermoarul la geanta cu îmbrăcăminte, pe care scria *Dansatoare din buric*. Roxanne începu să lucreze la transformarea înfăţişării ei.

Jacheta de la costum cu dublură la sutien fu dată deoparte, împreună cu o bluză cu mâneci lungi, albe şi sutienul ataşat. Roxanne se încruntă la salba cu bani din argint. Pieptarele cu paiete erau doar de măsură mică şi medie şi amândouă erau piese de îmbrăcăminte modestă de la colegiul de fete unde costumaţia era mai puţin importantă. Cel de mărime medie, constată ea cu mâhnire, nu asigura decât o acoperire aproximativă a sânilor ei plini. Roxanne apucă nerăbdătoare o salbă de monede,

care o ajută să-şi acopere decolteul expus privirilor.

Fusta de jerse subţire, de culoare gri, fu dată jos, ciorapii fiind următoarele piese care alunecară de pe ea. Fusta de mătase de la costumul de culoarea safirului atârna de o curea largă la care erau agăţate banii de argint şi ciucurii care acopereau cu totul talia, dar se lăsa suficient de jos, pentru a expune privirilor buricul. Alte şapte şalurile colorate asemeni umbrelor unui curcubeu albastru, se unduiau în jos de la cingătoarea cu paiete şi se răsuceau la fiecare pas în jurul picioarelor ei lungi. Brăţări din bani îi sunau la fiecare gleznă şi cureluşe aurii se întindeau între unghiile rozalii de la degetele picioarelor. O brăţară în formă de şarpe îi aluneca pe partea superioară a braţului.

Roxanne se îndreptă spre oglinda luminată şi înrămată.

— Ei bine, dacă trupul nu arată rău, părul şi faţa…

Îşi mişcă nasul în faţa imaginii reflectate în oglindă. Părul ei castaniu şi conturul feţei rotunde erau doar o biată substituire pe lângă părul bogat, mătăsos, lung până în talie şi negru ca pana corbului al lui Leah Chang, ca şi faţă de frumuseţea ei asemeni unei plante euro-asiatice.

Peria Roxannei trecu prin firele de păr aspre, de culoare castaniu-deschis spre blond, care se opreau pe lobii urechilor şi pe ceafă, oarecum ironic. Degetele ei aranjară buclele zbârlite care-i mărgineau fruntea şi obrajii.

Socotind în grămada de cosmetice care zăcea în dezordine pe masa unde se afla îmbrăcămintea, Roxanne îşi umbri pleoapele cu rimel de culoarea piersicii, îşi contură ochii cu creionul negru de dermatograf şi aplică două straturi sănătoase de vopsea neagră pe sprâncene. Plesni cu limba în cerul gurii.

— Fii binecuvântată, Elizabeth Arden!

Ochii aprinşi clipiră încet, coborând apoi privirea.

— Să vedem…

Roxanne îşi frecă palmele în timp ce verifica cea mai potrivită podoabă în faţa oglinzii.

— O bijuterie pentru buric!

Un safir fu lipit cu blândeţe în buric, cu adeziv de prins genele.

— Numele şi mesajul…

Murmurând în continuare în ritmul muzicii, ea scormoni în sertar, căutând o foaie de hârtie pentru nişte transferuri inofensive. Literele arabe se desfăcură de pe coala volantă, formând cuvântul *Felicitări*, fiind lipite de-a lungul stomacului Roxannei şi fiecare din cei doi sâni fu botezat într-un fel, unul *Abe* şi celălalt *Tyler*. Un nor sănătos din parfumul Shalimar îi completă toaleta.

Braţele Roxannei se unduiau cu graţie, asemeni unor şerpi, în tactul muzicii, în timp ce buricul şi şoldurile creau senzaţia unor valuri în mişcare, din care emana frumuseţea feminină, proiectată în oglindă. Imaginea erotică reflectată în oglindă o hipnotiză pe Roxanne, stârnindu-i cu subtilitate sentimentele care, de obicei, era rezervate. Muzica din Orientul Mijlociu era caracteristică pentru o femeie frivolă, costumul arăta mai mult provocator decât corespunzător şi chiar dansul din buric se dovedea a fi elementul de insinuare a unei senzaţii foarte senzuale în corpul unei persoane.

Ea privi cu intensitate la înfăţişarea ei mătăsoasă, împodobită cu bijuterii. Era exact acelaşi trup în care fiinţa Roxannei trăia de treizeci de ani, şi totuşi arăta diferit şi se simţea străină. Arăta acum ca un trup care dăruia plăcere ochilor care priveau şi părea capabil de a acorda şi de a primi în acelaşi timp bucurii fizice.

— Ce ridicol!

Tonul ei aspru, caustic, distruse iluzia care o cuprinsese asemeni unui sedativ ce-i drogase simţurile.

— Eşti aceeaşi persoană, chiar dacă porţi un taior ca

pentru întâlniri de afaceri sau această bucăţică de costum fluturând! De când te supui unor astfel de fantezii frivole?

Umerii ei se mişcară neliniştiţi, vârfurile degetelor strângeau absente talia dezgolită de sub saltea cu bani care-i atârna.

— De fapt, asta este o totală nerăbdare!

Scurtul moment de admiraţie şi încântare la adresa persoanei sale era gata să se risipească.

— Şi ceva mai mult decât un pic degradant! pufni ea dezgustată la vederea tatuajelor care-i împodobeau trupul.

— Iartă-mă, Gloria Steinem, dar nu fac decât să-mi meseria. Nimic altceva!

Chiar din acest minut, Roxanne nu mai avu nicio şansă şi nu mai era posibilă nicio înlocuire. Nasul ei obraznic se strâmbă pe sub vălurile de mătase. Ciudat, meditä ea, cu patru ani în urmă n-ar fi ezitat o secundă să sară în costumul ăsta pentru un mesaj de felicitare ca dansatoare din buric. Ocuparea unui post de conducere şi activitate din acest punct de vedere îi schimbaseră imaginea asupra propriei persoane şi-i temperaseră natura aventuroasă. Devenise oare o fiinţă îmbâcsită şi prea decentă, un pic prea pedantă şi prea plină de ea?

Râse cu glas tare de reflecţiile sale. Astăzi se va vindeca de chestia asta. Ea savură luminozitatea costumului de cadâncă în contrast cu îmbrăcămintea ei greoaie de iarnă şi se simţi plină de bună dispoziţie şi eliberată de griji. Unde fusese scris oare faptul că femeile în funcţii de conducere nu pot fi un pic indecente, puţin avangardiste şi complet adaptate decorului?

— Gloria Steinem – veni râzând completarea Roxannei – nu te omorî cu firea!

Picioarele împodobite cu brăţări de bani sunători zornăiră când Roxanne le introduse în cizmele de piele maro-aurie, înalte până la genunchi, înainte de a-şi lăsa braţele să alunece într-o haină până la genunchi, înainte

de a-şi lăsa braţele să alunece într-o haină de piele de viţel de lungime medie, tremurând uşor atunci când mânecile de mătase răcoroasă de culoarea chihlimbarului veniră în contact cu pielea ei dezgolită. Pălăria maro de fetru fu aşezată cu atenţie peste accesoriile de pe cap, iar voalurile de pe faţă fură puse deoparte, în poşetă, pentru mai târziu.

Avea cincisprezece minute să ajungă la Banca Naţională Hepworth, aflată cu nouă blocuri mai departe.

Apucând casetofonul stereo cu mâna înmănuşată, ultima mişcare oficială din cadrul zilei de muncă şi a anului fu să comute aparatul telefonic pe robot şi să încuie uşa biroului după ea.

Cinci minute mai târziu, robotul porni un mesaj muzical, melodios, pentru cel care tocmai telefona. Când se auzi tonul de răspuns, maşina înregistră pe bandă un râs gros, înfundat:

— Hei, îmi place chestia asta, domnişoară Murdoch. La telefon este Jerry de la garaj. Închidem mai devreme în noaptea asta, din cauza viscolului care se intensifică, şi nu mai deschidem până la anul viitor!

O dată ieşită din clădirea numită Curtea La Salle, unde se afla biroul ei, Roxanne se trezi prinsă într-un vârtej de zăpadă şi alergă în viteză spre adăpostul oferit de staţia trenului aerian. Reţeaua liniilor de nivelul doi era conectată cu centrul oraşului şi, într-o situaţie ca aceasta, oferea un adăpost locuitorilor împotriva frigului aproape siberian.

Ca cei mai mulţi din Minnesota, Roxanne lua iarnă în râs, însă trebui să admită că acesta fusese un an deosebit de dificil.

— Cea mai rea furtună a secolului fusese previzionată de trei ori până acum, dar se pare că Mama Natură avea să se întreacă pe sine în momentele astea!

O oră mai târziu, după ce soarele apusese, cerul uşor cenuşiu se posomorî şi mai în ult, acoperindu-se cu nori

negri. Roxanne îşi dădu seama că atitudinea ei obişnuită faţă de iarnă se schimba rapid. Când plecase la lucru azi-dimineaţă, fulgii de zăpadă zburau asemeni unor fluturi cu aripi mari de gheaţă, pe deasupra peisajului citain. La un moment dat, în timpul zilei, toate acestea se schimbaseră. Zăpada se transformase în ceva cu adevărat serios, neliniştitor şi sălbatic. În ciuda confortului interior, faptul că viscolul se înteţea o făcu să scoată la iveală gulerul larg al hainei.

Atenţia Roxannei nu-i scăpă faptul că împărţea drumul cu oamenii din ce în ce mai puţin care se de plasau rapid. Înaintând cu greu, ea mări pasul, ajungând aproape să alerge, blestemând în gând propria prostie pentru că nu ascultase buletinul despre vreme sau ştirile din timpul zilei.

Roxanne trebui să părăsească adăpostul oferit de liniile transportului aerian şi s-o apuce prin stratul de zăpadă, mergând nesigur din cauza alunecuşului de pe trotuar. Trăgându-şi marginea pălăriei de fetru, ascunzându-şi faţa în gulerul de blană, ea se lansă pe aleile acoperite din plin cu zăpadă, lăsând clădirile înalte din beton şi sticlă s-o ferească de furtuna care creştea în intensitate.

Mâna ei înmănuşată apucă mânerul uriaş, rotund, al uşii de la intrarea în Banca Hepworth, tocmai când degetele agentului de pază închideau pe dinăuntru. Bărbatul zâmbi, îşi scutură capul şi-i arătă limbile ceasului pe care-l avea la mână. Roxanne zâmbi şi ea ca răspuns, scotoci neîndemânătic în buzunarul hainei apoi îşi puse cartea de vizită în dreptul geamului. Uşa fu deschisă imediat.

— Tocmai eram gata să renunţăm la dumneavoastră, dându-vă dispărută! bubui vocea lui adâncă în loc de salut. Banca a fost ca un mormânt în ultima oră!

Nişte ochi albaştri ageri se uitau peste umărul ei, la

vremea de afară.

— Este atât de urât pe cât se pare?

— Mai rău! veni replica ei pe nerăsuflate.

— Circulaţia este ori oprită ori inexistentă.

Roxanne inspiră adânc, umplându-şi cu bucurie plămânii cu aer cald, binefăcător.

— Unde să merg?

— Drept înainte pe hol, spre uşa roşie a liftului şi apoi în sus, până la etajul patru. îl voi înştiinţa pe domnul Carlin că te îndrepţi spre el.

Agentul de securitate îmbrăcat într-o uniformă gri atinse receptorul telefonului direct care atârna pe perete.

Mormânt fusese cel mai potrivit cuvânt, se gândi Roxanne strâmbându-se, trecând cu ochii pe deasupra pereţilor de marmură sobră şi ghişeelor cu grilaj greu. Chiar şi bradul de şapte metri, împodobit cu decoraţiuni vesele dădea doar o slabă mână de ajutor pentru a îmbunătăţi efectul. Trebuia să-şi strângă buzele ca să-şi înăbuşe imboldul de a însufleţi sobrietatea şi goliciunea din jur cuunţ ipăt. În loc de asta, Roxanne lovi cu tocurile cizmelor puţin mai tare pe podeaua formată din plăci de marmură maronie şi bej, încercând o satisfacţie aproape răutăcioasă auzind sunetul paşilor săi în liniştea ca de mausoleu.

Liftul răspunse imediat solicitării ei şi o duse încet şi rapid la cel de-al patrulea etaj. O faţă masculină aflată în aşteptare o salută.

— Domnul Carlin? întrebă ea scoţându-şi mănuşa.

— În sfârşit eşti aici!

Doi ochi albaştri clipiră iute, cu un sentiment de uşurare.

— Ne temeam că toate planurile noastre vor fi zădărnicite.

— Firma „Salutări şi Felicitări” garantează livrarea comenzii şi satisfacerea clientului.

Roxanne zâmbi în loc de scuză.

— Unde aş putea să-mi agăţ haina şi să-mi aranjez un pic ţinuta?

— Vestiarul angajaţilor este chiar aici, sau preferi toaleta doamnelor? întrebă domnul Carlin, persoana sa scundă şi rotofeie oprindu-se în spatele uşii închise.

— Aici va fi foarte bine, îl asigură Roxanne.

— Îi voi aduce pe toţi la locurile lor şi mă voi întoarce să vă iau. Domnul Tyler este încă sub impresia că acest plan al nostru este doar o combinaţie de Anul Nou şi petrecerea de drum bun pe care i-o oferă cei de la birou.

Din gâtul domnului Carlin izbucni un chicotit mai degrabă feminin când o văzu pe Roxanne.

— Vei fi cu adevărat o persoană care să facă să stea cuiva inima în loc!

— Sper că bătrânul Abe Tyler să aibă la îndemână pilulele, bombăni Roxanne, urmărind cu privirea persoana bancherului îmbrăcat într-un costum albastru, care se depărtă de-a lungul holului şi dispăru după colţ.

Vestiarul pentru angajaţi o surprinse. Încăperea era decorată plăcut şi conţinea toate lucrurile care dădeau un aspect cald, primitor şi care se găseau în camerele principale ale clădirilor din secolul trecut. Aici plantele agăţătoare fuseseră decorate cu beculeţe sclipitoare de Crăciun, ornamente micuţe, şi chiar peste cele patru maşini automate se aflau ghirlande împletite în culori verzi şi roşii.

Ochii ei inspectau maşinile automate cu o dorinţă brusc apărută. Ce gustoasă ar fi fost acum o ceaşcă de cafea sau cacao fierbinte. O crampă în stomac o făcu să realizeze ce prânz frugal luase. O jumătate de sandviş cu unt de arahide şi o banană nu fuseseră prea mult pentru a susţine organismul ei înalt de un metru şaptezeci, cu o greutate de şaizeci de kilograme.

Un automat avea hamburgeri, cârnăciori, pizza şi

burritos, toate putând fi uşor şi rapid încălzite în cuptorul cu microunde din bucătărie.

— Mai târziu, îşi promise ea, bătând încet cu degetul în geamul care acoperea bunătăţile cu brânză şi carne. Puţin combustibil, pentru a merge cale de trei blocuri prin viscol pentru a-şi recupera maşina, n-ar strica!

Roxanne îşi aranjă pălăria de blană pe un cuier, strâmbând din nas la mirosul de mucegai emanat de blănurile de raton, roşii ca cele de vulpe. Urmă pălăria de fetru şi, folosind oglinda montată pe perete, ea îşi pieptănă repede părul, reaşezându-şi vălul pe faţă şi îndreptându-şi costumul. Cizmele şi poşeta fură lăsate lângă haină, pe raftul de jos al cuierului din birou.

Se hotărî să strecoare unul din şalurile de mătase prin cureluşa din partea de sus a pieptarului, acoperind astfel o parte din priveliştea ispititoare.

— N-are niciun sens să-i dau bietului şi bătrânului Abe o şansă prea mare de a face un şoc imediat, murmură Roxanne cu un surâs.

Domnul Carlin deschise uşa tocmai când Roxanne termina de verificat casetofonul stereo.

— Eşti gata?

Expresia feţei lui reprezenta un omagiu adus farmecelor ei feminine deosebite care încântau privirea.

— Gata! răspunse ea, asemeni ecoului, sărind cu paşi zornăitori spre el.

— Cum îl voi cunoaşte pe domnul Tyler?

— Secretara i-a prins cu un bold o floare la butonieră, o informă domnul Carlin, cu vocea scăzută.

Râsete puternice şi glasuri feminine şi masculine o întâmpinară pe Roxanne în timp ce se întorcea de pe hol. Ea îl apucă cu mâna pe bancher de mâneca hainei.

— Ai vrea, te rog, doar să apeşi butonul acesta pentru a porni muzica? şopti ea şi-i întinse casetofonul.

În spatele uşii întredeschise, se auzi o voce amabilă

şi răsunătoare:

— Avem o mică surpriză pentru tine. Ceva care să-ţi facă memorabilă mica vacanţă în Caraibe, şi un motiv în plus ca să te determine să devii nerăbdător să te întorci la bancă.

Degetul mare, gros şi îndesat al domnului Carlin apăsă butonul negru pentru pornire. Alăutele şi talgerele începură uvertura la „Dansul Sultanilor”, iar Roxanne, cu mâinile încrucişate cuminte peste sâni, cu privirea coborâtă într-o atitudine servilă, păşi în cameră, murmurând: „Salaam”.

Capitolul 2

Ochii de un albastru întunecat se deschiseră larg, surprinşi, strâmiţi de un interes masculin.

— Ei, J.D., ăsta ţi-e stilul subtil de a-mi spune că plec la o filială din Orientul Mijlociu şi ea va fi secretara mea?

— Nu, nu.

Râsul înfundat în care izbucni J.D. Wingte se amestecă cu râsul slab al celorlalţi din grup.

— Acesta este modul nostru subtil de a-ţi spune că, începând de astăzi, te afli în funcţia de vicepreşedinte, Abraham Tyler. Felicitări.

Mâna uriaşă a preşedintelui băncii se întinse plină de căldură şi hotărâre spre cea a noului promovat, strângând-o cu putere.

— Această micuţă doamnă – răsună vocea jovială a domnului Carlin – vine spre tine plină de politeţe din partea noastră, a tuturor celorlalţi vicepreşedinţi. îţi va arăta prin „Dansul voalurilor” cât de mult ai avansat pe scara ierarhică, adăugă el, făcând cu ochiul.

Privirea Roxannei rămase fixată asupra propriilor picioare, în timp ce asculta pe jumătate flecăreala celor din jur, aşteptând să creeze legătura cu muzica pentru a o transpune în mişcările potrivite. Se simţea neobişnuit de încântată de sine. Tot tremurul şi starea de nesiguranţă pe

care le mai încercase în experienţe anterioare, acum se evaporaseră. Se părea că era în vremurile vechi! Chiar în acest minut se simţea relaxată, încrezătoare în propriile forţe şi grozav de emoţionată. Când talgerele, castalietele şi instrumentele cu corzi îşi reluară tempo-ul, de la început, Roxanne deveni cu totul absorbită de oferirea unui spectacol cât mai atrăgător.

Piciorul ei drept făcu trei paşi în ritmul dansului. De fiecare dată când talpa goală atingea covorul de pluş maroniu, monezile sunau în ritmul dansului. Ţinând capul aplecat încă, Roxanne începu să-şi mişte braţele. Mâinile ei se îndoiau, arcuindu-se după încheietura palmelor şi rotindu-se în cercuri complete, păstrând tactul muzicii. Mişcările braţelor care se arcuiau din coate erau pline de graţie, sinuoase, unduindu-se în toate direcţiile: deasupra capului, în josul corpului, pe rând, câte una deasupra capului şi una în jos, în faţa buricului.

Ea îşi lăsă în jos braţele, într-o poziţie orizontală în afara corpului, apoi începu să le ridice pe rând, câte una, unduindu-le într-un fel deosebit de senzual. Pe măsură ce tonurile înalte ale oboiului îşi luau zborul din caseta muzicală, Roxanne îşi înălţă încet capul, mişcându-l dintr-o parte în alta, folosindu-şi doar muşchii gâtului, mai întâi la dreapta, apoi la stânga.

Pleoapele grele, adumbrite ale Roxannei se ridicară, astfel încât aceasta putu să vadă ce efect aveau toate acestea asupra bătrânului Abraham Tyler.

Genele negre fluturau într-o privire plină de confuz, atunci când îl privi cu deosebită atenţie pe cel către care se îndreptau felicitările ei. Se aştepta la o replică a lui Abraham Lincol, însoţită de o pălărie tip burlan şi o cravată lungă. Însă bărbatul care stătea în faţa ei, cu o floare de vâsc la butonieră şi un zâmbet atrăgător, nu avea cu siguranţă mai mult de treizeci şi ceva de ani.

Mintea ei înregistră o statură înaltă, cu umeri largi,

pusă în evidenţă în modul cel mai reuşit de un croitor expert, printr-un costum bleumarin din trei piese. Părul său negru avea luciri albăstrui, distingându-se printre firele argintii, strălucitoare, trăsăturile atrăgătoare, fără a fi însă ostentativ.

Intensitatea muzicii creştea tot mai mult, obligând-o pe Roxanne să creeze mişcări tot mai complicate. Nu mai avea timp să-l contemple pe cel de-al şaptelea vicepreşedinte al Băncii Naţionale Hepworth*. Într-adevăr* – medita ea, unduindu-şi şoldurile în timp ce muşchii adbomenului se mişcau înainte şi înapoi, într-o rotire ondulatorie a buricului

— Mai bine să nu mă gândesc deloc la Abraham Tyler. *Este doar un ciob care traversează timpul*, *este doar destinatarul unei felicitări*. *Să-mi fac treaba cât mai bine posibil şi apoi să plec repede*.

Ascuns destul de bine după biroul său din lemn de nuc, aşezat într-un colţ, Bram Tyler trecea în revistă, pe îndelete, farmecele siluetei feminine care se mişca şi se învârtea atât de senzual, cufundându-se într-o splendoare aurie doar pentru el. Un zâmbet îi răsări în colţul gurii. Dansatoarea era cu siguranţă una dintre fanteziile sale care devenise acum realitate. Dacă n-ar fi fost însă atâta lume în cameră!

O serie de mişcări complicate, însoţite de clinchetele brăţărilor sunătoare, îi atrase atenţia asupra picioarelor ei. Privirea lui călători de la pulpele ei goale, lungi, bine sculptate şi netede, grozav de atrăgătoare, care dispăreau într-o mişcare unduitoare a şoldurilor, în spatele cingătorii de care erau agăţate şiruri lungi de bani şi lănţişoare răsucite. Bram se uita la şoldurile ei care se legănau dintr-o parte în alta, descriind conturul unui opt orizontal, când un văl albastru zbură spre el şi se lipi provocator de jacheta lui.

Mişcarea şoldurilor ei se potrivea cu fervoarea

muzicii. Fusta din voaluri de mătase părea lipsită de greutate. Bram urmări cu privirea safirul care arunca lumini ameţitoare şi văzu cum acesta umplea încăperea cu o culoare magică. Mireasma îmbătătoare a parfumului ei îl chema de fiecare dată când ea se mişca şi găsi că această aromă este ispititoare.

Încă două voaluri se unduiră în zbor spre Bram. Mai rămăsese însă destulă mătase ca să-l facă să se întrebe cum ar arăta ea dacă şi-ar da jos din ce în ce mai multe.

Tonurile sinuoase ale oboiului, când în urcare, când joase, erau interpretate în dans prin mişcări asemănătoare valurilor, care se unduiau, formând cuvântul „Felicitări” pe buricul ei. Ea se întoarse şi Bram îşi trecu privirea pe deasupra spatelui ei suplu şi peste dosul mic şi mobil. Umerii, braţele, mâinile, şoldurile, buricul, toate se mişcau unduitor cu deosebită graţie. El tocmai culese încă un voal azuriu, iar esenţa de trandafiri şi iasomie îşi spori aroma în mâinile lui.

Însă bucăţile de mătase diafană era doar un biet surogat al îmbrăţişării adevăratei femei. Iar Bram descoperi că trebuia să-şi calmeze nevoia urgentă, puternică de a face exact acest lucru. Dacă nu putea atinge, măcar se putea uita, iar ochii lui sărbătoreau senzualitatea subtilă a dansatoarei îmbrăcate în voaluri.

Subtilă, da, acesta era cuvântul potrivit, se auzi el rostind în gând. Bram nu putea să nege că frivolitatea muzicii, trupul care se unduia şi mireasma parfumului care venea în valuri către el aveau un efect devastator asupra fiinţei lui. Şi totuşi, în ciuda costumului şi a dansului încărcat de erotism, femeia nu părea să aibă vreo limită anume. Era ceva în acest dans al buricului care-l făcea să fie ceva mai mult decât exotic. Ea părea a fi mai degrabă total neştiutoare de ispita pe care o năştea fiinţa ei, nu ca o curtezană cu experienţă, versată în astfel de jocuri femeieşti. Poate era ezitarea paşilor din recitalul ei, sau

lumina blândă din buclele părului său… în mijlocul aplauzelor şi fluierăturilor colegilor săi, Bram întinse mâna şi prinse încă două bucăţi de mătase.

Preocupat şi intrigat mai degrabă de femeie decât de dans, Bram se concentră asupra feţei acesteia şi observă, pentru prima dată, prin vălul albastru, petele de culoare rozalie care-i îmbujorau faţa.

Era imposibil să nu-i priveşti ochii. Irişii de culoare castanie erau încadraţi de o întunecime învăluitoare – părând că sunt două surse de legătură cu restul fiinţei ei, arătând în acelaşi timp şi inocenţi şi capabili să te facă să simţi furnicături şi cârcei în degetele picioarelor, ascunse în pantofii de piele neagră. Ea se uita aşa de blând şi cu o naturaleţe feminină care-l făcea să se simtă mai viril şi mai puternic decât era.

„Dansul Sultanilor” devenise din ce în ce mai aprins. Bram îi văzu umerii tremurând în ritmul muzicii. Pe măsură ce se lăsa pe spate, degetele lungi, subţiri trăgeau încet câte un văl din cingătoare, descoperind din ce în ce mai mult din goliciunea trupului. Ochii lui tot mai larg deschişi realizau că plinătatea sânilor ei purta numele lui.

Bram încercă să rămână sobru şi să-şi păstreze controlul, în ciuda faptului că părea să sufere din cauza unei presiuni localizate în muşchi, a pulsului mărit şi a palmelor transpirate. Ritmul devenea frenetic şi impetuos.

Hipnotizat, el se uita la ea cum se învârtea întocmai unui derviş cuprins de beţia dansului, în timp ce mişcarea şoldurilor crescu şi mai mult în intensitate, apoi, deodată, totul explodă în tăcere.

Ea răsuci în jurul gâtului ultima eşarfă, clipi din ochii adumbriţi şi se grăbi spre uşă, în mijlocul aplauzelor frenetice.

Roxanne nu se opri din alergat până când nu ajunse la uşa de la vestiarul salariaţilor, pe lângă care se lăsă să alunece, prăbuşindu-se fără suflare pe canapeaua

acoperită cu o pernă îmbrăcată în stofă. Inima îi sărise din piept, simţind-o bătând în gât.

Nu era de mirare că dansul din buric era socotit mai mult un exerciţiu fizic decât un dans, veni aprecierea Roxannei care era acum ameţită. În ultimele zece minute ea îşi folosise până la epuizare mai mulţi muşchi decât crezuse vreodată că are!

Smucind vălul de pe faţă într-un efort de a lua o gură de aer, Roxanne îşi puse vârfurile degetelor pe diafragmă, încercând să-şi controleze respiraţia gâfâită. Ea inspiră încet şi adânc şi după trei respiraţii bune se simţi mult mai calmă şi mai puţin tensionată. Însă această situaţie se schimbă imediat ce uşa se deschise. Ochii şi stomacul i se strânseseră la gândul că intrusul ar fi putut fi Abraham Tyler, dar se relaxă imediat când auzi vocea domnului Carlin.

— Ai fost minunată! Pur şi simplu grozavă!

Bancherul corpolent se lăsă cu toată greutatea sa pe canapea lăsând casetofonul la capătul mesei.

— Ştii, ziua mea de naştere este la sfârşitul lunii următoare!

O mână grăsuţă netezi firele de păr castanii, subţiri care abia îi acopereau capul pleşuv.

— Ar fi posibil pentru tine să…

Afişând o atitudine mai profesionistă, Roxanne îi dărui un zâmbet la fel de profesional.

— Sigur că da, sunaţi la agenţia „Salutări şi Felicitări”, ca să ne spuneţi data, ora şi locul, şi vom fi încântaţi să vă livrăm un program de dans din buric.

— Aşa voi face! Speram… adică, vreau să spun… toţi am fost…

El încercă să câştige timp timp jucându-se cu butonul de la vestă, străduindu-se să nu privească la decolteul ei voluptuos.

— Ai vrea să ni te alături nouă câteva minute pentru

sărbătorire? Se bea şampanie, adăugă el plin de speranţă.

— Vă mulţumesc, însă este împotriva politicii firmei.

Ea îşi însoţi refuzul politicos cu încă un zâmbet.

— Tocmai am de gând să mă relaxez câteva minute înainte de plecare. Să iau acelaşi lift roşu ca să cobor în bancă?

— Nu, acela este încuiat, o informă domnul Carlin. Continuă să mergi pe lângă colţ şi ia-l pe cel negru. Se deschide în zona de parcare şi are ferestre care dau spre biroul unde este casieria.

Cu un oftat şovăitor, el spuse în final la revedere şi plecă.

Roxanne se sculă de pe canapea şi închise uşa. Ea îşi trecu în revistă îmbrăcămintea sumară, strâmbă din nas compătimindu-se singură şi îşi dori să se fi gândit să-şi aducă cu ea costumul. Vârfurile degetelor pipăiau inutil porţiunea de piele sensibilă, iritată acum de lanţuri şi monedele de argint, când stomacul ei scoase un sunet încet şi înfundat.

— Ţi-am promis mâncare, nu-i aşa? Ea zâmbi şi se uită la ceasul din perete. Era doar şase şi jumătate şi odată ce service-ul garajului nu se închidea până la opt, Roxanne avea o grămadă de timp ca să-şi recapete energia şi să se întremeze cu un burrito şi cafeaua promisă.

Ea băgă mâna în buzunarul hainei, umplând-o cu monede, introduse fisa potrivită în deschizătura maşinii automate şi apăsă butonul pentru a-şi alege ce voia. O aromă ispititoare de cafea umplu încăperea, în timp ce Roxanne citea instrucţiunile pentru folosirea cuptorului cu microunde, afişate pe o bandă adezivă de plastic de pe un burrito rece ca gheaţa. Patru minute mai târziu, ea simţea valurile energizante ale aburul de la cafeaua fierbinte, pe care o savură.

Încă trei deplasări spre automat o făcură să cumpere încă o ceaşcă plină cu cafea surprinzător de bună, un

pachet cu cartofi prăjiţi şi o bomboană fondantă cu ciocolată. Cu picioarele întinse pe un al doilea scaun, Roxanne citea alene, cu atenţie, ziarul de dimineaţă.

Când înghiţi ultima îmbucătură, doar atunci observă cât era ceasul.

— Şapte şi un sfert!

Roxanne se îmbrăcă cu precizie şi rapiditate, asemeni unui pompier. Cu geanta aruncată pe umăr şi casetofonul strâns în mâna înmănuşată, ea stinse lumina, deschise uşa şi păşi pe hol.

Liniştea era adâncă. Pe tavan lumina era aprinsă doar din trei în trei becuri, dându-i Roxannei senzaţia neliniştitoare că era singurul ocupant al clădirii. *Ce proastă să stau atât de mult*! se apostrofă în gând. *Aş putea rămâne închisă aici până mâine*! Un râjet prostesc se lărgi pe buzele ei. *Mă întreb, care este pedeapsa pentru umblatul prin casa de bani*?

Cizmele ei păşeau fără zgomot de-a lungul holului acoperit cu covor şi, în timp ce căuta cu privirea spre colţ, ea recunoscu semnul roşu de ieşire de deasupra uşii negre a liftului. Când uşile se deschiseră, Roxanne răsuflă de uşurare.

— Aproape liberă, în drum spre casă!

— Ţine uşa aceea, te rog! sparse tăcerea o voce masculină.

Mâna ei nimeri butonul potrivit în timp ce se uita peste umăr la silueta înaltă care se vedea venind de pe coridorul opus. Ochii căprui încercau să distingă prin lumina slabă, apoi se îngroziră de ceea ce recunoscură.

— Oh, nu! bombăni ea. De ce el? De ce Abraham Tyler? De ce nu era domnul Carlin, cu care se putea descurca mult mai uşor?

Trăgând borul pălăriei de fetru în jos, pe frunte, Roxanne păşi în lift, retrăgându-se într-un colţ cât mai depărtat posibil. Nu era prea sigură de ce ajunsese la

concluzia că nu era uşor să te descurci cu Abraham Tyler. Poate era un act subconştient, bazat pe prima impresie. Ea îşi aminti expresia feţei lui şi licărirea din ochii lui albaştri, în timp ce o studia când dansa. Abraham Tyler se poate să fi zâmbit, însă asta nu negase mobilitatea trăsăturilor lui.

— Mulţumesc pentru că aţi aşteptat.

Bram salută din cap, apăsă cu arătătorul butonul de jos şi uşile se închiseră, prin alunecare.

— Nu mi-am dat seama că mai este cineva aici.

Un mormăit neutru fu scos de Roxanne în timp ce încerca să protejeze casetofonul în cutele bogate ale hainei.

— Totul este pregătit pentru ajunul Anului Nou?

— Îhî.

Ea se strâmbă dându-şi seama de răspunsul primitiv, ca al unui om de Neanderthal, pe care i-l dăduse lui Abraham Tyler. La naiba cu acel bărbat! Nu ştia el oare că tăcerea era cea mai bună manieră de a te comporta într-un lift? La naiba şi cu ascensorul ăsta! Trebuia să scârţâie şi să meargă aşa de încet, ca melcul?

— Ei, mâine dimineaţă voi sta lungit la soarele cald din Caraibe, voi juca un pic tenis, voi face sărituri în apă şi-mi voi încerca norocul în cazinouri.

Când obţinu tot un răspuns monosilabic, Bram îşi lăsă capul în jos, încercând să-i vadă mai bine faţa, pe sub pălărie. Borul acesteia ascundea totul, în afară de vârful nasului, o linie curbă a obrazului ei stâng, cercelul mic cât o bobiţă aurie prinsă de lobul urechii, care strălucea printre şuviţele de păr castaniu, o linie delicată a maxilarului şi chiar dinţii albi care apucaseră din plin buza de sus.

Gura Roxannei parcă era plină cu bumbac; palmele transpirate umeziseră căptuşeala mănuşilor. Ea îşi înclină capul, lăsându-şi în jos bărbia. Cu fiecare centimetru, Abraham Tyler îşi apleca mai mult capul, în efortul de a

vedea faţa Roxannei care se înclina din ce în ce.

Bram îşi înălţă capul.

— Nu eşti una dintre secretarele care se aflau la petrecerea mea?

— Nuuu…

Răspunsul ciudat şi pe un ton ascuţit nu era chiar o minciună, îşi spuse ea.

Ea îi surprinse din nou mişcarea capului care se lăsa în jos şi reuşi să-şi ferească din nou faţa de privirea lui. Cu vârful cizmei bocăni uşor, descriind un mic desen pe podeaua liftului. Ce-i trebuia acestuia vehicul vechi aşa de mult timp!

Roxanne începu să se simtă destul de rău cu stomacul şi avea o senzaţie de mâncărime pe tot corpul. Când auzi sunetul vocii lui care se pregătea să pună încă o întrebare, abdomenul ei se strânse într-un spasm muscular puternic. Pe sub ascunzişul sigur al hainei, ea îşi relaxă în cele din urmă stomacul, apăsându-l, sperând că acest lucru va elimina durerea.

Un sunet metalic îi asaltă urechile. Ochii ei priviră în jos, respiraţia îi fu strangulată în gât în timp ce safirul fals de mărimea unei monede de zece centi din buricul ei sări pe podeaua liftului, lovindu-se apoi de vârful cizmei spre bucăţica de sticlă albastră.

O mică parte din comoara ei pierdută şi o mână mare care o prinse de cot, împiedicară eforturile ei de a trece neobservată.

— Măi, măi! Nu-mi refuza alt suvenir! Acest giuvaier se va potrivi atât de bine cu noua mea colecţie de voaluri!

Umerii Roxannei se încovoiară, iar expresia feţei ei deveni acră atunci când el îi zâmbi. În mod normal, o replică plină de inteligenţă şi-ar fi luat zborul de pe buzele ei, însă tocmai unui iepure hipnotizat de un şarpe, ea se uită la Abraham Tyler o fracţiune de secundă care fu însă prea lungă ca să poată emite vreo observaţie plină de

spirit.

Singura ei reacţie fu tăcerea. O tăcere marcată de o vulnerabilitate apărută brusc. O bătălie se dădea în interiorul ei şi Roxanne se lupta să fie cea învingătoare. îşi trase umerii înapoi şi încercă să-şi adune ceva din semeţia şi demnitatea fărâmate. Era doar o persoană cu funcţie de conducere, pentru numele lui Dumnezeu, era preşedintele propriei firme. Ar trebui să fie în stare să răspundă într-un fel cât mai potrivit şi profund. Dar singura ei replică fu doar să ridice gulerul de la haină şi să se roage ca Abraham Tyler să renunţe la alte comentarii despre îmbrăcamintea ei sumară din timpul dansului.

Uşile liftului se îndurară să se deschidă, în cele din urmă. Cu ochii şi trăsăturile complet lipsite de expresie, Roxanne ieşi din ascensor rapid şi într-un mod cu totul nepoliticos. Cu paşii mari mergând pe acoperişul sigur de beton al parcării băncii, Roxanne ieşi în nebunia de afară, unde vântul spulbera zăpada.

Rămase pentru un moment stupefiată, cu un picior ridicat. Crezuse că rafalele de vânt încetaseră. Din contră, vremea părea să se distreze din plin, viscolul intensificându-se. Ascunzându-şi faţa cât putea mai bine de loviturile vârtejului, cu pălăria şi gulerul de la haină întors, Roxanne înainta cu greu prin zăpada care acoperise deja trotuarele. I se părea un drum lung până la garajul lui Jerry, aflat la trei blocuri distanţă de ea.

Se formase gheaţă pe sub stratul reavăn de zăpadă, făcând mersul pe jos imposibil. Roxanne făcea manevre destul de neîndemânatice, dându-se pe gheaţă şi târându-şi picioarele pe pavajul periculos. Simţi repede la picioare temperatura scăzută, în ciuda cizmelor ei îmblănite.

O maşină se auzi tuşind prin urletul vijeliei, prinzând-o în faţă, în lumina roşiatică a farurilor de ceaţă aprinse.

— Ţi s-a stricat maşina?

Roxanne alunecă spre limuzina maronie care se

oprise lângă ea şi se întoarse spre vocea masculină care strigase.

— Nu. Maşina mea se află în garajul din colţ, pe Washington

— 1 ţipă ea spre ocupantul nevăzut din maşină, prin fereastra deschisă de doi centimetri.

— Urcă şi te duc eu până acolo. Merg în direcţia aceea.

Ea ezită, apoi flutură mâna îmbrăcată în mănuşă.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc eu!

Fereastra se lăsă până jos.

— Urcă, doamnă a celor şapte voaluri, înainte să îngheţi!

Un geamăt îi scăpă Roxannei.

— Nu te puteai întoarce în altă direcţie, Abraham Tyler? bombăni ea cu glas tare.

— Este stradă cu sens unic, îi reaminti Bram cu un zâmbet. Vino, nu accept un refuz!

Roxanne nu încercă să-şi înăbuşe oftatul de uşurare când se lăsă să alunece în căldura plăcută ca dinăuntrul maşinii.

— Eram sigură că viscolul trebuia să fi slăbit în intensitate până acum, spuse ea dintr-o suflare, legănându-şi geanta şi casetofonul pe genunchi. Apoi, inspirând adânc, adăugă: Mulţumesc pentru că m-ai luat cu maşina.

— Plăcerea este de partea mea. Mă simt foarte posesiv şi protector când o femeie are numele meu tauat pe…

— Domnul Tyler! îi întrerupse Roxanne declaraţia cu un ton de avertizare. Ar trebui să cred că un bancher ar putea să aibă mai mult respect pentru acei pe care-i angajează într-un mod profitabil. Dacă ai de gând să continui să emiţi asemenea insulte, pot să merg foarte uşor pe jos până la maşina mea.

Ea se întoarse şi mai mult spre el.

— Sunt din Chicago şi pentru mine – mâna ei gesticulă spre exteriorul maşinii – asta nu este decât o briză mai puternică.

Bram se uită pur şi simplu la ea, ochii săi albaştri rămânând blocaţi în ochii ei castanii, ageri, urechile lui amuzându-se de timbrul aspru al vocii ei care rostise tirada. Subconştientul lui îi şoptea despre existenţa unei senzaţii dezagrabile. Cunoştea această femeie: acum, dacă ar putea doar să coreleze faţa, vocea şi numele! Deodată, bramâşi pocni degetele:

— Eşti femeia cu graficele!

Roxanne trecu printr-o gamă largă de culori, de la palid la roz, auzind iar fraza aceea.

— Nu se… nu se poate să fii tu.

Ea îşi umezi buzele cu limba.

— Funcţionarul responsabil cu acordarea împrumuturilor cu care am avut de-a face avea o… barbă şi mustaţă şi…

— Acela eram eu – spuse el cu un zâmbet şi un sentiment de satisfacţie interioară pentru faptul că ea îşi amintise. M-ai prins în prima zi de când m-am întors dintr-o vacanţă de pescuit la munte.

Bram compostă tichetul pentru parcare, încruntându-se la cauciucurile din spate care se învârtiră de câteva ori în gol.

— Roxanne Murdoch, preşedintele firmei „Salutări şi Felicitări”!

Ea ascultă amuzată în timp ce el îi recita adresa de acasă şi chiar numărul de telefon.

— N-am ştiut că ai memorie vizuală!

— Doar atunci când este important pentru mine, replică el imediat. Am fost impresionat de afacerea ta inteligentă. Ai venit pregătită cu de toate, de la grafice colorate până la hărţi volante. Mi-ai răspuns la cele cinci întrebări importante privind investiţiile în nouăzeci de

secunde, mi-ai făcut un sumar de afaceri ameţitor, dar care a lăsat impresia de calm şi profesionalism. De fapt, am fost foarte impresionat de persoana ta.

El îşi lăsă privirea să zboare foarte scurt asupra ei.

— Mi-a plăcut chiar şi fusta în alb şi negru şi jacheta roşie pe care le purtai.

Roxanne trase aer în piept, degetele înmănuşate scormonind în catifeaua care tapiţa scaunul. Nici măcar ea nu-şi putea aminti ce purtase atunci!

— Mulţumesc.

Acesta fusese singurul cuvânt coerent pe care putu să-l scoată.

Expresia gânditoare a feţei lui Bram se modifică un pic din cauza condiţiilor drumului.

— Ai ceva probleme cu afacerile? întrebă el. Ştiu că împrumutul tău era planificat pentru extinderea firmei tale de transmis mesaje de felicitare, pentru mutarea într-un birou în partea de jos a oraşului şi pentru angajarea de personal. Avem oameni instruiţi special pentru munca de asistenţă în afacerile de mică anvergură.

— De ce ai presupus aşa de repede că afacerea mea are probleme? se apără Roxanne. N-am întârziat niciodată cu plata şi am achitat fiecare rată. Ai ca asigurare suplimentară casa şi maşina mea, plătesc aproape trei puncte peste rata dobânzii, tu te ocupi de efectuarea plăţilor salariilor angajaţilor mei, şi doar pentru că sunt femeie, tu…

— Ştiai că aproape trei milioane de femei posedă propriile lor mici afaceri? o întrebă Bram pe un ton împăciuitor. De fapt, douăzeci şi cinci la sută din afacerile existente în SUA, din categoria micilor afaceri, sunt deţinute de femei. Cred că femeile reprezintă un mare potenţial de investiţii, de aceea am aprobat împrumutul tău în mai puţin de o oră, Roxanne Murdoch. Sunt doar curios să aflu ce s-a întâmplat de a trebuit să fii tu cea care

să livreze mesajul astăzi, la sfârşitul zilei?

Zăpada care se strângea repede şi vânturil puternic ştergea urmele anterioare, făcute de alte vehicule pe drum. Bram era conştient în cel mai înalt grad de faptul că oglinda retrovizoare nu reflectase nicio lumină de faruri de maşină, de când plecase din parcarea de la bancă.

— Pentru că dansatoarea mea obişnuită a căzut, şi-a rupt glezna pe drumul spre serviciu, şi nu mai aveam pe nimeni disponibil, explică Roxanne după ce analiză declaraţiile lui anterioare, adăugând sec:

— Ai pierdut ceva! Leah nu este doar o expertă în dansul din buric, ci şi una foarte exotică şi frumoasă.

— Oh, nu ştiu. Aş spune că pierderea mea a fost şi câştigul meu în acelaşi timp.

Ea se hotărî să ignore comentariul lui.

— Apropo, afacerea ia avânt! veni replica ei înţepătoare.

Bram râse şi dădu din cap aprobator.

— Te cred.

El porni ştergătoarele de parbriz, însă vizibilitatea devenea din ce în ce mai slabă.

— Am avut intenţia să te invit la cină chiar după ce am terminat de completat toate formularele. Dar aveai o atitudine atât de defensivă, erai atât de bine pregătită cu graficele tale, hărţile şi declaraţiile pe care mi le prezentai, încât mi-am creat imaginea de iad a unei lupte cu tine pentru acel împrumut pe care ştiu că în principiu ţi l-aş fi refuzat. Probabil crezi că am avut ulterior un alt motiv.

— Iar tragi concluzii pripite! îl atacă ea. Acum crezi că ştii ce-mi trece mie prin minte!

Colţul stâng al gurii lui se ridică într-un zâmbet.

— Vrei să spui că ai fi eşti cu mine la cină?

— Absolut, spuse ea cu o dreaptă indignare.

— Atunci ce-ai zice de o întâlnire de mâine în două săptămâni, când mă voi întoarce din vacanţă?

— Este în regulă, pronunţă Roxanne cuvintele cu convingere.

— Cină, apoi un spectacol de teatru?

— Minunat.

Bram tuşi ca să-şi înăbuşe râsul. Acceptul ei suna mai mult a ameninţare. El simţi în picioare că întorsese la colţ prea repede, cauciucurile roţilor alunecând spre stânga înainte de a se îndrepta.

— Sper că vremea la înălţime este mai bună decât cea de aici.

— Doar nu crezi cu adevărat că avionul tău va zbura la noapte?! îl întrebă Roxanne amuzată.

— Păi, acum douăzeci de minute cei de la radio nu anunţaseră că aeroportul ar fi închis, şi avionul meu nu pleacă până la ora zece. S-ar putea ca toată grozăvia asta să se termine până atunci.

— Eşti foarte optimist, Abraham Tyler. Oh, garajul lui Jerry este chiar la colţul acela.

Ea deschise fereastra laterală, arătând spre clădirea scăldată în lumina roşie de neon.

— Chiar aici.

El îşi luă uşor piciorul de pe accelerator şi frână cu grijă.

— Apropo, nimeni nu m-a numit Abraham sau Abe de când asistenta de la spital mi-a completat certificatul de naştere. Mi se spune Bram.

El se întinse pentru a aprinde lumina în interiorul maşinii.

— Ţie şi se spune totdeauna Roxanne?

Ea îşi ascunse un zâmbet când îşi luă geanta şi casetofonul.

— Fraţii mei îmi spun Rocky iar părinţii îmi spun totdeauna Roxy.

— Atunci, doar ca să păstrăm starea creată de fantezia ta, te voi numi Roxanne.

Vocea lui Bram era înăbuşită.

— La urma urmei, pentru Cyrano de Bergerac, Roxanne cea faimoasă din poveste reprezenta idealul feminităţii, simbolul frumuseţii pe care orice bărbat şi-l doreşte! spuse Bram, trăgând în joacă de marginea pălăriei de fetru a Roxannei.

Lucirea răutăcioasă din ochii căprui ai Roxannei o întrecu pe cea din ochii albaştri ai lui Bram. Degetul ei arătător înmănuşat se întinse pentru a lovi nasul lui Bram, iar tonul ei era dulce ca o bucăţică de zaharină.

— Nu-i păcat că tu nu posezi nasul legendar al lui Cyrano?! Atunci am fi putut amândoi să ne lăsăm în voia imaginaţiei!

Ea deschise uşa şi îşi legănă picioarele în afara maşinii.

— Mulţumesc încă o dată pentru că m-ai adus cu maşina până aici.

Răspunsul lui „ne vedem în două săptămâni” fu lansat doar o secundă înainte ca ea să trântească portiera maşinii.

Uşa din faţa garajului lui Jerry era o piesă uriaşă de plastic demnă de toată lauda, prinsă în spatele unui grilaj de protecţie şi cu o alarmă de avertizare împotriva spărgătorilor. Roxanne îşi făcu drum cu greu printre grămezile mari de lucruri care ajungeau până la înălţimea genunchiului spre uşile din spate ale garajului, mergând aproape de clădirea masivă şi folosind acoperişul lat ca protecţie împotriva vântului.

Cu respiraţia întretăiată, Roxanne ajunse la uşă şi, lipindu-şi faţa de sticla îngheţată, putu să vadă maşina ei galbenă, Toyota, pusă înăuntru la adăpost şi în siguranţă, dar nu era nimeni acolo care să-i ţină companie.

— Grozav! spuse ea lovind în uşă încă odată cu pumnul înmănuşat. Acum că mă fac?

Roxanne îşi dădu seama că încercarea de a găsi un

mijloc de transport în comun într-o noapte ca asta era un lucru fără sens. Analiză realist situaţia şi se hotărî să meargă pe jos pe lângă blocuri, pentru a prinde ultimul tren aerian şi a se întoarce la birou. Cel puţin, în felul acesta ar petrece noaptea la căldură şi în siguranţă.

La jumătatea drumului dinspre garaj, Roxanne rămase blocată văzându-l pe Bram.

— Ce mai faci încă aici?

Capitolul 3

— Mă asigur că totul este în regulă cu tine.

Mâinile lui Bram îi cuprinseră umerii, conducând-o sub streşinile protectoare.

— Unde îţi este maşina?

Bram îi scutură zăpada de pe haina de blană de culoarea chihlimbarului.

— Nu-i gata încă?

— Este gata, aşteaptă şi este încuiată înăuntru, anunţă Roxanne posomorâtă.

— Mai bine mai târziu decât niciodată este una dintre cugetările la care subscriu atelierele auto. Haide, te conduc eu cu maşina până acasă. La ştirile de la ora opt s-a anunţat că aeroportul a fost închis.

Ridicându-şi gulerul de la pardesiul de caşmir, Bram aruncă o privire mohorâtă straturilor groase de zăpadă care se ridicau în faţa lor asemenea talazurilor unui ocean.

— Cred că voi vedea o zi mai puţin St. Croix.

Mai departe conversaţia deveni imposibilă din cauza puterii cu care sufla vântul care le azvârlea în faţă bucăţi de gheaţă şi zăpadă. Când Roxanne ajunse în cele din urmă în maşină, pe locul din faţă, prima propoziţie coerentă pe care o putu scoate fu una de reproş.

— Unde îţi sunt ghetele, mănuşile şi pălăria? Fac pariu că nu ai nici măcar o lopată sau benzină de rezervă.

— Ai dreptate, mami! îşi scutură Bram capul, trimiţând o rafală de fulgi de zăpadă în toate direcţiile.

Lumina din interiorul maşinii îi scotea la iveală zâmbetul ştrengăresc.

— Încăpăţânaţii locuitori din Minneapolis sunt atenţi de fiecare dată la avertismentele privind viscolele? Cred că pentru ei zăpada este un mod de viaţă, la fel şi frigul, când ai de-a face cu loviturile Mamei Natură.

Îşi prinse centura de siguranţă înainte de a porni maşina. Roţile din spate făcură un zgomot furios, scrâşnind, în timp ce roţile din faţă alunecară afară din parcare, în strada principală.

— Dacă au închis aeroportul – medită Roxanne, întorcându-se spre el – înseamnă că au închis toate drumurile principale. Poate că ar fi mai inteligent dacă m-ai lăsa la staţia trenului aerian, de unde voi merge pe jos, înapoi la mine la birou, şi-mi voi petrece noaptea acolo. Poate ar fi mai bine să stai la un hotel.

— Nu-ţi face griji, plugurile de zăpadă şi camioanele care presară nisip sunt deja afară, la treabă. În afară de asta, casa ta se află chiar în drum spre casa mea.

Roxanne şterse cu mâna îmbrăcată în mănuşă interiorul ferestrei din dreptul ei, însă imaginea nu se îmbunătăţi. Tot ceea ce se putea vedea era doar o masă de fulgi albi care se învârtejau.

— Eşti cel mai optimist dintre toţi optimiştii pe care i-am întâlnit vreodată!

Cu un oftat uşor, ea se cuibări în scaun.

Bram nu era chiar singur când anume începuse să fluiere. Era aproximativ cam atunci când degetele lui amorţiseră pe volan, în timp ce ducea o luptă obositoare ca să menţină controlul maşinii. Deşi fluieratul părea să-i menţină curajul la un nivel ridicat, ca la început, nu-l ajuta însă cu nimic la condusul maşinii. Combinaţia dintre vânturile puternice şi zăpada îngheţată care acoperea pavajul trimiseră Zefirul lui în jos, spre Bulevardul Hennepin.

În ciuda priceperii lui Bram de a conduce maşina, acesta intră într-un derapaj de necontrolat. El încercă să facă toate mişcările necesare, fără a intra în panică. Ridicând piciorul de pe ambreaj, întoarse roţile contra direcţiei de derapare. Maşina alunecă înapoi prea repede şi începu să derapeze în direcţia opusă. Bram se lupta cu volanul, învârtindu-l pentru a menţine direcţia, însă limuzina îl sfida la fiecare mişcare.

Roxanne îşi ţinea respiraţia de la a treia derapare. Ochii ei priveau când înapoi, când înainte, de la profilul lui Bram la apărătoarele de vânt. N-avea niciun sens să nege situaţia lor rămasă în voia hazardului. Voia să fi putut face ceva, orice, însă era total neajutorată. Deşi nu-şi nega în niciun fel teama, Roxanne se simţea totuşi încrezătoare în omul de la volan. Maşina se porni ca un bolid, chiar spre biblioteca publică. Bram ştia că şansele de supravieţuire unei coliziuni frontale cu orice obstacol nu erau prea mari. Nu avea încotro să cotească la dreapta.

Maşina se învârti asemeni unui titirez scăpat de sub control. Bram îşi simţi muşchii mâinilor încordaţi. îşi folosi toată puterea pentru a încerca să recapete controlul. Limuzina derapă, alunecă şi ateriză în cele din urmă jos, pe Bulevardul Marquette, într-un munte de zăpadă care mărginea parcarea de la Tribunalul Federal. Bram direcţionă maşina mai departe, însă zăpada se dovedi a acoperi un duşman solid – o balustradă de protecţie, din oţel.

Sunetul oţelului lovit se auzi răzbind prin zgomotul făcut de vânt. La impact, pieptul lui Bram se lovi de volanul maşinii. Mecanismul de siguranţă împotriva coliziunii şi cureaua de pe unei au suportat şocul, însă lovitura îi blocase aerul din plămâni, lăsându-l pentru moment ameţit şi icnind ca să-şi recapete răsuflarea.

Pentru o secundă, Roxanne crezu că a murit. Auzea un uruit în urechi şi o mulţime de steluţe strălucitoare îi

fluturau şi explodau în faţa ochilor. Însă durerea de cap, din umărul drept şi cot o făcură să-şi dea seama că se afla încă printre cei vii. Trăgându-şi capul uşor, prin alunecare, din locul unde făcuse cunoştinţă dură şi violentă cu uşa maşinii, obrajii Roxannei descoperiră geamul rece. Genele ei se lăsară în jos când simţi sticla rece ca gheaţa, de a cărei prezenţă se bucura acum.

Calmul ei, nepăsător fu întrerupt brusc de două mâini aspre şi o voce puternică, speriată, ce îi repeta numele:

— Eşti teafără? Roxanne?! Dumnezeule, ce-am făcut? Roxanne!

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ţipi?

Ea tremură când simţi un lichid străin, cald, care se scurgea pe tâmpla ei dreaptă, pe lângă ureche şi de-a lungul cefei.

Bram aprinse lumina din interior şi lumină faţa Roxannei. Nişte ochi căprui lipsiţi de expresie îl priveau.

— Ştii cine sunt? ceru el cu o voce hotărâtă.

— Bineînţeles, eşti… mmm.

Ea descoperi că trebuia să se gândească un moment la treaba asta.

— Sincer, Abe… veni răspunsul ei mai degrabă repezit, dar triumfător.

— O iau acum aşa, oftă el. Ştii cine eşti? Ştii unde te afli? Oh, la dracu'!

Bram se întrerupse când văzu valul de fum.

— Trebuie să ieşim de aici!

Mâinile lui o apucară de umeri.

— Cred că am luat foc!

— Foc? Hmm… chestia asta sună drăguţ şi amuzant.

— Oh… la naiba!

— Hai Roxanne, ieşi din starea asta. Haide, mişcă-te!

Roxanne scăpă de starea de dezorientare în care se afla.

— Hei!

Braţul ei se mişcă pentru a-l opri.

— Nu ţi-a spus mama ta niciodată să nu te porţi în felul ăsta cu o doamnă?

— Ţi-ai revenit!

Bram respiră uşurat.

— Am fost plecată undeva?

— Cu mintea, şi acum o vei face fizic.

El arătă spre haina grea de promoroacă care se forma pe parbriz.

— Nu sunt sigur dacă s-a spart radiatorul sau dacă tot fumul ăsta este de la vreo ţeavă de combustibil ruptă. Banca este la doar o jumătate distanţă de bloc de aici. Crezi că poţi merge până acolo?

— Bineînţeles!

— Nu lăsa nimic, spuse Bram, întinzându-se spre scaunul din spate după cutia îmbrăcată în piele care fusese a tatălui său.

— Să mergem!

Smulgând geanta şi casetofonul, Roxanne încercă să deschidă portiera dar descoperi că era blocată.

— Aşteaptă un minut, sunt chiar în spatele tău.

Ea se târî pe scaunul din faţă şi se lăsă să alunece afară, de pe partea şoferului.

Luminiţa slabă a lanternei în formă de stilou pe care o avea Bram era un ajutor neînsemnat. Aşa că el îl băgă în buzunar, luă casetofonul de la Roxanne, jonglă cu el până reuşi să-l bage în servieta pe care o ţinea în mâna dreaptă.

— Vino, pe aici! strigă el prin furtuna de zăpadă care-i înconjura.

Prinzând-o de cotul mâinii drepte, Bram o conduse pe Roxanne departe de ce mai rămăsese din maşina învăluită de fum.

Se deplasau acum spre sud, pe Strada 3. Vântul îngheţat îi lovea din toate părţile. Zăpada aşternută până

la înălţimea genunchiului acoperea terenul periculos care-i făcea să alunece.

Bram se mişca greoi spre Roxanne şi se apropie cu gura de urechea ei.

— Hai, aproape am ajuns.

Sprijinindu-se unul pe altul, ei îşi reluară poziţia verticală şi continuară să înainteze prin rafalele puternice.

Mergând cu capul în jos, cu faţa ascunsă între pălărie şi gulerul de la haină, Roxanne făcea fiecare pas cu mai multă atenţie şi precauţie. Nu era dificil, dar o dureau picioarele de la izbitura în grămada de zăpadă. Părea că întinderea albă este fără sfârşit, nu avea niciun sentiment de uşurare. De fapt, pentru Roxanne, zăpada arăta ca ceva destul de atrăgător, ca un fular pufos.

Nu, *nu era bine*! Ea îşi recăpătă luciditatea şi îşi întoarse privirea din faţa mirajului. Roxanne nu era sigură ce anume o făcea să meargă înainte. Poate că era vorba de instinctul de supravieţuire, poate că era teamă de moarte prin îngheţare, sau poate era sprijinul în plus de la braţul bărbătesc care-i înconjura talia. Cel mai pronanil era vorba de toate aceste lucruri, plus recitarea continuă a tuturor rugăciunilor pe care le învăţase la Şcoala de duminică.

Vorbele lui Bam „aici este” străpunseră zgomotul vântului. Ochiul stâng al Roxannei ieşi din izolare şi încercă să realizeze unde se află. Luminile străzii şi zăpada se combinau pentru a face o noaptea albă. Orice ar fi fost, era invizibil pentru Roxanne. Ridicându-şi capul, ea privi cu încordare şi în cele din urmă reuşi să distingă o umbră întunecată. Se dovedi a fi Banca Naţională Hepworth.

Când începu s-o ghideze spre bancă, ea se împiedică şi amândoi ajunseră în genunchi într-o grămadă mare de zăpadă, înaltă până la piept.

— Acolo! o ajută Bram, mişcându-şi capul acoperit de zăpadă spre partea dreaptă. Haide!

Ultimii douăzeci de paşi se dovediră a fi cei mai lungi

decât toţi paşii făcuţi în călătoriile sale.

În momentul în care păşiră sub acoperiş, spre locul de parcare al băncii, prin staţia de taxare, acela viscolul încetă.

— Putem să luăm liftul până sus.

Bram se scutură de zăpadă, marcând astfel drumul până la ascensor, lăsând în urma lui o dâră albă. El îşi mişcă mâna roşie în buzunarul de la haină. Simţea furnicături în degete cu care strângea cheile pe care în final, le scăpă pe podea. Îşi ridică mâna îngheţată spre gură şi încercă s-o încălzească suflând peste ea.

Roxanne gâfâia în timp ce se apleca pentru a lua cheile de jos.

— De ce nu facem gălăgie ca să vină paza?

— Nu este nicio pază. Totul este electronic. Banii se află în siguranţă, închişi în casa de bani.

El încercă să-şi mişte degetele, să le îndoaie, sperând să le îmbunătăţească atât culoarea, cât şi coordonarea.

— Mai bine ai face ce-ţi spun. Mai întâi butonul rotund pentru alarmă şi apoi cel acoperit cu folia de plastic.

Când uşile negre glisante se deschiseră, îşi folosiră amândoi ultima izbucnire de adrenalină pentru a se îngrămădi istoviţi pe podea, înălţându-şi simultan feţele îngheţate spre ţevile de încălzire.

— Te simţi bine?

— Hmm.

În ciuda durerii, buzele lui Bram schiţară un zâmbet.

— Asta este conversaţia ta standard pentru mersul cu liftul?

El deschise ochii şi se uită la ea.

— Hmm… hmmmm.

Roxanne se chinuia să-şi găsească poziţia, spatele ei fiind sprijinit de un perete acoperit de lambriruri de stejar.

— Ce-ţi fac mâinile?

El sufla încă asupra lor.

— Îşi revin încet. Mănuşile vor fi articolul unu pe lista mea de cumpărături.

— Dar picioarele?

Ochii albaştri ai lui Bram clipiră întrebător.

— Ale mele sunt ca gheaţa şi sunt băgate în cizme îmblănite.

Ea se târî în patru labe până ajunsese la pantofii lui.

— Ţi le simţi?

— Mă dor.

El se uită la Roxanne cum muncea ca să-i scoată pantofii din piele neagră, acoperiţi de zăpadă, şi îi scoase şosetele.

— Ăsta-i un semn bun.

Ea puse deoparte mănuşile şi începu să frece repede degetele şi tălpile picioarelor lui Bram.

— Ce faci?

— Îţi pun sângele în mişcare, îi spuse Roxanne. Tu continuă să-şi freci mâinile, degerăturile nu sunt un lucru de ignorat. Când acest minunat dispozitiv va ajunge în final sus, vei putea să-ţi bagi mâinile şi picioarele într-o cadă cu apă fierbinte.

— La naiba, Roxanne, opreşte-te chiar acum!

Îşi frecă gleznele eliberate şi se reaşează în poziţia specială indienilor.

— Aproape era să te omor şi tu eşti preocupată ed picioarele mele! Eu sunt cel care…

— Omoară-mă!

— Te-ai descurcat cu maşina asemeni unui pilot de formula unu pentru Marele Premiu!

Ignorând respiraţia lui precipitată, ea îl fixă cu cea mai intimidantă privire.

— Nu ai intrat în panică, nu te-ai blocat, nu mi-a fost teamă niciun moment şi…

Deodată, Roxanne se trezi prinsă de braţele lui, iar

gura lui fermă o acoperi pe a ei, absorbindu-i cuvintele. Apoi, tot aşa de brusc, o eliberă din strânsoare.

— Ce… ce…

Ea înghiţi în sec şi se uită la el.

— De ce ai făcut asta?

— Resuscitare gură la gură, murmură el.

— Dar… dar eu nu mi-am pierdut respiraţia.

— Eu mi-am pierdut-o…

Mâna lui Bram se îndreptă către tâmpla ei dreaptă.

— Atunci când am văzut sânge pe faţa ta…

— Sânge?

Cu degetele pline de blândeţe, Bram o examină la cap, pe lângă ureche.

— Nu doar pielea este zdrelită, dar ai căpătat şi o umflătură de mărimea unui ou şi… Ochii albaştri se fixară în ochii ei căprui, observând pupilele dilatate. Şi… o contuzie.

— Nu!?

— Ba da!

Ridicându-i bărbia, Bram îi studie faţa îmbujorată de frigul iernii.

— Te doare cumva capul? Te simţi ameţită? Ţi-este greaţă cumva? Cum te simţi?

— Mi-e frig, sunt udă şi… mi-ar fi de folos o îmbrăţişare.

— Plăcerea este de partea mea.

Din nou, braţele lui o cuprinseră.

— Încă un centimetru şi ai fi fost moartă!

Roxanne îl simţi tremurând şi-l înconjură cu braţele strâns după gât.

— Niciodată n-am fost în pericol, eşti un şofer prea bun.

Degetele ei se strânseră peste şuviţele de păr negre, ude, de pe ceafa lui.

— Indiferent de viteză, ar fi trebuit să port centura de

siguranţă.

— De fapt, cum te simţi?

— Mă doare capul un pic, admise ea, apoi urmă un moment de tăcere.

El găsi trusa de prim-ajutor în dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Lui Bram îi trebui un minut ca să se spele pe mâini şi adusese câteva prosoape umede de hârtie pe care le puse pe masă.

— Doctorul a sosit!

Vocea lui lipsită de griji contrazicea preocuparea lui interioară. Acum amândouă pupilele Roxannei erau dilatate şi Bram avea o bănuială că o durea capul mai mult decât recunoscuse.

La auzul mormăitului scurt lui Bram, Roxanne trase de reverele hainei lui.

— Începi să arăţi ca mine când eram în lift.

— Chestia asta nu arată bine. Ar trebui să ţi se pună copci.

— Se ştie că rănile la cap sunt urâte şi arată chiar mai rău decât sunt în realitate. Doar aranjăm pielea la loc şi o prindem cu puţin adeziv.

— Mulţumesc, Florence Nightingale, veni replica lui ironică atunci când azvârli şervetul de hârtie pătat de sânge spre cosul de gunoi. Unde ţi-ai făcut practica de asistentă medicală?

— Am patru fraţi mai mici ca mine care ţin firma Band-Aid în funcţiune, spuse ea tremurând, în timp ce el era ocupat cu pansarea capului ei.

— Patru? Cât de mari sunt?

Bram alese un tub cu alifie şi citi cu grijă instrucţiuile.

— Cincisprezece şi treisprezece.

— Sunt două generaţii de gemeni, îl informă Roxanne.

— Asta da, familie! Apleacă-ţi capul mai mult spre

mine, nu te doar chestia asta!

Brad o bandajă la cap cu un pansament alb steril după ce o unse cu alifie.

— Voi pune un bandaj de tifon pe deasupra, ca să ţină pletele şi să nu cadă pansamentul.

El deschise un pachet steril, puse o compresă pe capul ei şi o lipi cu leucoplast; în timp verifica siguranţa bandajului, mintea lui Bram încerca să înţeleagă ceea ce spusese ea.

— Fraţi gemeni de cincisprezece şi treisprezece ani?

Roxanne reuşi să afişeze un surâs în ciuda situaţiei grele prin care trecea.

— Mă întrebam care dintre noi a primit lovitura!

— Este o lipsă în ani de…

— Cincisprezece ani, veni răspunsul ei. Povestea asta este interesantă.

— Pun pariu. Dar ce-ai zice de o ceaşcă de supă, după care poţi să mă lămureşti cu toate detaliile?

— Nu, mulţumesc. Mă simt bine.

Slăbiciunea din vocea Roxannei îl făcu pe Bram s-o întrebe:

— Nu te simţi bine, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri şi înghiţi totuşi o gură fierbinte de supă.

În timp ce Bram porni să cerceteze birourile neîncuiate şi dulapurile, Roxanne îşi întinse ciorapii bleumarin pe ţeava de la sistemul de încălzire şi aduse şi pantofii lui mai aproape de aerul cald. Dar tocmai acele mici eforturi o făcură să se simtă ameţită şi să-i revină uruitul în urechi. Roxanne se întinse pe capaneaua mică, lăsându-şi capul să se odihnească pe pernă şi aşteptându-l pe Bram să se întoarcă.

— Îmi pare rău că a durat atât, însă… hei!

Bram alergă spre canapea şi cu dosul palmelor o apăsă pe frunte şi pe obraji. Pielea ei era umedă.

— Roxanne!

Bram îşi ţinu respiraţia, inima bătându-i cu putere în piept.

Dacă are cumva vreo ruptură internă? *Sau vreun traumatism cranian*? *Sau…*

— Mă odihnesc doar, spuse ea, ţinând ochii închişi. Serios, mă simt bine!

Uşurarea îl lăsă pe Bram epuizat. Ochii lui stăruiau pe trăsăturile ei, privind cu atenţie fruntea ei înaltă, obrajii uşor rotunjiţi şi nasul obraznic, înainte de a termina incursiunea pe deasupra buzelor ei delicate.

— Ce păcat! Speram să mai am ocazia să-ţi fac respiraţie gură la gură.

Buzele lui Bram se apropiară de ale ei.

— Ar putea fi tocmai lucrul care să mă ajute să-ţi aduc un pic de culoare pe faţă.

— Faţa mea are nevoie de culoare? întrebă Roxanne, fără a-şi deschide ochii.

— În mod cert.

— Atunci poftim, n-ai decât.

Buzele bărbăteşti care se uniră cu ale ei erau calde şi minunate. Roxanne presupuse că ar putea încerca să se convingă de faptul că izbitura căpătată o făcea să se comporte ca şi când ar flirta cu el. Dar ar fi fost o minciună. Adevărul era că avea nevoie să simtă siguranţa braţelor lui Bram în jurul ei, avea nevoie de apăsarea fermă a gurii lui. Mai simplu spus, avea nevoie de Abraham Tyler.

Poate că era ceva legat de ipoteza că pericolul ascute simţurile umane, le stârneşte şi le face să iasă din tiparele obişnuite. Asta era exact ceea ce ştia Roxanne că făcea acum – în condiţii normale n-ar fi invitat un bărbat să o sărute.

Capitolul 4

Ţinând încă ochii închişi, aflându-se pe canapeaua

mică, Roxanne îşi întinse braţele şi picioarele. În timp ce se chinuia să se ridice, draperia lungă şi lată care se voia să fie o cuvertură, alunecă pe podea. Câteva secunde mai târziu, o voce învăluitoare o striga pe nume.

— Oh, scuze!

Ea ridică învelitoarea grea, plia de falduri, care căzuse peste Bram.

— Ce faci aici, jos?

— N-are importanţă.

Cuvintele lui fură punctate de câteva căscături.

— Tu ce faci? Ce-ţi face capul?

Nemaiaşteptând răspunsul ei, el fu imediat lângă ea, ridicându-se în genunchi, după care dădu uşor la o parte un capăt al bandajului de tifon, pentru a cerceta locul lovit.

— Capul meu se simte bine, îl anunţă ea. Restul are nevoie de un masaj care să întindă toţi muşchii. Canapeaua asta este un pat potrivit doar pentru un contorsionist.

Roxanne devenea tot mai conştientă de mişcările delicate ale degetelor care se ocupau de capul ei. Acestea începuseră mai degrabă să se joace în mijlocul buclelor ei dezordonate, decât să continue îndeletnicirea medicale pe care o începuseră. Ea înghiţi în sec şi încercă să-şi ascundă tulburarea care o cuprinsese.

— Cum arată?

Cu mâna odihnindu-se încă uşor pe partea dreaptă a capului ei, Bram stătea ghemuit pe călcâie.

— Urâtă şi umflată încă. Trebuie să-mi fi amintit să pun o pungă cu gheaţă pe ea noaptea trecută.

El nu reuşi să-şi ia privirea de la chipul ei. Pe măsură ce o privea, cu atât i se părea mai frumoasă şi creştea dorinţa lui de a o privi.

Ea nu era o femeie trăsnet care să oprească discuţia sau să facă să se întoarcă toate capetele bărbaţilor după ea când intra într-o cameră, însă frumuseţea ei care subjuga îi pusese stăpânire pe minte şi fusese prezentă în

toate visele lui, cât a fost noaptea de lungă. În această dimineaţă, ochii nerăbdători ai lui Bram refuzau să se întoarcă de la faţa ei.

Roxanne se pomeni clipind repede, încercând să se desprindă de privirea lui hipnotică.

— O pungă de gheaţă! După cât îmi amintesc, întreg corpul meu avea sub zero grade.

El desenă cu arătătorul încet pe fruntea ei o dâră jucăuşă, mergând spre sprâncene. Lăsându-şi capul să stea lângă al ei, Bram o întrebă:

— Şi cum este temperatura corpului tău în dimineaţa asta?

Aripi agitate i se zbăteau în stomac, iar Roxanne se simţea ca şi când fiecare nerv era supus unui astfel de chin.

— Perfect. Treizeci şi şase cu şase.

Minciuna fusese spusă de buzele ei devenite dintr-odată sensibile.

Ea îl văzu zâmbind, îl privi ridicându-se şi întinzându-şi corpul, umerii laţi scuturându-se pe sub cămaşa albă. Apoi, într-o secundă, Roxanne tânji să simtă din nou atingerea şi gustul gurii lui. Ea izgoni cu hotărâre aceste vise efemere şi se concentră asupra unui lucru mai bun de făcut.

— Ce-ar fi să vedem cum este vremea? îl invită vocea ei dulce ca o cireaşă, în timp ce se răsucea pe canapea şi îşi îndrepta cămaşa.

Bram merse spre fereastră şi strânse transperantul vopsit în culorile toamnei.

Cum el nu răspunse întrebării ei insistente de „cum este?”, Roxanne veni spre el. Acum erau doi oameni care priveau în tăcere, impresionaţi, la sălbăticia albă de afară. Mâna ei se opri pe antebraţul lui Bram.

— Of, încearcă la radio!

În momentul în care el apăsă pe butoul de pornire, în

cameră se auziră doar paraziţi.

— Ciudat, ăsta este acelaşi post pe care l-am ascultat noaptea trecută!

Bram învârti butonul scalei, trimiţând acul roşu indicator spre banda de unde medii, căutând un canal.

— Poate ar trebui să încerci CONELRAD?

El dădu negativ din cap.

— Roxanne, asta este doar o furtună de zăpadă, nu un holocaust nuclear. În afară de acestea, CONELRAD este dispărut.

Ochii celor doi priveau cu intensitate pe fereastră, la vremea de afară.

— Aşa s-ar putea să fie Minneapolis! N-am văzut niciodată ceva asemănător!

— Îţi laşi imaginaţia să o ia razna!

Bram suci butonul pe banda de unde scurte şi începu să reorienteze antena.

— Condiţiile atmosferice au perturbat total undele radio.

El lovi cu palma aparatul de radio, îl mută spre fereastră şi încercă să prindă posturile de joasă frecvenţă pe unde medii. Muzica întrerupse paraziţii.

— Vezi – surâsul lui sigur alungă toate temerile lor – oamenii de la WCCO sunt încă la posturi.

Roxanne pufni, veni înapoi spre canapea şi începu să plieze draperiile în falduri mici, în timp ce asculta ultimul hit al lui Kenny Rogers. Melodia lui Kenny Rogers fu urmată de una veche a lui Glen Campbell, o reclamă privind pilule pentru slăbit, şi clopoţeii unui post muzical. Roxanne tocmai era gata să mormăie ceva urât, când crainicul veni în sfârşit, înapoi la microfon.

— M-am întors de la automatul pentru dulciuri cu dejunul meu, se auzi o voce glumeaţă în aparat. Aici este Russ Mezer cu ştirile de la ora nouă şi treizeci de minute, şi ultimele noutăţi despre vreme. Şi dacă vă uitaţi pe

fereastră, veţi vedea care sunt ultimele veşti despre vremea de astăzi. În mod normal eu sunt de serviciu astăzi, aici, la WCCO, de la ora patru până la miezul nopţii, însă, mulţumită viscolului, sunt în perioada de lucru suplimentară, sau deja s-a dublat?

Bram oftă şi lovi în aparatul de radio.

— Hai, amice, dă-ne ştirile!

— Până acum – continuă Russ Mezer – în Twin Cities a căzut o cantitate de zăpadă ce s-a depus într-un strat de şaptezeci de centimetri şi încă mai ninge, oameni buni. Un câmp de joasă presiune de durată nedeterminată aduce zăpadă şi vânturi puternice, a căror forţă a imobilizat complet oraşul. Nu se clinteşte nimic, nu este deschis nimic. Locuitorii sunt sfătuiţi să rămână unde se află. Staţiile de energie electrică din nord raportează creşterea pierderilor de energie din cauza zăpezii grele şi vânturilor puternice care distrug cablurile de distribuţie a curentului elecurc. S-au raportat încă unsprezece morţi, făcând ca numărul total de victime începând de ieri, de la ora şase, să ajungă la treizeci şi unu. Va concura acest viscol cu furtuna din optzeci şi opt, când un strat de zăpadă de peste 1, 30 metri a acoperit partea de nord în trei zile? în nouă luni vom înregistra o mică explozie de noi denumiri al acestui fenomen, ca Fulgul de Zăpadă, Valul de Zăpadă şi…

Roxanne făcu o mişcare de rotaţie cu degetele, iar Bram îl reduse pe jovialul crainic la tăcere.

— Detest când cineva este atât de strălucitor şi alambicat dimineaţa, bombăni ea. La naiba, am prea multe treburi de făcut ca să mai stau aici.

— Eşti invitata mea, n-ai decât.

Bram făcu un gest de indiferenţă.

— Du-te afară şi devii un număr dintr-o statistică. Roxanne Murdoch, a douăsprezecea persoană a cărei moarte s-a raportat din cauza vremii.

— Oh, taci din gură!

Ea se deplasă spre colţul biroului şi se aşeză, lăsându-şi picioarele să se legene.

— Nu sunt o persoană bine crescută dacă mai întâi nu mă spăl pe dinţi şi nu beau o ceaşcă de cafea. În afară de asta – Roxanne se uită la el – de ce eşti într-o dispoziţie atât de bună? Doar ai scăpat soarele, distracţia şi partida de tenis de la St. Croix!

— Dar am fost suficient de deştept ca să-mi iau asigurări pentru vacanţă! surâse Bram, frecându-şi barba neagră care-i crescuse pe faţă. Două zise pierdute din cauza vremii nu vor însemna şi pierderi pentru portofelul meu, şi încă mai am douăsprezece zile de vacanţă.

El păşi în jurul biroului şi ajungând în dreptul ei, îi puse amândouă mâinile pe umeri.

— În afară de asta, atât eu, cât şi cămaşa mea trăim clipe minunate.

Degetele lui se ocupară încet de îndreptarea gulerului de la cămaşă.

— Arăţi foarte bine în hainele bărbaţilor. îmi place în mod special pălăria ta. Este vreun cadou mai grozav de la cineva special?

Roxanne încercase să rămână indiferentă şi politicoasă cu Abraham Tyler, aşa cum era cu alţi bărbaţi, însă îşi dădu seama că politeţea era ultimul lucru care-i preocupa mintea. Toate aceste gânduri volutuoase care aveau de-a face cu buzele şi mâinile lui îi invadară şi îi corupseră mintea din nou. Iar sentimentele de tulburare şi emoţie care continuau s-o învăluie de fiecare dată când el se apropia de ea erau adolescentine, ca şi când ar fi fost studentă. Avea însă treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu.

Roxanne îşi dădu în gând o palmă puternică în timp ce, din punct de vedere fizic, gura ei se forţa să se arcuiască într-un zâmbet plăcut.

— Este o pălărie pentru un singur proprietar, răspunse ea încercând să ignore faptul că ochii lui se potriveau cu dunga albăstruie, apropiată de culoarea cobaltului, desenată pe faţa cămăşii lui de sport.

— Este un biet accesoriu care să-mi ţină de cald în timpul acestei ierni, mai adăugă Roxanne.

— Ei, asta explică de ce ai atâta grijă de pălărie.

Ţinându-şi degetele pe marginile gulerului, Bram o întrebă:

— Cum rămâne cu persoana specială?

Ochii ei se îngustară în faţa privirii lui insistente.

— Ce-ai zice să luăm micul dejun? schimbă ea brusc vorba.

Bram băgă mâna în buzunar şi zdrăngăni câteva monede.

— Mâncarea te face cumva mai bine dispusă?

— Dă-mi ceva să mănânc şi s-ar putea să-ţi furnizez câteva informaţii, pară ea atacul lui.

Îndată ce mâinile lui se depărtară de corpul ei, emoţiile Roxannei se stabilizară şi ea îşi recăpătă echilibrul.

— Aceasta va fi a doua noastră întâlnire – îi aminti Bram, tachinând-o uşor – şi să ştii că detest să încalc teritoriul altcuiva.

— Teritoriul? Roxanne îşi lărgi ochii, glumeaţă. Nu sunt o proprietate pe care un bărbat să o poată cumpăra şi vinde, domnule Tyler. Eu sunt răspunzătoare pentru acţiunile mele şi nu există nicio ipotecă să poată fi achitată de cineva.

Râsul ei răsună puternic în cameră.

— Bun, asta răspunde întrebării mele.

— Capăt totuşi ceva de mâncare, pentru micul dejun? întrebă Roxanne, străduindu-se să-şi păstreze ascunsă buna dispoziţie.

Problema principală cu Bram Tyler, admise ea în

gând, era faptul că acest bărbat era incredibil de plăcut.

— Micul dejun şi spălatul pe dinţi, anunţă Bram.

La privirea ei interogativă, degetul lui mare dădu un ghiont valijoarei de piele care se afla în echilibru pe tăviţa de lemn pentru scrisori de pe biroul lui.

— Ai aici o trusă de călătorie plină cu diferite mostre, săpunuri, pastă de dinţi şi brici pentru bărbierit. Caută-ţi ceva acolo şi serveşte-te.

*

* * *

Oglinda din toaletă reflecta un zâmbet şi o expresie care trecură de la mulţumire la respect. Bram era politicos şi înţelept în comportare. Roxanne recunoscu toate acestea în timp ce înşirase o întreagă gamă de obiecte de toaletă pe policioara de metal de deasupra celor două ciuvete. Era doar o lovitură dată stilului ei dificil de acceptat.

Dificlă? Tocmai ea, dansatoarea din buric! Liniştea fu întreruptă de asaltul propriilor chicoteli. Însă ea era teribil de pretenţioasă când era vorba de sex. Nu se lăsase în voia dragostei libere în anii ’70, nu a fost gata pentru revoluţia sexuală din anii ’80 şi gândul de a se trezi lângă un străin o făcea să se simtă bolnavă. Da, dificilă era un cuvânt mult mai frumos decât frigidă!

Oglinda reflecta acum un zâmbet superior, dezaprobator la adresa propriei persoane. Richiar n-o numise de fapt frigidă, doar nesemnificativă din punct de vedere sexual, chiar şi după ce se logodiseră şi ea cedase în sfârşit farmecului lui. Richard! Roxanne se încruntă. Acum, de ce oare îi venise în minte tocmai Richiar Beck?

Poate că era ceva natural pentru o femeie să-l compare pe bărbatul pe care tocmai îl întâlnise cu bărbatul pe care încercase mereu să-l uite. Însă Abraham Tyler şi Richard Beck era două firi total opuse. Bram era simpatic şi popular, pe când Richiard, ei bine, Richiar era simbolul a ceva foarte pretenţios, ceva asemănător unei cămăşi

scrobite. Roxanne chicoti din nou. Mai degrabă Richard ar fi trebuit să fie bancher decât şef de departament. Se potrivea atât de bine cu podelele de marmură şi decorul pretenţios.

Ochii căprui ai Roxannei scrutau imaginea ei din oglindă. Fusese foarte afectată din punct de vedere emoţional când se îndrăgostise de Richiard. El reprezenta tot ceea ce îşi doreşte fiecare mamă pentru fiica ei. Amabil, respectuos, avea o slujbă bună, capacităţi care-l putea propulsa pe scara ierarhică să fie ceea ce fiecare mamă îşi doreşte ca noră pentru fiul său. Manierată, A cu o comportare potrivnică, ascultătoare, dulce, iubitoare. Însă îşi dădu seama că a fi ceva ce nu eşti în realitate te poate aduce într-o stare de adâncă depresie şi mare nesiguranţă. Aşa că îşi scoase masca sub care se deghizase adevărata ei personalitate şi apoi îl prezentase pe Richiar mătuşii Mathilda.

Aceasta nu-l plăcuse pe Richard. Buza de sus îi transpira mereu, palmele îi erau umede iar surâsul nu ajunsese niciodată în ochii lui căprui. Mătuşa Mathilda avusese dreptate! Richard se enervase teribil, avusese un şoc atunci când ea îi spusese că vrea să pornească afacerea cu firma de transmis mesaje „Salutări şi Felicitări”. Viitoarea lui soţie, îmbrăcată în astfel de costume scandaloase, făcând tot felul de glume deocheate! Niciodată! Roxanne trebuia să aleagă: aventura ei în astfel de afaceri, sau să fie soţia lui!

Afacerea a câştigat şi astfel Roxanne realizase, după două luni de plânsete şi certuri, ce era ea şi ce voia să facă. Nu era menită să fie jumătatea mai bună a domnului Richard Beck. De falt, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, ea îşi dăduse seama că nu era pregătită psihic şi emoţional pentru a fi soţia cuiva.

Ea îşi stabilise priorităţi în viaţă cu cinci ani în urmă, iar bărbaţii nici măcar nu se aflau pe listă. După episodul

cu Richard, ea ştia acum ce voia de la un bărbat, nu avea nevoie de experimente. Îl va recunoaşte pe domnul Perfect când va veni timpul. Foarte sincer, nu era deloc supărată şi nici nu se simţea distrusă fără un bărbat în viaţa ei. Nu se simţea mai rău, nici deprimată. Se simţea foarte bine.

Când începu să desfacă nasturii de la cămăşă, faţa lui Abraham Tyler se ivi iarăşi în mintea ei, cu acurateţea unui obiect tridimensional, şi iar trecu peste fiinţa ei o senzaţie străină, neobişnuită. Roxanne ştia că îi place de el, însă ei îi plăceau încă patru bărbaţi, de care o lega o prietenie platonică, pe aceştia ştiindu-i de zece ani. *Însă niciunul dintre acei bărbaţi nu te-a făcut niciodată să te simţi neliniştită*, o avertiză subconştientul ei. Nici chiar Richard nu te-a făcut vreodată să te simţi ca un arici.

— Neliniştită!

Faptul că rostise cuvântul cu glas tare o făcu pe Roxanne să se simtă mai puţin agitată.

— Probabil este doar din pricina contuziei – îşi spuse ea din nou.

Cuvintele ei se amestecau pierzându-se în murmurul unei melodii, care se transformă curând într-un cântec.

Bram tocmai terminase de curăţat briciul pentru ultima dată, când melodia lui Gershwin din „Un american la Paris” străbătu pereţii de la toaletă doamnelor, urmată apoi de cântecul lui Irving Berlin „Spune ce ai de spus prin muzică”. Zâmbind, el pulverizã în palmă puţină soluţie de dat după bărbierit din sticluţa de plastic marcată „mostră, a nu se vinde”. Roxanne chiar avea o voce minunată, dar alegerea ei pentru aceste două cântece era un mister.

De obicei o persoană cânta unul din cele zece cântece din top, sau măcar o veche melodie preferată, dar Gershwin şi Berlin ar fi de actualitate doar dacă în 1923 – acelaşi an în care haina ei de blană era în vogă. Doamna era o persoană care intriga foarte mult. Era o femeie de afaceri, independentă, strălucitoare, temperată de maniere

vechi de comportare şi de abilitatea de a roşi. Contradictorie şi complexă, iar el o aprecia din ce în ce mai mult, cu fiecare minut care trecea.

Bram puse un vas cu cafea fierbinte pe măsuţă, spre partea în care stătea Roxanne, când ea tocmai intra în cameră.

— Ai venit chiar la timpul potrivit, zise el cu un surâs. Micul dejun este servit.

El îi văzu ochii care-l priveau cu grijă atunci când îi trase scaunul.

— Încerc doar să te bine dispun.

— Înainte să mă bombardezi cu întrebări?

Ea luă cu ezitare câteva guri de cafea fierbinte, înainte de a deschide pachetul cu plăcinţele.

— Fac tot ce este bine, tot ce trebuie ca să te cunosc, scumpa mea Roxanne. Suntem aici singuri, împreună, doar noi doi.

Când sprâncele lui se mişcară în sus şi în jos, ea îşi înăbuşi râsul.

— Faci o faţă de lup mare şi rău…

El se strâmbă.

— Şi nu-ţi este frică deloc de mine?

— Niciun pic.

Roxanne învârti oul de-a lungul mesei, ascultând trosnitul cojilor zdrobite.

— Mătuşa mea m-a învăţat cum să mă descurc cu lupii mari şi răi.

— Ah, din nou mătuşa.

Bram desfăcu o cutie de iaurt cu ananas.

— Ştii că aceste fete bătrâne, mătuşile, pot avea o influenţă negativă pentru sănătatea emoţională a unei tinere femei?

— Ce te face să crezi că era o fată bătrână?

— Era?

Roxanne îşi puse sare pe ou înainte de a răspunde:

— Da. De fapt, mătuşii Mathilda îi plăcea să spună că nu găsise niciodată un motiv pentru a se căsători.

Bram împunse degetul cu aerul.

— Ce ţi-am spus eu? Pun pariu că ţi-a spălat şi creierul cu poveşti din astea!

— Spălarea creierului este un cuvânt dur, răspunse ea cu profundă judecată. Să presupunem doar că…

— Spălarea creierului, o întrerupse Bram. Am studiat în tinereţe psihologia. Este important pentru un bancher, în special pentru un şef al departamentului împrumuturi, asta pentru a fi capabil să descifreze caracterul oamenilor.

Roxanne digera odată cu oul şi declaraţia lui.

— Da, presupun că este. Ai totdeauna dreptate?

Lingura de plastic zăngăni în recipientul gol.

— Totdeauna, spuse el cu mândrie.

— Acum vorbeşte-mi despre tine şi familia ta. Bram desfăcu folia de plastic în care era învelit un măr danez. În special despre mătuşa Mathilda.

— Ei bine, ştii deja despre cele două generaţii de fraţi gemeni ai mei şi că sunt la Chicago.

— Şi cum ai aterizat în Minneapolis?

— Mătuşa Mathilda era cu douăzeci de ani mai mare decât mama şi chiar după ce am absolvit liceul, mătuşa a avut un accident, şi-i fracturat şoldul şi a rămas paralizată într-un scaun cu rotile. Deoarece s-au înţeles bine în afaceri, mi-am adus aminte de acest lucru şi m-am mutat la ea acasă. A murit cu trei ani în urmă, la vârsta de optzeci şi unu de ani.

— Nu acela a fost moment când te-ai eliberat şi ai pus bazele afacerii cu firma pentru transmis mesaje?

— De fapt, m-am eliberat cu doi ani înainte, îl corectă ea, luând o înghiţitură de cafea. Am lucrat într-un birou de afaceri timp de cinci ani şi am descoperit că femeile nemăritate sunt considerate „fete”, în timp ce bărbaţii necăsătoriţi erau numiţi „colegi”. De fiecare dată când am

încercat să avansez pe cale ierarhică în cadrul serviciului, un bărbat mai puţin calificat a obţinut numirea în postul respectiv, salariul mărit şi starea de bună dispoziţie corespunzătoare, în timp ce eu am obţinut numai partea lui de muncă. Aşa că m-am hotărât că mult mai interesant şi mai bine pentru mine în viaţă ar fi să-mi pornesc propria afacere decât să fac pe lacheul pentru altcineva. Ştiam că afacerea mea n-ar fi căzut în niciun caz datorită conducerii incompetente a firmei.

— Bineînţeles! insistă Bram. Se poate ca toate acestea să fi fost legate în subconştient de încercarea de a te elibera de mătuşa ta şi de îndatoririle de asistentă medicală care te ţineau încorsetată. Pun pariu că obişnuiau să-ţi ajuţi mama la creşterea gemenilor, am dreptate?

— Da, şi ce-i cu asta?

El ridică mâna.

— Mai întâi supraveghetoare la vârsta de cincisprezece ani, pentru copii mici, apoi salt către altă situaţie care necesita îngrijire acordată unei persoane cu sănătatea afectată, atunci având vârsta de optsprezece ani, şi apoi spre ce te-ai îndreptat? Douăzeci şi patru de ani? Douăzeci şi cinci de ani?

Când văzu buzele ei strâmbându-se, Bram atacă brusc:

— Înţelegi ce vreau să spun. Ai trecut prin toate felurile de emoţii, însă n-ai trăit cu adevărat. Şi atunci când ai început cu firma „Salutări şi Felicitări”, ai explodat; toată energia pe care o aveai şi emoţiile care aşteptau să fie exprimate au ieşit la iveală.

— Hmm. Niciodată nu m-am gândit în felul acesta, însă eu *nu am studiat în tinereţe psihologia*.

Încercând astfel să-i cunoască fiecare gând, Bram nu reuşi să observe tonul ei sarcastic.

— Şi chestia asta te sâcâie? Faptul că nu ai diplomă

de colegiu?

Roxanne fu surprinsă pentru moment.

— Nu. Cred că o educaţie socială este mult mai completă şi mai folositoare. Activitatea într-un birou este o educaţie bună. Personalităţile abundă, iar tu te maturizezi foarte repede.

— Te-a făcut careva să te maturizezi prea repede? Din cauza asta eşti aşa de hotărâtă în ceea ce priveşte afacerea ta?

— Ce te face să crezi asta? întrebă ea, ridicându-se şi îndesând resturile de hârtie în ceaşca goală.

Bram se lăsă înapoi în scaun, încrucişându-şi braţele peste piept cu ochii aţintiţi asupra feţei ei.

— Numeşte asta, dacă vrei, al şaselea simţ.

— Mai întâi o memorie vizuală, apoi psihologie, acum al şaselea simţ. Măi, măi, domnule Tyler, în mod sigur ai o gamă întreagă de calităţi deosebite.

— Ei – zâmbi el – mai vrei o cafea? Cred că tocmai eşti pe cale să-ţi pierzi politeţea.

De uimire, Roxanne rămase cu gura căscată.

— Să-mi pierd politeţea!

Ea începu să bombăne, se opri, trase adânc aer în piept, numără până la zece şi încercă să ignore zâmbetul lui larg.

— Chiar nu reuşesc să apreciez uşurinţa cu care faci asemenea consideraţii!

— Mă bazez pe fapte când fac presupunerile astea.

El punctă fiecare idee enunţată, cu un deget.

— Eşti foarte grijulie cu afacerea ta, totuşi nici măcar nu m-ai rugat să foloseşti telefonul pentru a anunţa pe cineva dintre ai tăi unde te afli. Pălăria nu era ceva de genul care te dă gata şi, în sfârşit, micul tău discurs despre independenţa ta a spus o mulţime de lucruri. Pot pune rămăşag cu tine că ai avut o legătură foarte serioasă, mătuşa ta Mathilda te-a făcut să te acreşti de acest tip, iar

tu ai terminat până la urmă cu el.

Genele negre fluturară de câteva ori, ascunzând lucirile din ochii Roxannei.

— Eşti uimitor! admise ea în cele din urmă. Am avut într-adevăr o legătură serioasă. Mătuşii nu i-a plăcut de el şi eu am rupt legătura.

Când ea se uită la Bram, privirea lui era speculativă.

— Mă întreb ce ar gândi mătuşa despre tine.

Bram se întinse peste masă, pentru a o mângâia cu degetele pe fiecare parte a feţei.

— N-ar trebui să-ţi faci griji. N-ar trebui nici măcar să întrebi chestia asta.

— Eu m-aş asigura că eşti încrezătoare în mine, în noi, în relaţia noastră, încrezătoare în dragoste. Nimic şi nimeni n-ar trebui să mai conteze.

Roxanne putu să sesizeze o schimbare în dispoziţia lui Bram. El părea foarte agitat. Faţa lui continua să se apropie, până când ajunse lângă ea, blocându-i orice mişcare. Ea îşi simţi propria respiraţie devenind dezordonată. Mâinile ei umede se prinseră de colţul mesei. Dacă nu făcea repede ceva, el avea de gând s-o sărute. Şi dacă Bram o săruta, ştia că şi ea îi va întoarce sărutul. Apoi nu mai putea spune ce ar fi putut urma. O încerca din nou sentimentul de nelinişte, aşa că Roxanne o aminti pe mama lui.

El îşi trase capul brusc.

— Po… poftim…?

— Am spus – ea scoase un suspin de uşurare când el se depărta puţin – pun pariu că mama ta a avut mult de lucru ca să te facă să fii atât de încrezători în tine şi sigur pe ceea ce faci.

— Da, presupun că aşa a fost. Ea şi tatăl meu m-au sprijinit mereu. I-am pierdut pe amândoi când aveam nouăsprezece ani – îi spuse el cu vocea plină de tristeţe – dar i-am avut mereu în gând, aşa cum am păstrat în mine

şi valorile pe care mi le-au cultivat.

Ea reacţionă încântată la ce spusese Bram.

— Ce lucruri frumoase spui şi cât de rare sunt astfel de gânduri! Aud aşa de mulţi oameni blamându-şi părinţii pentru tot ceea ce este rău în viaţa lor.

Roxanne realiză că este curioasă să afle mai multe lucruri.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat cu Bram Tyler la vârsta de nouăsprezece ani?

— Am urmat patru ani de pregătire în aviaţie, m-am întors în Minnesota, am obţinut o diplomă de calificare în afaceri şi am mers pe urmele tatălui meu în cariera bancară.

— Dar cum stă treaba cu toate femeile care te-au ajutat să te maturizezi?

Era acum rândul ei să fie îndrăzneaţă şi sâcâitoare.

— Au fost câteva relaţii mai degrabă intense – confirmă el uşor – dar în cele din urmă mi-am dat seama că nu erau atât de potrivite şi…

Bram făcu un gest de alungare cu mâna.

Roxanne scoase un pufăit destul de nedelicat pentru o doamnă.

— Destul de intense pentru tine.

— Ar fi ceva urât să conduci o femeie, se grăbi el să accentueze. Peste ani te maturizezi suficient ca să faci distincţie între dorinţă şi dragoste. Cauţi pe cineva care să-ţi aprindă foc în inimă, nu doar să-ţi stârnească… libidoul.

Din nou Roxanne simţi nevoia să-şi coboare ochii din cauza privirii lui intense. Ea căută grăbită o salvare şi o găsi în ceasul de pe perete.

— De ce nu mergi să verifici situaţia împreună cu crainicul de la Radio? Ştirile vor fi într-un minut şi s-ar putea să avem un raport mult mai favorabil despre vreme. Poate că vei ajunge să bei o piña colada la miezul nopţii, în St. Croix.

Roxanne căzu pe scaun terminată de emoţie, în timp ce el ieşea din cameră. Fiecare muşchi din corpul ei era încordat. *Ce prostie*, raţionă ea, *tot ceea ce plănuise acel bărbat era să mă sărute. Şi am mai fost sărutată înainte. Am fost sărutată şi de el*!

Aceasta era cheia temerii ei. Bram Tyler ştia cu siguranţă cum să sărute. Limba lui îi mângâie buzele, moliciunea umedă şi apăsarea ei făcând-o pe Roxanne să-şi amintească ce caldă şi minunată era gura lui. Ce incredibil de uşor era să se piardă în braţele lui. Să se piardă…

Un fior o străbătu pe şira spinării. Nu voia s-o mai piardă vreodată pe Roxanne Murdoch, cea de-acum. Era mulţumită şi împăcată cu propria-i persoană şi îşi aminti ce îngrozitor fusese în trecut să pretindă a fi altă persoană decât era în realitate. Ridicându-se din scaun, Roxanne se îndreptă spre fereastra descoperită de draperie şi se uită afară la furtuna încă dezlănţuită.

— La naiba, Mamă Natură, nu poţi să iei o pauză, ca să pot pleca de aici, înainte să…

Ea ezită un moment şi apoi refuză să termine fraza.

Capitolul 5

— Ei, care este verdictul? Primim cu cuvânt bun, ceva, de la Hepworth Hilton?

— Stai s-o luăm în felul următor – spuse el, păşind în cameră şi aruncând două reviste pe masă – afară stratul de zăpadă este de trei metri şi continuă să ningă, bate un vânt foarte rece, s-au înregistrat minus patruzeci şi cinci de grade sub zero, staţiile de energie electrică sunt distruse, afară nu este niciun utilaj de înlăturat zăpada, nici pluguri, nici maşini de împrăştiat nisipul, nu este poliţie, nu sunt spărgători sau…

Roxanne ridică o mână.

— Ajunge, nu mai vreau! se rugă ea. îmi dau seama care este tabloul.

Privirea ei se îndreptă spre masă.

Ea împături ziarul Tribune, pe care-l citise a treia oară, şi se întinse după revista Fortune.

— Asta arată interesant. îmi place revista asta cu subiecte din domeniul bancar.

O mână i se undui uşor, fără ţintă precisă, spre capătul mesei.

— Câteva articole foarte bune, mormăi ea, devenind mai interesată de pagina tipărită.

Bram scoase un oftat de capitulare, luă o cutie de lapte şi se aşeză pe scaunul de la fereastră cu revistele Cosmopolitan a secretarei lui.

Cum o serie continuă de ah-uri şi oh-uri o făceau să-şi întrerupă cititul, Roxanne se retrase cât putu de mult înainte de a face o incursiune verbală în ceea ce ştia instinctiv că era o capcană.

— În regulă, ai reuşit să-mi captezi atenţia. Ce citeşti acolo aşa de grozav?

— Un articol despre tine.

Ochii mari, ca ai unei hermine, se îngustară asemeni ochilor cafenii, de nurcă, devenind înguşti ca nişte tăieturi, în timp ce se uitau la gura lui Bram care se rotunjea într-un zâmbet atrăgător.

— Eu? Tocmai îmi dau seama că păşesc pe nisipuri mişcătoare.

Mâna ei solicită fluturând o explicaţie.

— Părerea astrologului privind influenţa cosmosului asupra comportării sexuale a femeii.

El ridică o foaie coloratăă.

— Tot ceea ce ar trebui să ştie un bărbat despre personalitatea unei femei din zodia Fecioarei.

— Chestiile acelea sunt scrise ca să împace două milioane de cititori, îl ironiză Roxanne.

— Sunt total nepotrivite. Ca să faci horoscopul sau o prognoză astrală, trebuie să ştii exact ora şi data naşterii unei persoane, poziţia planetelor în raport cu Pământul şi

celelalte stele, îi spuse ea. Nu citeşti un horoscop real.

El o atinse cu degetul mare pe obraz.

— Atunci nimic din ce-i aici nu este adevărat?

— E foarte îndoielnică realitatea acestor lucruri.

— Nu te superi dacă-ţi pun câteva întrebări ca să verific toate astea?

Roxanne oftă.

— Aş putea oare să te opresc?

Cum el îşi scutură capul, ea îşi roti ochii şi-i spuse:

— Dă-i drumul.

Bram îşi drese glasul şi întrebă:

— Care este planeta ta dominantă?

— Mercur.

— Culoarea preferată?

Degetele ei băteau nerăbdătoare pe masă.

— Păi, de fapt am două – maro şi negru.

El se uită dezamăgit.

— Aici scrie roz şi galben.

Un licăr de suspiciune îi apăru în ochi.

— Spune, n-ai citiţi înainte articolul şi…

— Nu, nu l-am citit, îi răspunse Roxanne. Galbenul mă face să par geloasă. N-am purtat niciodată ceva galben. Vezi, ce ţi-am spus eu, sunt doar generalităţi.

După asta, Roxanne se întoarse la revista ei.

— Stai un minut! protestă Bram. De fapt, câteva minute încă. Aha! Ei bine, asta este corectă. Spune că trăsăturile tale cele mai bune sunt personalitatea puternic feminină şi picioarele ca ale unei dansatoare.

Cum ea mormăi, el continuă:

— De asemenea, eşti metodică, exactă, eficientă şi, în acelaşi timp, o fiinţă muncitoare şi harnică. Liniştită, demnă de încredere, disciplinată şi ordonată. Ai un pronunţat simţ al umorului.

— Asta… asta este adevărat, recunoscu ea cu ciudă. Saturn, planeta disciplinei, este localizat în prima casă,

aceasta fiind casa trăsăturilor fizice şi a personalităţii. Eu sunt o persoană ordonată.

— Am observat ce ordine era în cameră când m-am întors.

Bram dădu din cap aprobator.

— Şi pot să pariez pe mintea ta ageră. Aşa, să vedem unde rămăsesem… a, da. Sănătatea: aveţi în fiecare zi o minte deschisă, dar asta doar când aţi dormit suficient cu o noapte înainte. Destinul: succesul afacerii creşte la cote înalte şi veţi fi răsplătită în bani pentru ideile dumneavoastră inteligente. Frumuseţea: soarele este cel mai rău duşman al vostru şi puteţi considera că este necesar să aveţi grijă de ochii umflaţi.

— Ochi umflaţi! Pe toţi dracii! se încordă ea, atingând uşor cu un deget delicat zona insultată.

— Spuneai că acestea erau doar generalităţi, îi reaminti Bram şi continuă: Oho, aici este o chestiune aventuroasă – în curând vă veţi bucura de o mare excursie în aer liber.

Roxanne râse şovăitor.

— Asta a fost la ţintă. Am avut o excursie în aer liber, însă a fost mai mult ca un sport de interior.

— Hm, sport de interior.

Bram studie intens paginile tipărite.

— Da, sunt câteva notiţe aici despre partea interioară a Fecioarei. Bărbaţii de toate felurile sunt captivaţi de farmecul vostru, dar sunteţi semnul cel mai ales din zodiac şi nu acordaţi niciodată uşor afecţiunea. Viaţa dumneavoastră amoroasă care a stagnat în ultima vreme se regăseşte cu putere în dragoste.

— Stagnare, ce bine a fost scrisă treaba asta!

— Întâlniri romantice preferate: în faţa focului, pe haina dumneavoastră de blană şi – Bram făcu un moment pauză, pentru efect – în birou, noaptea târziu. Zonele erogene ale femii din zodia Fecioarei sunt: sfârcurile

sensibile… – el observă două pete gemene de culoare roşiatică ce-i apăruseră pe obraji – şi dosul moale, delicat, al genunchilor.

Roxanne se simţea din nou neliniştită.

— Dosul genunchilor mei?

Ea se ridică în picioare şi împinse scurt scaunul sub masă.

— Rândul viitor când schnauzerul care locuieşte pe strada de vizavi de mine va veni să mă adulmece în partea din spate a genunchilor mei, va trebui să-mi amintesc să leşin de plăcere.

Ea îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ce spune despre zodia Tarului?

El îşi linse degetul mare şi întoarse pagina.

— Atracţii astrale… Taur… Ei, este ceva drăguţ.

Bram îi zâmbi convingător.

— Sunt prudent şi grijuliu. Chibzuit, sensibil din punct de vedere sexual, hotărât şi calităţile „cercetaşului" meu sunt ispititoare pentru tine.

— Of, da, calităţile micului tău cercetaş…

Tonul ei era sarcastic.

— După câte-mi amintesc, ele erau toate împachetate cu mare atenţie în valiza ta. Trebuie să fie deja timpul să te hrănesc din nou; devii nepoliticoasă.

— Atunci îmi voi muta persoana nepoliticoasă în toaletă şi mă voi spăla pe dinţi.

Roxanne apucă poşeta şi părăsi cu demnitate camera, însoţită de râsul lui Bram.

Cincisprezece minute mai târziu, uşa de la toaletă doamnelor se zgâlţâie de câteva ori, sub acţiunea hotărâtă a lui Bram. Roxanne se mută din dreptul oglinzii unde îşi verifica ochii, pentru a deschide uşa.

— Ai bătut la uşă?

Bram se uită la expresia de pe faţa ei şi se strâmbă.

— Haide, unde este simţul umorului caracteristic

pentru o Fecioară?

— Mi-l ascult aici.

— Mă simt cam singur.

În momentul în care degetele lui îi prinseră încheietura mâinii, el avu un sentiment de uşurare. Roxanne era ca o ţintă mobilă şi Bram devenea din ce în ce mai obsedat de a o prinde.

— În afară de asta – el o trase uşor de braţ – a trecut deja un sfert de oră; trebuie să te grăbeşti pentru masa de prânz.

Râsul ei delicat era ca un tonic pentru simţurile lui.

Căutând în buzunarele de la haină şi la fundul poşetei, Roxanne descoperi un munte de monede şi câteva bancnote şifonate de un dolar, pe care maşina de schimbat bani o converti foarte eficient într-o monedă folositoare.

O masă bogată formată din sandvişuri cu şuncă şi salată, lapte, fulgi de cartof crocanţi şi prăjiturele se întinseseră pe masă.

— A treia noastră întâlnire, şi eu te las să cumperi mâncarea!

Bram deschise cea de-a doua cutie de lapte.

— Nu poţi spune că nu sunt o minte deschisă, liberă.

Roxanne scutură ultimele bucăţi de fulgi de cartofi.

— De ce oare am impresia clară că te bucură faptul că suntem blocaţi aici?

Când el zâmbi, ea strâmbă din nas.

— Ai verificat prognoza meteo?

El înghiţi şi dădu din cap.

— Eşti norocoasă că eşti închisă într-o clădire încălzită, o admonestă Bram. În partea de oraş unde stai tu tocmai s-a întrerupt curentul electric.

Ea răspunse cu un „minunat” mai mult mormăit, la care Bram comentă:

— Eu găsesc foarte interesant faptul că trăieşti într-o casă.

— Îmi place libertatea pe care ţi-o dă o casă, se confesă Roxanne. Eu nu sunt o persoană de apartament. Zgomotul paşilor altora pe deasupra capului meu şi conversaţiile din jur mă fac să mă simt asaltată de mulţime.

Ea îşi scutură firele de sare de pe degete.

— Îţi voi mărturisi că am fost surprinsă să descopăr că mătuşa mea mă vrea acasă la ea.

— Iar mătuşa Mathilda. Trebuia să fi ghicit.

El scoase un pufăit de dezgust.

— Fata aia bătrână îţi controlează încă viaţa, chiar şi dincolo de mormânt. Pun pariu că şi casa ei arată chiar ca ea şi mai pun rămăşag că n-ai mutat nimic de pe mobila ei.

Roxanne îşi privi degetele care se jucau cu paiele albe de plastic.

— Eşti uimitor. Respectul meu pentru descrierile tale psihologice creşte cu fiecare minut.

Ochii căprui nevinovaţi îşi ridicară privirea cu atenţie, spre faţa lui.

— Aş fi interesată să aud ce crezi tu despre felul în care arată casa mea.

— Ştiu din adresă că stai într-o zonă mai veche. Probabil că locuinţa ta este o căsuţă fără etaj, cu verandă, plină cu mobilă rece, în stil victorian, acoperită cu macrameuri şi milieuri croşetate de mână, lămpi stil Tiffany, poate şi un ventilator model spaniol…

— Ce fler!

Roxanne se lovi cu mâna peste piept, în timp ce se lăsa înapoi în scaun.

— N-ai menţionat doar arhitectura, ci chiar şi ventilatoarele!

Ea îşi trecu degetele prin buclele delicate, de culoarea castanei.

— Ştii ceva, Bram, poate ar trebui să te întorci să urmezi ceva cursuri la nivel de facultate, în domeniu

psihologiei. Eşti prea bun la citit oamenii.

Ea îl văzu cum se înfoia asemeni unui cocoş, însă când începu s-o bombardeze cu tot felul de chestii legate de psihologie, ea ştiu că trebuia mai bine să schimbe subiectul, altfel ar fi plesnit balonul de mândrie în care se afla acum cuprinsă toată personalitatea lui Bram, iar atunci ea ar fi trebuit să-i spună adevărul.

— Dar tu? îl întrerupse ea. Spune-mi unde locuieşti!

— Hawk Ridge în Edina, veni imediat răspunsul lui. Tocmai m-am mutat într-un oraş foarte frumos, cu un complex mare de case, nu prea departe de club. Este o comunitate dotată cu tot ce trebuie, cu copaci foarte mulţi, unde există sisteme de securitate şi control, paznici, săli de întreţinere, piscină, şi terenuri de tenis.

— Şi casa ta – insistă ea – pun pariu că este asemeni unei biblioteci, un scaun larg, rabatabil, o sofa extensibilă…

— Ei, ce talent psihologic!

Bram deschise pachetul de Oreos şi îi dădu şi ei două bucăţi.

— Am achiziţionat un model. Culorile şi tapetul de pe pereţi au fost alese de către un decorator profesionist şi, ca să fiu sincer, doar am dublat câteva piese de mobilier.

El înghiţi stânjenit în timp ce Roxanne răsuci prăjiturica într-o parte, iar vârful limbii ei rozalii linse partea albă, îngheţată, din mijloc. Nu-şi dădea ea seama oare de efectul pe care-l aveau asupra lui acţiunile ei? Când muşcă din bucata lui de Oreos, dinţii ei prinseră o parte din obrazul lui, iar durerea pe care o simţi îi stârni gândurile erotice.

— Ai spus ceva? îl întrebă Roxanne.

— Eu… eu… Bram se bâlbâi, căutând să găsească o minciună, pe care s-o spună într-un fel cât mai coerent… Mă întreb, oare cum de ţi-a plăcut să trăieşti singură în casa aceea ca un muzeu?

Săraca mătuşă Mathilda. Roxanne făcu o grimasă. Probabil că se răsuceşte în mormânt, vrând să-l lovească pe acest bărbat. Toate la timpul lor, mătuşică… toate la timpul lor.

— Să şterg praful şi să scutur toate milieurile acelea îmi ocupă tot timpul meu liber, îi replică ea cu dulceaţă în glas.

Dar îmi place să trăiesc singură. Nu mă tem, dacă la asta voiai să ajunhgi. De fapt, am devenit un statician al crimelor înregistrate, acum doi ani. Am fost atacată de tâlhari… şi…

— Atacată de tâlhari…!

Ultima prăjiturică se fărâmiţă în degetele crispate ale lui Bram.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Ai fost lovită? Cine a făcut treaba asta? Aş vrea să-l strâng de gât cu mâinile mele şi…

Roxanne fu uluită de reacţia lui Bram. Nu era cazul să nege onestitatea sentimentelor acestui bărbat faţă de ea.

— Ei…

Palma ei îi acoperi pumnul, iar vârfurile degetelor trasau cercuri liniştitoare pe încheietura mâinii lui Bram.

— N-am fost lovită. Nici măcar atinsă.

Un chicotit îi scăpă de pe buze.

— Însă tâlharul – sărmanul puşti – probabil că şchioapătă încă şi vorbeşte cu o octavă mai sus.

El trase repede aer în piept.

— Vrei să spui că l-ai atacat pe agresorul tău?

Ea dădu din cap şi zâmbi.

— Era un tâlhar simpatic şi prost – relată Roxanne – cu cel puţin doi centimetri mai scund decât mine; a trebuit să sară ca să ajungă să-mi pună cuţitul la gât şi…

— Cuţit!

Bram închise ochii.

— El era înarmat şi tu… tu puteai să fii omorâtă.

Ochii lui se deschiseră repede, neplăcându-i deloc scena din imaginaţia lui.

— Ce-au spus părinţii tăi? Şi mătuşa ta? Sunt surprins că nu te-a trimis înapoi la Chicago!

Oftând, ea începu să cureţe masa.

— N-am spus nimănui, pentru că ar fi avut aceeaşi reacţie pe care ai avut-o tu. Dar nu s-a întâmplat nimic. Eram bine, el nu era, şi a dispărut în noapte, am plecat acasă şi m-am bălăcit într-o cadă plină cu spumă timp de două ore.

Roxanne aruncă resturile în containerul pentru gunoi.

— Voi admite că mi-au trebuit câteva zile ca să realizez grozăvia care s-ar fi putut întâmpla – spuse ea, ignorând mormăiala lui care o întrerupse – aşa că am urmat un alt curs de autoapărare şi mi-am cumpărat o măciucă…

— Cred într-adevăr că…

Roxanne îi făcu semn să tacă.

— Uite, o prietenă a mea a vizitat oraşele New York, Miami, Los Angeles şi Chicago şi nu a supărat-o nimeni, dar când s-a întors să-şi vadă părinţii la Waterbury, în Vermont, i s-a smuls poşeta într-un supermarket. Infracţiunile de orice fel se întâmplă peste tot şi este într-adevăr nesigur să trăieşti într-un oraş

— Fu ea de acord – dar este o modalitate subiectivă de a te intimida; în acelaşi timp munca şi viaţa desfăşurate într-un asemenea mediu sunt stimulente şi vitale pentru o persoană, în ceea ce priveşte creşterea încrederii în forţele proprii.

Ochii castanii ai Roxannei îi provocară pe cei albaştri ai lui Bram.

— Nu intenţionez să mă mut. îmi place să locuiesc singură în casă. Nu-mi este frică. Am încheiat discuţia. Joci

gin-rummy sau un bridge la două mâini?

Bram clipi din ochi.

— Ce?

— În timp ce curăţam masa de resturile de la micul dejun, am găsit un teanc de cărţi.

Ea deschise uşa de la dulap şi scoase o cutie de plastic negru.

— Dacă tot am epuizat conversaţiile pe teme personale pe ziua de azi, m-am gândit că am putea să ne amuzăm cu un gin sau un bridge.

— Fără jocuri de domnişoare bătrâne.

— Ţine-o tot aşa, Tyler – ameninţă ea – şi vei juca culesul a două jumătăţi din tine!

Palmele lui se ridicară a capitulare.

— Bine, bine – râse el, frecându-şi mâinile – gin să fie, dar te avertizez în mod cât se poate de corect că sunt un vrăjitor la orice joc de cărţi; mi-am pus în gând să curăţ toate cazinourile din Caraibe.

— Bancher, psiholog, psihiatru, şi acum vrăjitor. De ce, Bram Tyler?! întrebă ea, fluturându-şi genele asemeni unor aripi delicate şi luând loc pe scaun. Eşti prea bun, ca să fii real!

— Ce pot să spun?

El se întinse după cutie, scoase cărţile de joc şi începu să le amestece expert.

— Modestia mă caracterizează.

Râsul lui Bram se amestecă cu cel al Roxannei.

— Ascultă, n-ai vrea să facem jocul ăsta puţin mai interesant? Să spunem zece cenţi pentru un punct.

— Oh, eu…

— Ce-ai zice atunci de un penny pentru un punct?

El îi întinse elegant teancul de cărţi ca să-l taie.

— Sau este totuşi prea mult pentru tine? Nici nu visez să am vreun avantaj asupra ta, luând în considerare lovitura de la cap şi toate necazurile pricinuite.

Ea lovi uşor cu vârfurile degetelor în cărţile de joc.

— Mintea mea nu s-a simţit niciodată mai limpede ca acum şi moneda de zece cenţi sună tocmai bine pentru mine.

Bram împărţi repede câte zece cărţi pentru fiecare şi puse a douăzeci şi una cu faţa în sus, pe teancul rămas.

— Pun pariu că obişnuiai să joci cărţi cu mătuşa ta.

El observă mai întâi felul în care ea îşi aşează cărţile, şi apoi se concentră la jocul lui.

— Da, am jucat împreună. Mătuşa obişnuia să spună că o ţineau departe de stradă, remarcă Roxanne, aranjându-şi cărţile şi grupându-le.

— Dar tu? Sau poate că şi tu ai avut propria mătuşă Mathilda?

— Am jucat în mod regulat cu bunicul meu în timpul după-amiezilor de duminică, iar el îmi povestea atunci despre timpurile de altă dată.

El întoarse cele trei cărţi de care.

— S-ar fi bucurat de cântatul tău din dimineaţa asta.

Mâna Roxannei se opri în aer, ţinând cartea lui.

— Când? Am cântat eu?

Ea mai luă două cărţi.

— Da, şi chiar foarte frumos, însă cântecele tale erau vechi de mai bine de şaizeci de ani. Din nou influenţa mătuşii.

El trase încă o carte de care, însă amintindu-şi ce luase ea de jos, întoarse o carte de pică.

— Te-a făcut să trăieşti într-o buclă a timpului.

— Însă urzeala asta a timpului m-a ajutat destul, pară ea atacul. Când am început afacerea cu firma de livrat mesaje „Salutări şi Felicitări”, telegramele cântate erau cele mai multe comenzi ale mele, sublinie Roxanne, zâmbind în timp ce el tresărea, la mişcarea ei de a întoarce cărţile de pică. Şi majoritatea oamenilor solicită cântece vechi, ceea ce era perfect, fiindcă le ştiam pe toate.

Ea se uită pe deasupra mâinii ei, cu ochii scânteind, şi anunţă „Gin”, lăsând jos un rând perfect de cărţi de pică şi care, după ce întoarse o treflă.

Râsul ei acoperi bombăitul lui Bram.

— Obţin un plus de douăzeci şi cinci de puncte pentru gin şi, în afară de asta…

Ea calculă repede numărul total de puncte.

— Măi, măi, ai trei aşi, asta înseamnă cincisprezece puncte pentru fiecare, cinci cărţi cu poze şi… asta totalizează o sută treizeci şi cinci de puncte pentru fiecare zece cenţi… hmm… îşi adună Roxanne noua ei bogăţie şi adăugă: Dacă ăsta este felul în care joci cărţi, domnul vrăjitor, poate că ar trebui să discutăm valoarea creditului tău şi garanţiile.

— Oh, taci din gură şi fă-ţi treaba! Ăsta este doar primul joc, doamnă! o puse la punct Bram, cu hotărâre şi asprime în glas. Nu începe încă să investeşti câştigul tău necinstit!

Sandvişuri cu cârnaţi încălziţi la microunde, supă de pui, biscuiţi cu brânză, meniu de la M&M, toate fură mâncate în timpul jocului de gin-rummy. Până la miezul nopii, amândoi se trezeau unul pe altul pentru a-şi face rândul la cărţi.

Pierzând totuşi încă un joc, Bram îşi aruncă dezgustat cărţile pe masă.

— Trişez şi nici măcar nu pot câştiga!

— Trişorii nu prosperă niciodată! îi reaminti Roxanne.

Ea îşi dădu seama că era dificil de calculat mental punctele obţinute.

— Am dat lovitura. Cazinoul Hepworth se închide oficial în noaptea asta.

Bram se întinse, căscă şi îşi trecu mâna mare peste faţă, barba crescută între timp zgâriindu-l în palmă.

— Cât îţi datorez, domnişoară care m-ai încuiat?

— Patru sute cincizeci şi trei de dolari şi zece cenţi.

Ea îl urmări pe măsură ce el ieşea din cameră şi se îndrepta spre biroul lui.

— Ţine cont, pierderile la jocurile de noroc sunt exceptate de taxe!

Roxanne tremura.

— Se face mai frig, sau e ceva în neregulă cu mine?

El verifică termostatul de pe perete, pipăi învelişul de sticlă şi se încruntă.

— S-a oprit la cincizeci şi opt.

— Cred că soba nu are mai mult de temperatura de afară. Poate ar fi mai bine să verific la radio din nou.

— Nu te mai necăji cu asta, Bram. Vom simţi doar la fel de mult frigul.

Ea se uită la canapeaua cu două locuri, cu ochi lipsiţi de orice interes.

— Voi face supremul sacrificiu, tu iei canapeaua, iar eu podeaua şi pernele.

— Eşti foarte vitează, dar nu, mulţumesc, nici măcar în vis n-aş încerca să te dau afară de pe canapea. În afară de asta, arătai aşa de nostimă cum stăteai ghemuită, azi-dimineaţă!

Roxanne scoase limba. Ea trase înapoi pernele şi observă că erau neschimbate, însă erau două locuri libere.

— Ce-ar fi dacă am adăuga aceste două perne la celelalte patru pe care le ai şi am lua apoi câte trei perne fiecare? Te las să împarţi cu mine cuvertura de pe pat.

— S-a făcut.

Însă în timp ce Bram o ajuta să aranjeze pernele ca să pregătească aşternutul, el se întreba cât de mult va reuşi să doarmă, având-o pe ea alături. Asta era o sabie cu două tăişuri. Simţindu-se stârnit şi condamnat, el stinse lumina de pe birou şi bâjbâi, căutându-şi drumul spre culcuşul de pe podea.

La început, el se întoarse cu spatele la ea, însă se

gândi că era nepoliticos, chiar grosolan. Bram intenţionase să se întoarcă pe partea dreaptă, spre ea, şi se întreba dacă n-ar fi fost considerat prea îndrăzneţ şi obraznic. Soluţia la această problemă fu să stea mai bine întinse pe spate.

— Ăsta este exerciţiul tău obişnuit înainte de culcare? întrebă Roxanne cu interes, sau te deranjează să dormi cu cineva?

Privirea îngustă a ochilor ei căuta să-i distingă în întunericul din cameră profilul chinuit.

— Acestea sunt exerciţiile pe care le fac atunci când dorm *lângă* cineva. Am o comportare mult mai sportivă atunci când dorm *cu* cineva.

Bram întoarse capul, dinţii lucindu-i lacom. El zâmbi atunci când Roxanne râse.

— Bineînţeles, cu tine sunt pe deplin conştient de toate ideile corecte şi potrivite cu care mătuşa Mathilda ţi-a spălat creierul.

— Te rog, nu mai face nicio referire la mătuşa mea. Hai să trecem la un subiect mai sigur.

Ea tăcu o secundă.

— Ce-ai zice să vorbim despre bunicul tău?

— Interesant felul în care îmi distragi atenţia, întrebându-mă ceva despre neamurile mele.

Cum ea nu răspunse nimic, Bram oftă şi se uită în sus, spre tavan.

— A fost şi el tot bancher. Tatăl meu i-a succedat la preşedinţia Băncii Cardiff care a fuzionat cu Hepworth.

— Aşadar, tu eşti aşchia care nu sare departe de trunchi. Este ceva drăguţ.

Bram căscă, aprobând-o.

— Dar despre fraţii tăi, ce poţi să-mi spui? Nu este niciunul interesat să meargă pe urmele tatălui tău?

El întoarse capul spre ea.

— Ce face tatăl tău? Dar mama ta? Sunt absolut sigur

că buna mătuşă Mathilda a fost o profesoară care şi-a marcat fiecare lecţie asemeni pisicii cu nouă cozi.

Roxanne îşi formulă răspunsul cu foarte mare atenţie.

— Mama mea a fost o persoană ocupată tot timpul cu creşterea a patru băieţi, asta însemnând mâncare, spălatul rufelor, activităţi sportive ca fotbal, baseball… iar fraţii mei continuau să-şi schimbe ideile care le veneau în minte şi să se lupte pentru a stabili care dintre ei va răzbi primul.

— Iar tatăl tău?

Cuvintele lui se auziră neclar, în timp ce îi era din ce în ce mai greu să-şi ţină ochii deschişi.

— Tocmai s-a retras din afaceri. Se distrează ocupându-se de grădină, pescuit, şi acordând consultanţă în regim de colaborare.

Auzind mormăitul lui Bram „hmm…” şi observând respiraţia lui liniştită, Roxanne se relaxă şi nu mai spuse nimic.

Fără paravanul discuţiei purtate mai devreme, ea deveni puternic conştientă de viscolul de afară. Zăpada îngheţată lovea cu violenţă fereastra, în timp ce rafalele puternice de vânt vuiau între pereţii clădirilor. Trăgând draperia grea cu rol de cuvertură până sub bărbie, Roxanne se cuibări mai adânc între perne, închise ochii şi încercă să doarmă.

Somnul se dovedi însă ceva relativ, care-i scăpa printre degete, pe măsură ce devenea tot mai conştientă de căldura şi vitalitatea care se degajau din trupul bărbatului întins aproape de ea.

Bram pufăi şi se răsuci în somn; sforăitul lui era mai puternic, iar Roxanne se pomeni zâmbind la auzul sunetelor guturale, bărbăteşti. El respira zgomotos. Inspira şi expira. Inspira şi expira, inspira şi… Roxanne aşteptă să vină şi continuarea, dar nu-l auzi expirând, încheind ciclul respiraţiei. Frica o încolţi; ea citise despre bărbaţii care au

murit în somn, din cauza sforăitului.

Îi ridică pleoapele, îl auzi bolborosind, înecându-se şi izbucnind. Apoi deodată se trezi rămânând prinsă de corpul lui puternic, mişcându-şi neputincioasă braţele.

— Eu îi salvez bărbatului viaţa, iar el mă zdrobeşte!

— Mă salvezi? M-ai speriat groaznic!

— Sentimentul a fost reciproc, domnule. Am crezut că sforăitul te-a dus spre celălalt tărâm.

El tresări şi se ridică încet, dar nu-i dădu drumul Roxannei.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

— Nu e vina ta. Este a nasului tău. Prea mic pentru o respiraţie aşa profundă şi…

— Nu mi-am dat seama că ai ca fetiş nasul!

Bram îşi înclină capul, frecându-şi nasul de al ei.

— L-ai insultat pentru ultima dată, frumoasă Roxanne.

Vocea lui deveni mai adâncă.

— Voi fi bucuros să-ţi arăt că mărimea nasului meu este total disproporţionată cu lungimea…

— Te cred, recunoscu ea grabnic. Acum, de ce nu te întorci tu şi nasul tău şi să începeţi să sforăiţi din nou?

Bram îşi scutură capul.

— Nu cred. îmi place mai mult poziţia asta.

Mâna lui se deplasă uşor de la umeri, spre sâni.

— De fapt, se pare că ăsta este momentul potrivit pentru a verifica zonele tale erogene.

Degetele lui îndemânatice mângâiară sfârcurile ei moi, adormite, făcându-le să se întărească.

— După câte se vede, ghidul acela astrologic a mers chiar laţ iată.

Roxanne încercă să scape de căldura care-i cuprindea încet întreg corpul, ameninţându-i echilibrul interior.

— Te afli în avantaj, este nedrept din partea ta. Eu

nu-ţi cunosc zonele erogene.

Buzele lui se mişcară de-a lungul maxilarului ei.

— Destul de surprinzător că eşti preocupată de asta, dar poţi să ştii, pentru mine sunt ochii şi creierul, admise Bram înainte de a o săruta de mai multe ori pe linia curbă, parfumată a gâtului.

— M-ai mângâiat vizual şi mental de când te-am văzut prima dată, şi m-am simţit de atunci foarte bine.

El îi descheie nasturele de la cămaşă.

— Nu puteam să comand pentru mine o femeie mai potrivită decât eşti tu.

Vocea răguşită cu care rostise aceste cuvinte şi atingerea lui înceată, chibzuită, o hipnotizară pe Roxanne. Gura lui desenă o linie senzuală pe sânii ei plini, delicaţi, iar buzele lui depuseră mai multe sărutări nerăbdătoare pe trupul ei cuprins de dorinţă şi străbătut de furnicături. Un geamăt încet, de plăcere, îi scăpă Roxannei din gât.

— Bram, te rog…

Ea îşi puse palmele pe muşchii antebraţelor lui Bram, vrând să-l dea la o parte şi să-şi recâştige libertatea. În loc de asta, Roxanne se trezi că palmele ei erau nerăbdătoare să exploreze corpul lui atletic, ferm, iar degetele pipăiau muşchii tari ai spatelui şi umerilor lui.

— Mmm… am greşit – spuse el respirând agitat, ascunzându-şi faţa între sânii ei plini, catifelaţi – să te ating înseamnă pentru mine mult mai mult decât doar să te privesc.

Gura lui era flămândă şi dornică s-o cuprindă pe a ei, năpustindu-se pătimaş asupra buzelor ei, pe care le savură cu nesaţ. Limba lui hotărâtă găsi uşor calea spre dulceaţa gurii ei şi descoperi un partener plin de ardoare.

Roxanne avea impresia că tot nu era destul de aproape de el.

Degetele ei se jucau prin şuviţele lui de păr, cerând ca gura lui să nu se desprindă de a ei. Starea lui de euforie

o stimula pe a ei, scoţând la iveală latura ei sălbatică, pe care până atunci ea nu şi-o cunoscuse.

În locurile unde trupurile lor se atingeau, umeri, şolduri, coapse, o căldură violentă îi cuprindea. Sângele clocotea în vene, făcând-o să se simtă ca pătrunsă de un foc interior.

În cele din urmă Bram îi eliberă gura din strânsoarea gurii lui, lăsându-şi buzele să hoinărească de-a lungul pometţilor ei, până spre ureche.

— Corpurile noastre se potrivesc asemeni pieselor unui joc de puzzle.

Mâna lui se plimbă de la stomac în jos, nestânjenită, până când degetele lui atinseră banda elastică a bikini-ului.

— Am putea deveni nişte minunate piese care să se închidă una pe alta. îmi place ideea asta.

El muşcă uşor cu dinţii locul sensibil de sub lobul urechii ei.

— De fapt, aş vrea să mă leg de tine pentru tot restul vieţii.

Acest mod de a gândi tulbură pentru o clipă pasiunea Roxannei.

— Ce… ce ai spus?

— Încerc să spun – Bram se mişcă, legănând capul Roxannei în mâinile lui – că m-am îndrăgostit de tine.

— Eşti… eşti nebun.

— Nu, sunt foarte sigur de asta. Te iubesc.

El pronunţă cu atenţie fiecare cuvânt.

— Îmi place cum sună treaba asta.

Ea se pomeni bâjbâind după un punct de sprijin.

— Ascultă, Abraham Tyler, nu te îndrăgosteşti de cineva doar în treizeci şi şase de ore.

El se gândi un moment la cele spuse de Roxanne.

— Nu crezi în dragoste la prima vedere?

— Nu.

— Cât timp ţi-ar trebui ca să te îndrăgosteşti?

— Pentru Dumnezeu, ce fel de întrebare este asta?!

Roxanne îl împinse într-o parte şi se aranjă, trăgându-şi repede cămaşa.

Bram îşi odihnea bărbia pe umărul ei.

— Ai un răspuns?

— Nu.

— Dar eşti sigură că nu eşti îndrăgostită de mine?

Roxanne îşi muşcă buzele.

— Uite ce e, dacă eşti într-adevăr foarte corect cu tine însuţi, vei admite că nici tu nu eşti îndrăgostit de mine.

Ea ridică din umeri şi se întoarse spre el.

— Eşti victima împrejurărilor. Eşti prins aici când de fapt ai vrea să stai lungit la soare pe plajă, înconjurat de marea albastră a Caraibelor. Este o seducţie sublimă. Ai schimbat mental un cadru romantic cu unul la îndemână.

Bram îşi scărpină bărbia.

— Deci ai impresia că eu cred că tu eşti doar la îndemână pentru mine.

— Exact, chiar aşa, încuviinţă repede din cap Roxanne adăugând apoi: Dacă nu poţi să iubeşti pe cea pe care o doreşti, atunci o iubeşti pe cea cu care eşti.

— Asta este una dintre cele mai descurajante afirmaţii pe care le-am auzit. Este tot mâna mătuşii Mathilda.

Roxanne era gata să spună ceva urât, dar se abţinu.

— De fapt, am crezut că era profund psihologic.

— Hm, la chestia asta, mai bine mă culc.

— Bună idee!

Ea îl înghionti, împingându-l înapoi între perne.

— Sunt sigură că mâine dimineaţă vei vedea că toată treaba asta n-a fost decât un act de nebunie trecătoare.

Bram căscă.

— Cine ştie… s-ar putea să ai dreptate. După care

căscă din nou şi îşi trase cuvertura peste umeri.

Ea lovi una dintre perne pentru a o face mai moale, înainte să-şi lase capul pe ea.

Bineînţeles că am dreptate – susţinu în gând Roxanne – Nu te îndrăgosteşti în două zile. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, şi chiar dacă aş fi făcut-o, aş lupta împotriva acestui lucru. Nu am nevoie să mă îndrăgostesc de oricare bărbat, mai ales de Bram Tyler.

Ea îşi aşează braţul ca o barieră protectoare pe deasupra pieptului, însă corpul o trăda, savurând încă plăcerea atingerii lui Bram. Cu cât încerca mai mult să se elibereze de amintirea celor întâmplate, cu atât mai puternic îi reveneau toate în minte. Avea să fie o noapte foarte lungă.

Capitolul 6

Roxanne se trezi duminică dimineaţa cu un bolovan uriaş pe umeri. Un bolovan care creştea tot mai mult, se făcea tot mai greu, ajungând la dimensiunile unui munte, în timp ce asculta la radio starea vremii: „… zăpada s-a depus într-un strat gros de peste un metru, vântul suflă cu o viteză de cincizeci de mile pe oră, vârtejurile de zăpadă au înălţimea de cincisprezece metri, azvârlind bucăţi de gheaţă”.

Împreună cu ea era un Abraham Tyler extrem de amuzat, care nu făcea decât să-i agraveze starea, prin aducerea micului dejun la pat.

Nu-i plăcea felul distins, plin de solicitudine în care el o privea. De asemenea, găsea că sunt foarte enervante şi zâmbetul lui, ochii mari albaştri, faţa proaspăt rasă şi fizicul atletic, viguros. La urma urmei, nu petrecuse ea cea mai mare parte a nopţii visând şi închipuindu-şi tot felul de fantezii legate de acele calităţi care te îndemnau la dorinţă!?

Bram aşteptă până când Roxanne termină de băut cafeaua, înainte de a spune vreun cuvânt.

— Bună dimineaţa! Se pare că vom petrece Anul Nou ca musafiri ai firmei Hilton Hepwort.

— Anul Nou! în noaptea asta este Anul Nou! Grozav!

Paharul de cafea fu strivit de degetele ei furioase.

— Chiar grozav!

Roxanne aruncă obiectul de plastic, stricat, spre coşul de gunoi de lângă birou şi se înfurie teribil când rată lovitura.

— Ai alte planuri?

Gura lui Bram se strâmbă într-o grimasă exagerată atunci când ea îşi aţinti privirea furioasă spre el.

— Ne-am trezit într-o proastă dispoziţie, am dormit cu faţa la cearşaf, nu-i aşa?

Faţa lui era luminată de zâmbet.

— Nu începe chestia asta din nou! îl avertiză Roxanne, întinzându-şi picioarele. Nu sunt suficient de proastă ca să cred că *a face sex* înseamnă a stabili o relaţie de dragoste.

— Un alt pasaj selectat din învăţăturile mătuşii Mathilda.

Roxanne ridică imperativ o mână, strânse pumnul, scoase un mormăit gutural şi trecu prin dreptul feţei lui zâmbitoare pentru a căuta liniştea înăuntrul toaletei doamnelor.

Scoase limba la imaginea ei reflectată în oglindă.

— De ce îţi iroseşti bunătate de nervi, furia asta grozavă, pe bărbatul acela?

Roxanne se întreba asta în timp ce îşi desfăcea cu atenţie bandajul.

Pentru că el este mai rău decât furia mea, *mai rău* decât *neliniştea şi decât agitaţia mea interioară*.

— Doi la unu, huu…!

Ochii căprui trimiseră o privire lucioasă, ameninţătoare, spre gemenii lor din oglindă.

— Veţi avea o surpriză! Sunt mai puternică decât voi

da la un loc!

Declarând contuzia ei de la cap şi simţurile vindecate.

Roxanne cercetă mai departe conţinutul trusei de călătorie a lui Bram. Problema pe care o descoperise ea era faptul că folosind această trusă însemna, de fapt, să simtă mirosul lui personal. Aroma de mosc îi pătrunsese în corp, ţinând-o prizonieră cu braţe invizibile.

Pe fundul bagajului ea găsi un pachet cu mostre de şampon, cu semnătura Pierre Cardin. Desfăcu pachetul de-a lungul liniei punctate şi stoarse conţinutul parfumat. Se poate ca Pierre să fi creat asta, admise ea, însă taunci când îl folosea Abraham Tyler, el era acela care-i dădea farmecul, strălucirea care continua să-i demoleze voinţa şi îi submina judecata.

— La naiba cu bărbatul ăsta!

Roxanne se băgă repede sub robinet, îşi săpuni capul cu apă rece ca gheaţa, dorindu-şi să fi fost posibil ca să-l îndepărteze şi pe el de fiinţa ei la fel de uşor, ca printr-o spălare a părului.

Şamponul, o baie fierbinte şi frecatul cu buretele o puseră într-o dispoziţie şi o limpezime a minţii mai bune, aşa cum făcu şi folosirea rujului şi fardului. Cu timpul, instalaţia de aer condiţionat termină de uscat părul şi hainele, iar Roxanne se simţi înviorată, încrezătoare, stăpână pe ea şi gata să aibă de-a face cu oricine şi orice.

Murmuratul lui Bram se transformă într-un şuierat ca de lup când ea intră în cameră.

— Eşti uimitoare! o anunţă el pe un ton de profund respect. În fiecare dimineaţă reuşeşti să arăţi elegantă, proaspătă şi aranjată, în ciuda lipsei condiţiilor necesare pentru aşa ceva.

— Oh, mulţumesc.

Mâna ei scutură buclele proaspăt spălate în timp ce dădea aprobator din cap.

— Şi tu te descurci cu totul remarcabil, veni complimentul ei sincer. Presupun că nu s-a produs vreun miracol care să schimbe vremea?!

El dădu din cap.

— Nu, potrivit ştirilor de la ora zece. Dacă te uiţi pe fereastră, vei vedea stratul de gheaţă gros cât mâneca de la haină, asta în situaţia în care vântul te lasă să vezi ceva.

— Asta este din cauza acelor vulcani şi a sateliţilor NASA trimişi în spaţiu, bombăni Roxanne. El continuă să modifice condiţiile Mamei Natură şi asta nu-i place deloc.

Ea alunecă uşor pe lângă colţul mesei şi se îndreptă spre automat. Lumina de la beculeţ se aprinse când apără butonul pentru a obţine un măr. Ea alese până la urmă o portocală şi ascultă zgomotul făcut de monedă în loc de a auzi fructul rostogolindu-se prin tub.

— Am obosit prea mult maşina, îi comunică Roxanne lui Bram.

Bram se întoarse în scaun.

— Am fost surprins că a continuat să ne dea chiar şi atâta timp. De când încăperea aceasta a fost lăsată liberă pentru toată lumea, automatul cu fructe şi iaurt a fost cel mai popular. Sandvişul şi dulciuri ar trebui să fie încă destule.

— Ce-ai zice să redeschidem Cazinoul Hepworth?

Bram curăţă biroul.

— Cărţile de joc au fost perfect aranjate.

— Amestecate sau aranjate în teancuri? ripostă Roxanne, luând loc pe scaun.

El scoase un oftat lung, teatral.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ţi-ai revenit la starea ta normală.

Restul dimineţii până la mijlocul zilei Bram continuă în mod deliberat conversaţia animată şi fără implicaţii, sperând ca Roxanne să se relaxeze şi mai mult. Cel puţin aceasta îi fusese intenţia până când începu să piardă

constant.

— Spune, doar nu trişezi, nu-i aşa?

Roxanne răsuci mânecile lungi de la cămaşă de câteva ori.

— Nici vorbă.

— Cât îţi datorez acum?

Ea făcu scorul total.

— Îmi datorezi o mie opt sute treizeci şi cinci de dolari şi patru cenţi.

— *Prefer… să merg mai departe…*

Ochii ei căprui se măriră, apreciator.

— Punct lovit.

El se opri din amestecarea cărţilor decorate cu flori şi se uită la ceasul de la mână.

— Am fost împreună patruzeci şi şapte de ore în total. Luând în considerare faptul că întâlnirea obişnuită durează în medie patru ore şi tu ai, după cum spui, trei întâlniri pe săptămână, atunci înseamnă că asta este a douăsprezecea întâlnire şi a patra săptămână petrecută cu mine.

Ochii lui albaştri se concentrară asupra feţei ei.

— Este oare această perioadă lungă de timp mai potrivită ca să-ţi spun că te iubesc?

Roxanne îşi roti ochii.

— Spui doar ce crezi că aş vrea eu să aud.

— Şi nu vrei să asculţi asta?

— Nu cred.

Roxanne avu din nou impresia că bolovanul se întorsese pe umerii ei.

— Uite ce este: nu sunt interesată să mă las chinuită de tine. Dacă ai vrut să închei acest an cu mult zgomot, atunci te-ai încurcat cu femeia nepotrivită.

Roxanne trase aer printre dinţii încleştaţi.

— La naiba, Bram, încetează cu râsul!

— Găsesc foarte amuzantă metoda prin care te

pricepi să-ţi sabotezi sentimentele pe care le ai pentru mine.

El puse în dreptul ei cărţile amestecate.

— Nu am niciun fel de sentimente în privinţa ta, pe care să le sabotez! şuieră ea, tăind cărţile cu îndemânarea unui jucător înrăit.

Bram se lovi cu mâna peste falcă.

— După cât îmi amintesc, noaptea trecută…

Zâmbetul lui se lărgi într-un rânjet.

— Ei, Roxanne, nu bombăneai aşa noaptea trecută.

El ignoră cu blândeţe ochii ei care se îngustară, asemeni unor tăişuri periculoase.

— Murmurai când te-am sărutat şi m-ai sărutat şi tu destul de înfocat.

El începu să împartă cărţile.

— Şi mâinile tale… mmm… erau ocupate să mă ţină cât mai strâns şi chiar să mă lovească pe spate. Sfârcurile tale insensibile au fost mai degrabă foarte excitate ca răspuns la…

— Te rog, vrei să încetezi?!

— Te iubesc atunci când te înroşeşti!

El dădu un bobârnac primei cărţi şi apoi se uită la ce avea în mână.

Ea clipi repede, încercând să se concentreze asupra cărţilor primite.

— Am… am citit articolele despre bărbaţi ca tine, care, de obice, nu sunt romantici. Aceşti bărbaţi îşi creează propriile fantezii despre femeile pe care le întâlnesc şi urzesc tot felul de istorii şi scenarii în mintea lor.

— Oh, admit ideea cu fanteziile, în special în ceea ce te priveşte – recunoscu el – dar, ca să fiu complet sincer, eu nu sunt Lothario, Roxanne. Nu intenţionez să stabilesc vreun record pentru „Cartea Recordurilor”. Eu respect sexul slab. Însă ştiu ce vreau şi lucrul acesta l-am găsit în sfârşit în tine.

Bram se uită pe deasupra cărţilor lui, expresia lui fiind complet serioasă.

— Crede-mă, am fost foarte surprins de intensitatea sentimentelor mele. La început am crezut că era doar o situaţie asemănătoare celor pe care le încearcă adolescenţii nebuni. Acum realizez că nu făceam decât să neg adevărul.

— Şi care este versiunea ta asupra adevărului?

— Că este posibil să cunoşti pe cineva de un timp foarte scurt ca în cazul ăsta, şi să simţi că totul este perfect cu acea persoană.

Roxanne devenea nerăbdătoare.

— Şi tu ai decis că eu sunt Doamna Perfectă?

El încuviinţă din cap.

— Te ştiu suficient de bine ca să…

— *Crezi* că mă cunoşti – îl întrerupse ea – dar nu este aşa.

— Într-adevăr?

Bram se gândi un moment la declaraţia ei.

— Vrei să spui că reacţia ta de noaptea trecută nu a fost neobişnuită? Că eşti gata să te topeşti după *orice* bărbat? Te trezeşti la viaţă când *orice* bărbat te ţine în braţe şi te atinge? Scoţi sunetele acelea adorabile ca torsul unei pisici când *orice* bărbat te sărută şi îţi mângâie trupul minunat?

— Nu, nu este aşa.

Observând faţa lui zâmbitoare, ea se corectă imediat:

— Ai înţeles greşit punctul meu de vedere.

— Tocmai asta este cheia – observă el – nu am înţeles greşit. Am înţeles totul şi reacţiile tale raportate la persoana mea sunt în legătură directă cu influenţa mătuşii tale asupra ta care, altfel spus, ţi-a spălat creierul.

Roxanne îşi înăbuşi nevoia de a ţipa. Trase o carte.

El îi smulse cartea din mână.

— Ţi-am mai spus asta înainte, dar nu mă deranjează

să o repet. Te iubesc. Am de gând să fac dragoste cu tine înainte de zorile Noului An.

— Asta sună mai mult a ameninţare decât a alintare. Asta este metoda Tyler? Să ameninţe femeile pentru a capitula în faţa lui?

— De obicei femeile mă ameninţă pe mine pentru a mă supune, numai că tu nu realizezi încă ce noroc a dat peste tine cu un astfel de bărbat minunat; dar îţi vei da seama.

— Eu mă iubesc pe mine, pe cine iubeşti tu? îl întrebă ea cu un ton sarcastic.

— Te iubesc pe tine, răspunse el imediat, cerând din nou încă o carte. Luând în considerare faptul că mătuşa te-a luat sub umbra ei, în mormântul de piatră, pentru – cât era? – şapte sau opt ani, te-ai întors înapoi destul de bine.

Roxanne trebui să râdă.

— Ei, mersi.

— Vorbesc serios.

— Ştiu că vorbeşti serios.

Ea se strădui să-şi înăbuşe încă un acces de râs.

— Nu se putea să fie uşor pentru o asistentă medicală şi tovarăşă de companie în acelaşi timp a unei acrituri de fată bătrână, scârbită de dragoste şi de viaţă, în general.

Ochii ei se deschiseră larg.

— Asta este părerea ta despre mătuşa Mathilda?

Capul brunet al lui Bram se înclină aprobator.

— Fă economie la complimentele pentru mine. Am licitat corect descrierea bătrânei, nu-i aşa?

Nemaiaşteptând că Roxanne să încuviinţeze, el continuă:

— Stafia mătuşii te urmăreşte. Te temi să fii liberă, te temi să ai vreun sentiment, te temi să iubeşti.

— Către cine vrei să-mi îndrept sentimentele, dragostea? întrebă ea.

— Către mine, bineînţeles.

Ochii lui albaştri avea o privire poruncitoare.

— Doar către mine. Măi, să fie! Devii uşuratică!

El se întinse după carte.

— Îmi dau seama că va trebui să te conduc mult timp ca să te salvez de controlul păcător al mătuşii Mathilda.

— Este minunat din partea ta. Atât de altruist şi generos! Roxanne luă cartea lui de pică şi lăsă jos cu abilitate o formaţie perfectă de rummy.

— Gin!

Bram mormăi ceva.

— Ştiu care este problema, de ce pierd.

Ea adăugă un alt munte de puncte la scorul realizat din turele anterioare, înainte de a amesteca din nou cărţile.

— Ce scuză ai de data asta?

Roxanne făcu cărţile, aşteptă ca Bram să le taie şi începu să împartă.

— Nu am suficiente stimulente.

— Sunt gata să ridic miza la un dolar punctul. Deja ai finanţat IRA pentru mine pentru următorul an; te pot lăsa să începi cu Keogh.

— Nu banii erau stimulentele de care vorbeam.

El zâmbi gesticulând aprobator cu mâna şi începu să-şi aranjeze cărţile în suită.

Roxanne se uită la el cu o suspiciune crescândă.

— Care *este* ideea ta privind stimulentele potrivite?

— Un joc pe gin pe dezbrăcate ar fi interesant.

El jucă prima carte.

— Bineînţeles, ştiu care ar fi reacţia ta şi o pot auzi pe mătuşa Mathilda strigând plină de oroare, cu gura acoperită de dantele, în timp ce este gata de atac pentru a te proteja de aburii nebuniei care se simt în aer.

— Mătuşa Mathilda, aburi? Hmm… Gin pe dezbrăcate?

Roxanne luă o carte şi începu să şi le ordoneze încet în mână.

— Cred că este timpul să-ţi spun adevărul despre mine şi familia mea, în special despre mătuşa Mathilda.

Ea îl opri când încercă s-o întrerupă.

— Mathilda s-a născut la New York, în momentul schimbării de secol. În 1922 a obţinut prima slujbă. Ai auzit vreodată de echipa lui Minsky?

Roxanne flutură genele şi surâse.

— A luat zece fete grozave şi doar nouă erau consumate! Mătuşa Mathilda era a zecea fată. Ea adora să joace gin pe dezbrăcate, mai ales dacă putea pierde. Şi, cu tot respectul pentru cunoştinţele tale minore în psihologiei, nici eu nu am vreo inhibiţie în a juca aşa ceva.

În momentul acesta, Roxanne îşi etală cărţile pe masă.

— Gin.

Degetele ei se strânseră, iar expresie feţei era nevinovată.

— Îţi iau cămaşa.

Bram se chinuia să vorbească, simţind însă limba în gură asemeni unui burete umflat.

— Asta este… tu eşti… tu glumeşti. Aşa-i?

— Te referi la jocul de gin, la mătuşa, sau la faptul că-ţi iau cămaşa?

Roxanne clădină din cap.

— Spune – ochii ei se îngustară – nu poţi ţine pariul, nu-i aşa?

Bombănielile lui fură înghiţite de materialul moale atunci când îşi trase peste cap cămaşa.

— Aşadar mătuşa victoria n-a existat niciodată. Mathilda a fost, după câte rezultă, o… striptuează, şi tu ţi-ai râs pe ascuns de mine tot timpul ăsta!

Bram azvârli cămaşa spre ea.

Ochii lui erau acum întunecaţi aidoma părului negru,

aruncând raze lucitoare, albăstrui, asemănătoare cobaltului.

— De ce altceva ai mai râs, dragă Roxanne?

— De fapt, nu râdeam de tine, protestă ea, cu un ton hotărât, critic. Am vrut să-ţi dovedesc că, după douăsprezece întâlniri şi patru săptămâni chiar, nu cunoşti încă femeia pe care pretinzi că o iubeşti.

Roxanne îşi dădu seama că încântarea şi atitudinea ei de automulţumire se pierdeau sub influenţa unui avertisment de natură pur feminină şi a aprecierii pe care o încerca la vederea bustului gol al lui Abraham Tyler.

Ea ar putea trece uşor pe o listă o duzină de femei care ar fi leşinat la priveliştea oferită de un piept bărbătesc, ca al lui, inclusiv mătuşa Mathilda*! mai ales mătuşa Mathilda*, o tachinară amintirile. Ea era o doamnă care se distra grozav la vederea unui corp dezbrăcat, simţind o admiraţie artistică pentru asta.

Trupul deosebit al lui Bram ar inspira orice artist să pună mâna pe penel şi să transpună pe hârtie formele masculine magnifice. Ochii pe jumătate închişi ai Roxannei alunecară pe imaginea umerilor laţi, puternici ai lui Bram, înainte de a-şi face drum printre firele creţe de păr negru ce-i acopereau bustul musculos.

Ea blestemă în gând tenisul care contribuise la dezvoltarea atletică a lui Bram. De ce oare nu putea să fi fost pieptul lui scobit şi cu nevoie urgentă de antrenament tip Nautilus? De ce nu-i ceruse pantalonii?

Pantalonii! Roxanne îşi înghiţi strigătul.

— Trezeşte-te!

Ea împinse cărţile spre el.

— Este rândul tău, pentru Dumnezeu!

Ignorând sprâncenele lui ridicate, ea începu să împăturească cămaşa care zăcea pe jumătate din masă.

— Deci, spune-mi, Roxanne, unde am mai greşit?

Degetele abile ale lui Bram împărţeau cărţile cu

pricepere.

— Dar despre casa mătuşii tale, ce poţi să-mi spui? Nu are canapea, nu există draperii grele de catifea, nu sunt milieuri, nici ventilatoare…

— Ai avut dreptate în ceea ce priveşte arhitectura. Este o casă veche, dinainte de război, relată ea.

Degetele ei continuau să netezească cămaşa azvârlită de Bram, savurând căldura imprimată materialului de corpul lui.

Roxanne îşi drese glasul.

— Mobila este în stil tradiţional, având câteva piese vechi, ici-colo. Fără catifele, milieuri, dar avem ventilatoare.

Genele negre se lăsară în jos, cuminţi.

— Două pene uriaşe de struţ, de culoare roz, formau o imagine specială deasupra patului cu saltea de apă, la capul mătuşii Mathilda.

Râsul ei domina murmurul lui slab.

— Saltea de apă!

— În scop pur medical. Mathilda avea artrită.

Deodată, Roxanne îşi pierdu atitudinea ironică.

— Ce boală crudă!

Ochii ei melancolici se fixară pe faţa lui Bram.

— Aş vrea să fi putut s-o cunoşti pe mătuşa în perioada ei de glorie. Era un amestec încântător de Isadora Duncan, Mae West şi Mătuşica Mame. O femeie cu adevărat incitantă, capricioasă. Avea ceva burlesc, chiar şi după ce începuse să se chircească de boală. La optzeci de ani Mathilda avea încă o minte tânără, era spirituală, avea un suflet deosebit, care însă prizonieri într-un trup infirm. A fost plăcerea mea s-o mişc de colo-colo, să am grijă de ea atunci când trebuia să-şi mute şoldurile. Am ajutat-o să treacă prin toate formele de terapie, am observat cum i se agrava boala, fără a avea putinţa s-o ajut în vreun fel, chiar şi după ce făcea tratament cu injecţii. Niciodată n-am fost

aşa de frustrată. Nimic n-a mers din tot ce-a încercat.

Pumnul ei lovi masa.

— Nimic. Boala aia nenorocită a chinuit-o şi a mutilat-o complet şi, în final, a omorât-o.

Roxanne văzu cum pumnul ei albit de strânsoare era acoperit de o mână mare, calmă, sigură. Vocea lui Bram era liniştită şi încerca să-i aducă alinarea, atunci când îi vorbi:

— Ai fost acolo pentru ea; ai fost puterea ei. Aş vrea să te fi cunoscut atunci; aş fi putut să mă aflu acolo pentru tine.

Degetele lui încercau să le desfacă pe ale ei, degetul mare mângâind-o delicat în palmă.

— Bunicul meu a supravieţuit părinţilor mei şi, în timp ce îl vedeam cum părăseşte lumea asta şi pe mine, mi-am amintit că, de fapt, eu sunt cel care a pierdut. Eu l-am alinat pe el, dar cine mă poate alina pe mine?!

Ea încuviinţă din cap.

— Cel care pierde şi cel care s-a pierdut. Este nostim, dar eu eram pierdută înainte de asta. Mathilda m-a ajutat să mă regăsesc. În multe privinţe, m-a făcut să cred în mine însămi.

— Un mentor?

— Un suporter, un sprijinitor, un aparat de control al stării mele. A fost o minte clară, o gânditoare profundă, atunci când eu aveam creierul înceţoşat.

Bram râse şi clătină din cap.

— Nu mi te pot imagina având creierul înceţoşat.

El se întoarse ca să împartă cărţile, apoi se uită curios la ea.

— Care era numele lui?

— Richard Beck.

Roxanne se lovi cu mâna peste gură în momentul în care numele lui îi atinse urechile. *Cum am putut să spun asta*! *LInişte-te*, *nu te agita*, *şi schimbă subiectul*.

— Ai de gând să mai pierzi mult vremea cu cărţile alea? îl întrebă ea categorică.

— Ce frumos ai făcut asta!

El puse teancul în faţa ei.

— Ce-am făcut?

Ea tăie cărţile.

— Ai schimbat subiectul.

Îmi citeşte gândurile!

Roxanne îşi strâmbă buzele, autoironizându-se în gând.

— Subiectul ăsta n-ar fi trebuit adus în discuţie. îţi pomenesc eu ceva despre trecutul tău?

— Nu, dar poţi s-o faci, se oferi Bram, jucând în continuare.

Vocea lui scăzu la nivelul unei şoapte conspirative.

— Am putea începe cu Jennifer Lambert.

— Ea a fost prima. Eu aveam doisprezece ani, era vară, iar noi ne aflam în spatele plăcuţei unde se afla înscris numele „Micii Ligi”!… începu ea un comentariu sec.

El îi trimise cea mai urâtă privire de care era capabil.

— Încerc doar să fiu ceva mai sus de imaginea ta despre mine.

— Păi nu încerca! i-o întoarse ea. Nu funcţionează chestia asta. Nu poţi fi ceva ce nu eşti în realitate.

— Dacă este cazul, te-am convins că nu sunt.

Ea oftă şi îşi răsfiră cărţile.

— Aceeaşi mizã?

— Fac jocul.

Sprâncenele lui se mişcară în sus şi în jos.

— Deci, vorbeşte-mi despre Richard Beck. Nu vreau să fac greşelile lui. Cel care este prevenit are braţul înarmat.

— Nu Richiar a făcut greşeli. Eu sunt cea care a greşit, spuse Roxanne după un moment lung. Am încercat să fiu Doamna Perfectă. Din fericire, înainte de a face

greşeala unei căsătorii, mi-am dat seama că eram mai mult în postura lui Popeye Marinarul: sunt ceea ce sunt.

— Şi Richard nu era de acord cu ceea ce erai tu, de fapt?

— Nu. Lui îi plăcea să fiu ceea ce păream doar a fi.

Ea luă o carte, se încruntă şi apoi o lăsă jos.

— Richard aproape că a avut un accident vascular când i-am spus că începusem afacerea cu firma de transmis mesaje „Salutări şi Felicitări”. Pe măsură ce redeveneam adevărata persoană care eram, cu atât mai des începuse să aibă accidente de genul ăsta.

— Aşa că i-ai spus „la revedere” lui Richard.

— O despărţire de comun acord a cuplului de logodnici.

— Ajunseserăţi aşa departe?

Bram luă cărţile de treflă.

— Care era impresia Mathildei?

Roxanne chicoti.

— Ei nu-i plăcuse niciodată de Richard. Prea scorţos, prea rigid. Era chiar exagerat de îmbâcsit, aş spune. Bineînţeles, ea avusese aceeaşi problemă cu bărbaţii din cauza activităţii ei. Este greu să găseşti un bărbat care să vrea să-şi aducă acasă o stripteuză pe care s-o prezinte mamei sale. De fapt – ea deveni gânditoare pentru un moment – nu cred că mama mea s-ar fi măritat vreodată dacă nu l-ar fi găsit pe tata.

El rămase mut de uimire.

— Vrei să… vrei să spui că şi *mama* ta a fost stripteuză?

Numai pentru a juca rolul unei perverse, Roxanne fu înclinată sspună da.

— Întâmplător mama mea a fost posesoarea a doua din cele mai frumoase şaptezeci şi două de picioare din lume.

La expresia încurcată de pe faţa lui Bram, ea lămuri

ce vrusese să spună prin această declaraţie.

— Mama a fost o Rockette în trupa de revistă Radio City Music Hall şi apoi a plecat să danseze în numeroase spectacole pe Broadway. Tatăl meu a fost coregraf, s-au întâlnit şi s-au îndrăgostit în timp ce pregăteau un spectacol la Roxy.

— Prin urmare, Roxanne…

Ea zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Vuietul mulţimii şi mirosul vopselelor îţi aleargă cu furie prin vene, comentă Bram, întinzându-se din nou spre teancul de cărţi de treflă care se măriseră binişor. Firma „Salutări şi Felicitări" a fost alegerea potrivită din punctul de vedere al carierei tale, doar dacă nu ai cumva aspiraţii de a ajunge pe Broadway?

— Prea multă disciplină pentru un anume mediu de lucru.

Niciodată n-am fost adepta rutinei şi programului de lucru constant. Chiar m-am răzvrătit când a fost vorba de mers într-o tabără de vară.

Gura Roxannei se arcui într-un zâmbet plin de amintiri.

— Odată, mătuşa Mathilda a spus că aş fi o mare stripteuză, însă cei de astăzi nu au clasa pe care o avuseseră cei din anii ’20. Unde s-au dus oare toţi cei din trupa de la Sally Rands şi Gypsy Rose Lees?

— Nu sunt în Minneapolis, fu el de acord şi continuă ideea: Aşa deci, Richard Beck n-a putut suporta povara de a aduce acasă o dansatoare din buric să i-o prezinte mamei, nu-i aşa?

De ce trebuia ca el să aducă din nou vorba despre Richard?

O dansatoare din buric, o gorilă dansatoare, un dansator de orice fel. Teribil de înjositor.

Ochii ei cafenii erau acuzatori.

— Dar asta nu era o reacţie neobişnuită. Majoritatea

bărbaţilor care au o poziţie importantă în domeniul afacerilor s-ar retrage înfricoşaţi în faţa unei perspective de a avea o nevastă costumată în gorilă.

— Eu cred că demnitatea o găseşti în ochii celui care priveşte.

— Într-adevăr.

Ea jucă altă carte.

— Care a fost ultimul lucru nedemn pe care l-ai făcut, Abraham Tyler?

— Şaisprezece dintre noi au făcut o idee fixă pentru o fotografie din albumul de sfârşit de an la colegiu.

— Nimic recent? Nu o plimbare desculţ prin furtună, în plină vară? Nu construit îngeri din zăpadă? Nu bătăi şi stropiri cu apă în timpul spălării maşinii?

— Nu.

El se uită în jos, spre propria-i persoană.

— Ce-ai zice de pierderea cămăşii la jocul de cărţi? veni întrebarea lui agitată.

— Nu chiar toate lucrurile nedemne, dar de ce să nu adăugăm la asta şi pantofii tăi?

Roxanne îşi întoarse mâna cu faţa în sus, aşezând-o pe masă.

— Gin.

Liniştea care urmă fu întreruptă doar de zgomotul pantofilor care aterizară pe podea.

— Nimic nu este mai lamentabil decât să joci cărţi cu o persoană care atacă asemeni unui rechin, spuse în cele din urmă Bram.

— Nu în felul ăsta am văzut eu evoluând jocul nostru de cărţi.

— Ştiu.

Ea adună toate cărţile într-un teanc pentru a le pregăti din nou.

— Există în mod sigur o satisfacţie perversă de a scoate pantalonii unui bancher. Amestecă şi fă cărţile! veni

comanda lui fermă.

La sfârşitul rundei, Bram îşi pierdu şosetele.

— Hai să încercăm un pocher, vrei?

Roxanne protestă.

— Cine a spus ceva despre schimbarea jocului?

— Este alegerea celui care face cărţile, răspunse el. E foarte simplu, joci cinci cărţi.

Câteva momente mai târziu, ea îşi cerceta cărţile.

— Poţi doar să-mi aminteşti ce carte bate şi la ce?

— O pereche, două perechi, trei de acelaşi fel, o chintă, ful…

— Poţi să te opreşti aici, îi ceru Roxanne.

— Este un bluf.

Ea zâmbi.

— Joc astea.

El crezu că este o cacealma, dar îşi pierdu ceasul.

— Cred că îmi place pocherul. Hai să încercăm cu şapte cărţi, cea mai mică din ele este proastă.

Bram şuieră.

— Ce şmecheră eşti! Aşadar mătuşica te-a învăţat şi pocher.

— Ţi-am psus că am o educaţie socială, îi reaminti Roxanne cu dulceaţă în glas şi trânti o carte pe masă.

— Ăsta să fie ultimul tur. Mi-e foame şi sunt obosită să tot stau jos. Poate fac un jogging pe etajul patru.

— Ultima mână.

El îşi cercetă cărţile.

— Ce-ai zice să fie dublu sau nimic?

Roxanne râse.

— Dublu sau nimic? îţi dai jos pantalonii şi ce mai ai pe sub ei, amice.

— Aş fi interesat să ştiu ce ai face cu un bărbat dezbrăcat – veni repede replica lui – dar, bineînţeles, ar fi la fel de interesant de văzut ce s-ar întâmpla dacă eu aş câştiga.

— Tu, să câştigi?

Ea se uită la cele două cărţi pe care le ţinea în mână şi râs.

— Ce spuneai, ce carte bate şi ce bate?

— Oh, nu – o avertiză Bram – nu mă mai duci cu trucul ăsta încă o dată.

El răsfiră cu degetele cele patru cărţi care se aflau cu faţa în sus acum în dreptul ei.

— Nu văd să ai ceva cu adevărat incitant aici.

Ea îi observă cărţile.

— Sentimentul este reciproc. Desigur, totul se schimbă cu cea de-a şaptea carte.

Roxanne trase şi făcu ultimul rând.

— Citeşte-le şi bucură-te! Full.

Ochii albaştri explodară în lumina încântată a triumfului.

— Nu de data asta, scumpo. Patru la trei.

Bram se întinse peste ele şi o mângâie sub bărbie.

— O, victorie, ce dulce eşti! Oh, zâmbeşte şi descoperă-te, Roxy!

El făcu cu ochiul şi se lăsă din nou pe scaun.

— Ei, acum să aleg două articole de îmbrăcăminte. Pe care din ele oare?

Mă simt ca un premiu pus în joc la o licitaţie! se gândi Roxanne uitându-se la Bram care se ridică din scaun şi se îndreptă către ea.

O încordare ciudată şi dulce a muşchilor o furnica, provocându-i dorinţe şi strecurându-i-se în vene. Ochii ei aveau o dublă misiune: să observe cu atenţie pieptul lui musculos şi gol şi, totodată, bustul şi pântecele plat, în timp ce degetele ei tremurau la amintirea atingerii trupului fierbinte al lui Bram, noaptea trecută.

Deodată, Roxanne dori să împartă acest moment cu el, să-l simtă împreună cu el. Ea observă cum pieptul lui se ridică şi coboară cu intensitate.

Fiind încă aşezată pe scaun, ea începu să tremure datorită dorinţei şi nevoii de a-l determina pe Bram să ia o decizie. Nerăbdătoare în ceea ce priveşte verdictul lui şi agitată din cauza propriei dorinţe, Roxanne atinse cu mâna nasturele de sus al cămăşii.

— Îţi voi lua şosetele!

— Şosetele…?

Degetele ei se mişcară de-a lungul gâtului, în timp ce vocea i se frânse dezamăgită.

Stând ghemuită pe podea, Bram se uită tulburat în sus, spre faţa Roxannei, trimiţându-i un zâmbet leneş.

— Numai gândul de a explora zonele tale erogene, acelea din dosul genunchilor, mă înnebuneşte!

Mâinile lui îi cuprinseră piciorul drept; vârfurile degetelor se mişcau de-a lungul tălpilor ei sensibile, în timp ce, cu degetul mare, trasa curbe imaginare pe deasupra fiecărei linii din desenul şosetelor albe, groase.

— Ai moştenit picioarele mamei tale, picioare de dansatoare – decretă el – netede, elegante, lungi, de parcă nu s-ar sfârşi niciodată; pulpe zvelte, dar totuşi puternice.

Degetele lui apăsară pe muşchii picioarelor, comentând.

— Genunchi fini şi pulpe ferme.

Vocea răguşită a lui Bram îi trăda emoţiile puternice.

Roxanne încerca mental să-şi liniştească inima care-i bătea în cel mai absurd ritm cu putinţă.

Bărbatul acesta vrea doar să-mi scot o şosetă, îşi repeta ea în gând cu duritate. Doar o şosetă! Ea se concentră asupra acestui gând, în timp ce observa obiectul în cauză.

Degetele masculine, virile, se mişcau extrem de încet, apucând marginea cu dungă albastră a ciorapilor şi trăgându-i uşor în jos. Pielea ei se înfierbânta sub atingerea atentă, caldă a mâinilor lui.

Un geamăt de plăcere se auzi răzbătând din gâtul

Roxannei care trebui să se prindă de scaun pentru a se stăpâni să nu atingă părul negru, mătăsos, întunecat ca noaptea a lui Bram.

Brusc, lumina se stinse, lăsând camera în întuneric.

— Oh, la dracu'! înjură Bram. Tocmai când ajungeam la partea cea mai bună!

Capitolul 1

Roxanne clipi repede, încercând să-şi acomodeze ochii cu dispariţia bruscă a luminii din cameră. Ea se uită spre tavan.

— Bănuiesc că nu este vorba doar despre un tub fluorescent care s-a ars?

— Încearcă să vezi că nu este deloc curent.

— Asta voiam şi eu să spun. Poate că va fi puţin mai târziu. Tonul ei era plin de speranţă.

Bram stătea pe marginea mesei.

— Ascultă vântul! Bătrânul Vânt de Iarnă şi Mama Natură se tot luptă, iar noi am fost atât de absorbiţi de jocul nostru de cărţi încât n-am mai observat.

— Există în bancă vreun generator propriu de curent?

— Un sistem de alarmă pe bază de baterii care funcţionează în trepte – explică el – dar dacă te întrebi de căldură şi lumină…

Roxanne tremură.

— Am înţeles care este ideea. Bani fierbinţi, oameni îngheţaţi. Întinzându-se înainte, mâinile lui îi cuprinseră în căuşul palmelor faţa, iar vocea lui o tachină.

— Nu te îngrijora, dulceaţă, mă pot gândi la toate felurile de a-ţi încălzi toate părţile corpului.

— Oh, voi bancherii, totdeauna gata să faceţi un cont, murmură ea, apoi chicoti în timp ce se smulse din strânsoarea lui, fiind încă ţinută prizonieră de braţul lui.

— Împărţim căldura trupurilor.

Faţa lui Bram se ascunse într-o parte a gâtului ei,

mâinile lui mişcându-se posesiv pe spatele îngust al Roxannei.

— Hmm… Roxy, eşti minunată. Ne potrivim perfect.

Roxanne îşi lăsă mâinile să atârne neputincioase pe lângă corp şi refuză să admită că gura lui lui depunea sărutări uşoare, delicate asemeni unor fluturi, tocmai în spatele urechii ei drepte. Cu zece minute în urmă ea îşi dorise acest lucru, iar acum când se întâmpla după cum îşi imaginase, simţea nevoia să oprească totul.

Avea nevoie? Da. Când avusese timp să se gândească la dragostea pentru Abraham Tyler, devenise nehotărâtă. Un minut fierbinte, următorul rece. Ce se întâmplase cu ea? O femeie drăguţă, de nădejde, sensibilă ca ea, n-ar trebui să se lase prinsă într-o situaţie fierbinte, neaşteptată, tulburătoare ca aceasta!

— Ai… ai un chibrit?

Bram îşi strânse talia şi îi sărută bărbia.

— Nu ai nevoie de chibrit ca să aprinzi focul din mine.

Roxanne se feri repede de buzele lui.

— Am nevoie de un chibrit pentru a aprinde lumânările ca să nu păţim ceva pe întunericul ăsta, replică ea pe un ton nerăbdător.

El îşi îndreptă poziţia corpului.

— Ei, uite cine face pe băţoasa şi demna! se plânse Bram, dându-i repede drumul pentru a putea căuta în buzunarele pantalonilor săi.

— N-am chibrituri, dar uite lanterna mea în formă de stilou.

Se auzi un declic şi o luminiţă slabă se îndreptă spre faţa

Roxannei.

— Încercam să mă port ca tine, care ai o atitudine responsabilă şi matură.

Ea îl mângâie uşor pe obraz.

— Cineva trebuie să fie aşa. Eu voi căuta chibrituri în timp ce tu te îmbraci.

Roxanne se mişca în jurul lui şi începu să tragă de sertare.

Se auzi strigătul ei de „Evrika!” şi repede fitilele a trei lumânări de Crăciun se aprinseră, aducând în cameră umbrele tremurătoare ale luminiţelor galbene.

— Spune, nu este mai bine aşa?

Ea puse înapoi pe masă lanterna mică.

Bram îşi ridică ochii spre Roxanne care-şi punea şosetele.

— Nu. Mă distram jucându-mă cu tine pe întuneric.

Sprânceana Roxannei se ridică la auzul vocii lui.

— Nu ştiam că vicepreşedinţii scâncesc.

El aprinse lanterna, o ţinu sub bărbie şi se strâmbă la ea.

Să vorbim despre adolescenţa prelungită în timp! *Bram se ocărî în tăcere*. *De fiecare dată când avansez*, *doamna bate în retragere*. *Pot să simt armura care-i acoperă corpul*, *asemeni unei platoşe*, *ferind-o de un răspuns firesc pe care ar trebui să-l dea*. *Şi nu m-am înşelat în ceea ce priveşte răspunsul ei*; *într-adevăr acesta a existat*.

Ochii albaştri morocănoşi o priveau pe Roxanne în timp ce ea se învârtea prin cameră, adunând lumânările arzânde de Crăciun şi grupându-le într-un sfeşnic strălucitor. Bram deveni gânditor. Poate o schimbare în strategie ar fi de dorit. *Nu-mi place să fac astfel de jocuri* – un zâmbet îi arcui buzele – *dar*, *dacă este posibil*, *aş vrea să fac o mutare mare*, *grozavă*!

Cu braţele încrucişate, el se instală confortabil în scaun, luându-şi un aer plictisit şi cumva melancolic.

— Ei, şi acum ce urmează?

— Cina.

Roxanne îşi lovi cerul gurii cu limba când auzi oftatul

lui Bram.

— Sincer, Bram, s-ar putea crede că trebuie să mergi afară în tundra îngheţată ca să ucizi un urs polar!

Roxanne păşi spre el.

— Cât de greu este să arunci câţiva centi într-o maşină?

— Foarte – când maşina funcţionează pe bază de curent şi acum nu există aşa ceva – observă el scurt. Ştii, nu te pot ajuta când mă gândesc că tocmai am renunţat la aeroport cu o oră în urmă şi poate aş fi reuşit să prind un alt zbor, şi chiar acum…

Un oftat de plăcere îi scăpă instantaneu.

— Aş fi stat întins pe plajă, sorbind o piña colada şi privind la toţi bikinii care ar fi trecut pe lângă mine.

Declaraţia lui o izbi în plin pe Roxanne. Nu fusese el oare acela care spusese că soarta îi adusese împreună, chiar dacă se întâmplase prea repede, şi cât de mult o iubea?! Acum… acum acest bărbat avea tupeul să spună că ar trăda-o uşor pentru o plajă, o băutură şi pentru o altă femeie! Ea şuieră:

— Ce obrăznicie!

— Ai spus ceva?

— Da!

Roxanne pufni şi trase adânc aer în piept.

— Dacă eu aş fi plecat după ce terminasem dansul din buric, aş fi fost în propria-mi casă, îmbrăcată cu halatul meu albastru, uşor, citind în faţa unui foc bine întreţinut!

Mâinile ei se agăţară de încheieturile mâinilor lui, iar vocea îi era furioasă.

— Şi cum niciunul dintre noi nu poate fi în altă parte, va trebui să ne facem împreună petrecerea de Anul Nou, completată cu o cină la lumina lumânărilor, asta de îndată ce – îşi drese ea glasul, recâştigându-şi stăpânirea de sine şi smucindu-l de pe scaun – vei reuşi să spargi automatul.

Bram îşi înăbuşi râsul.

— De la bancher, ajung spărgător.

El se prefăcu a lua în considerare un moment această observaţie.

— Ştii, este uimitor cât de repede zboară demnitatea mea când sunt cu tine!

— Ce glumă ieftină! Cine oare a vrut să joace gin pe dezbrăcate? îi aminti ea pe un ton sarcastic.

— Poate că de vină a fost firma de care aparţinem.

El se plimbă în jurul ei, îndreptându-se spre dulapuri, cu intenţia de a cerceta interiorul fiecăruia cu ajutorul luminiţei slabe a lanternei.

— Poate că spiritul mătuşii Mathilda a pus stăpânire pe…

— Vrei doar să te uiţi după ceva cu care să deschizi? comandă Roxanne, trăgând un sertar.

— Ce-i aici?

Zâmbetul ei însă se stinse.

— Furculiţe, cuţite şi linguri de plastic.

El împinse la loc sertarul şi deschise altul.

— Aha! O chestie de fixat dosarele?? Hopa… uită-te la chestia asta!

— Biletul nostru pentru cină. Urmează-mă, complice în ale infracţiunii. Poţi să ţii tu lumina.

Roxanne direcţionă lumina lanternei micuţe spre încuietoarea maşinii automate.

— Ce crezi? Este uşor pentru tine?

El scoase o şurubelniţă mică, o introduse în centrul mecanismului şi o răsuci înainte şi înapoi, dar nu se întâmplă nimic.

— Cred că ar trebui să mă uit mai mult la televizor, la filme cu spargeri.

Bram îşi încordă muşchii în timp ce se ruga cu ardoare să audă magicul declic.

— Ce-ar fi dacă am folosi apartamentul ăsta şi l-am cerceta să vedem ce găsim în el, ca să putem deschide

maşina asta? sugeră ea, sărind de lângă Bram, în timp ce jongla cu unealta în mână.

— Pot să iau un şiling din poşeta mea, pe care să-l folosim drept cod, sau ce-ai zice de o carte de credit? O dată am făcut să se deschidă încuietoarea de la uşa mea folosind cartea mea de credit tip Master Card.

Bram smulse şurubelniţa şi se uită la Roxanne.

— Aminteşte-ţi să verific încă o dată casa de bani înainte să pleci, remarcă el sec, luând unealta care i se oferise. Nu ştiam că talentele mele se extind şi în domeniul spargerilor.

Făcând să alunece şurubelniţa între încuietoare şi partea respectivă din uşă, Bram îşi folosi pumnul pe post de ciocan, zdrobind mânerul şi împingând lama oţelului în sus. Fu răsplătit cu un geamăt metalic şi eliberarea maşinii cu sandvişuri.

— Poftim!

Ea îi apucă strâns muşchii antebraţului.

— Bravo! vorbind de talent – Roxanne dădu din cap aprobator către maşina cu sucuri – poţi să ţi-l foloseşti în timp ce eu voi alege meniul pentru cină. Ar trebui să mâncăm mai întâi toate preparatele cu maioneză.

Roxanne observă că ceasul din perete se oprise la ora opt şi douăsprezece minute, însă de atunci trecuseră multe ore.

— Trebuie să fie aproape de miezul nopţii, stabili ea, murmurând uşor în continuare. Mulţimile care umplu acum Times Square aşteptată să numere secundele de trecere în Noul An.

Bateria din casetofon era nouă şi ea îşi argumentă că o staţie locală ar putea să transmită Petrecerea de Anul Nou din Manhattan, chiar dacă în Minneapolis era furtună de zăpadă, frig sub zero grade, şi nu avea loc nicio petrecere.

— Voi suna imediat după venirea Noului An pe toţi

cunoscuţii pentru a-mi alunga singurătatea, anunţă ea cu glas tare, şi scoase o punguţă cu fulgi de porumb din automat.

— Singură? Dar nu sunt singură! se corectă Roxanne.

Ea puse o lumânare într-o scrumier şi suflă peste celelalte.

— Chiar mă bucur de situaţia mea de solitudine!

Cu această declaraţie, ea părăsi încăperea şi se îndreptă spre biroul lui Bram, iar acesta o urmă pe furiş.

Dacă muzica ar fi fost un indiciu, WCCO eră formaţia care reprezenta începutul anilor ’40. Roxanne se legăna într-o poziţie comodă pe scaunul de lângă fereastră, ronţăind fulgii de porumb, privind geamurile îngheţate, în timp ce asculta îmbinarea sunetelor clarinetului lui Glenn Miller cu saxofoanele din orchestră în melodia „Serenada lunii”.

Apoi se auzi vocea crainicului de la radio.

— Facem legătura la Times Square pentru a transmite ultimele zece secunde ale acestui an. Nouă… opt… şapte… şase… cinci. Mingea aurie cade. Trei… doi… unu! La mulţi ani!

— La mulţi ani, Roxanne Murdoch!

— La mulţi ani, Abraham Tyler!

Ea aşteptă un moment, apoi se încruntă.

— Nu pot primi nici măcar sărutul tradiţional de Anul Nou?

— Bineînţeles.

Bram îi ridică bărbia şi-i depuse un sărut rapid, uşor pe buze.

— Poftim.

Roxanne se strâmbă.

— Ăsta a fost un sărut mic şi amărât. Dacă-i dai un morcov, purceluşul fratelui meu sărută mai bine decât ai făcut tu acum.

Mâinile ei îi prinseră capul, iar degetele i se înfipseră

bine în perciuni.

— Asta… este mai aproape de ce aveam eu în minte.

Ea puse tot ceea ce simţea în acel sărut. Buzele ei le pecetluiră pe ale lui, furându-i parcă lui Bram respiraţia şi făcând-o una cu a ei. Limba el fu un intrus tulburător care cerceta cu încântare gura lui, savurând intimitatea oferită. Deodată, ea rupse această legătură intimă.

Privirea lui Bram era susţinută de ochii ei cafenii care căutau spre el cu blândeţe şi vulnerabilitate. Braţele lui formară un cerc puternic în jurul taliei Roxannei.

Buzele lui o sărutară repede, puternic, pe arcade, pe tâmple, pe obraji, ajungând chiar în colţul gurii ei.

— Te iubesc.

Buzele Roxannei îi răspunseră.

— Atunci de ce m-ai părăsit?

— Ţi-am lipsit?

Limba lui urmări linia flămândă a gurii.

Capul ei se îndreptă brusc, iar tonul fu acuzator.

— Ai vrut să-ţi simt lipsa.

— Am reuşit asta?

Braţele ei alunecară de-a lungul cefei lui Bram, iar corpul ei se cuibări şi mai strâns lângă al lui.

— Da. Mă simţeam mai singură decât ştiam că sunt în realitate.

Roxanne îşi odihni obrazul pe umărul lui, căldura trupului bărbătesc pătrunzând prin cămaşa moale.

— Nu mi s-a mai întâmplat asta până acum. Nu prea înţeleg exact…

— Înţeleg eu pentru amândoi, spuse brusc Bram.

Mâna lui îi apucă bărbia, înălţându-i faţa.

— Ştiu că asta desfide o explicaţie logică, dar la treizeci şi opt de ani, mă cunosc bine şi ştiu ce doresc. Şi, Roxanne, eu te doresc foarte mult şi am mare nevoie de tine.

El atinse o şuviţă groasă, ondulată, care-i atârna

Roxannei pe lângă ureche.

— Fiecare zi cu tine mă face să simt că totul merge din ce în ce mai bine. Nici nu-mi pot imagina cum am trecut prin ultimele douăzeci şi patru de ore fără a şti că erai acolo pentru mine.

Ea se întoarse şi-i sărută palma.

— Oh, Bram, eu…

Gura lui o reduse la tăcere pe a ei.

— Iar începi să gândeşti, şi n-am de gând să te las să faci asta. Ai încredere în mine?

Ea încuviinţă din cap.

— Arată-mi!

Buzele ei erau moi şi dulci când se uniră din nou cu ale lui, iar degetele ei erau cuprinse de furnicături şi încântare pe care le simţi chiar înainte de a se mişca de-a lungul pieptului bărbătesc, unde se jucară cu firele negre, creţe de pe bustul lui, scăpate de sub cămaşa descheiată.

— Este doar un singur lucru la care trebuie să mă gândesc, reuşi să spună timid Roxanne. Mă întrebam cât de departe este trusa ta eficientă de cercetaş?

— În sertarul de la birou.

— Este puţin cam departe.

Ochii căprui se fixară în luminile celor albaştri.

— Te superi, pentru că nu am nimic şi…

— Nu este nimic care să mă supere dacă te preocupă pe tine.

Bram o sărută apăsat înainte de a-i da drumul şi a lua pachetul mic şi subţire. El închise radioul, verifică lumânările şi se întoarse la Roxanne.

Ea stătea pe salteaua construită din pernele care se aflau în dezordine pe covor, ezitantă şi agitată, dar toate aceste sentimente dispărură în momentul în care Bram o îmbrăţişă.

— Tremurai.

El o trase pe genunchii lui, înconjurându-i talia cu o

mână, iar cu cealaltă îi mângâie linia blândă a maxilarului.

Nasturii de la haine fură desfăcuţi fără efort, permiţând mâinii lui să cuprindă sânii ei plini.

— Ai pielea fină ca mătasea.

Un geamăt de plăcere îi scăpă Roxannei când vârfurile degetelor lui descriau linii circulare pe sfârcurile ei întărite. Mâna ei se strecura încet pe sub materialul care-i ascundea bustul, pipăind şi cercetând trupul lui robust.

Bram o sărută din nou – fără a se grăbi, bucurându-se de dulceaţa nectarului cules de pe trupul ei, care-i dădea putere. Gura lui se mişcă din ce în ce mai jos, pe gât, spre bunătatea sânilor ei plini, rotunzi.

— Dumnezeule, Roxanne, cât eşti de frumoasă!

Un mârâit flămând se auzi din gâtul lui, atunci când buzele şi limba îi sărutară vârfurile rozalii ale sânilor.

Ea se trase mai aproape de el, întregul ei corp arzând de încântare şi dorinţă.

— Oh, este minunat!

Dinţii lui îi prinseră uşor pielea, făcând-o pe Roxanne să se înfioare şi să se lipească şi mai mult de el.

— Bram…

Mâine ei trase în sus capul lui, astfel încât ea putu să-i acopere de sărutări uşoare faţa lui.

— Iubesc nasul tău.

— Doar nasul? o tachină el.

— Este singurul lucru la care pot ajunge!

Roxanne îl apucă de cămaşă.

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de modest.

Un chicotit o umplu de surpriză, şocând-o de propria comportare. Ce se întâmplase cu ea? Niciodată nu afişaes un asemenea apetit urgent. Privirea ei se plimba pe deasupra trupului lui puternic, căutând o cale să se liniştească, asta doar pentru a descoperi că foamea ei este şi mai mult stârnită. Ea îşi scoase cămaşa şi o azvârli pe

canapea, după care acelaşi lucru se întâmplă şi cu şosetele.

— Hmm… ce zici de asta?

Degetul ei trase de banda elastică a chiloţilor ei de culoarea piersicii.

— Oh, credeam că te poţi descurca singură!

Proptindu-se în coate, Roxanne se uita la Bram care-şi scotea cămaşa şi şosetele, scăpând apoi şi de pantaloni, descoperind o pereche de chiloţi de culoare albastru-deschis.

— Nu sunt sigură cu picioare grozave.

Mâna ei cuprinse pulpa musculoasă, puternică, iar cu unghiile descria linii sensibile, erotice pe piciorul ferm.

Auzind geamătul lui de aprobare, mâna şi degetele ei continuară să exploreze trupul lui, plecând ca într-o aventură de-a lungul coapselor, în sus până la şolduri.

Palma ei se opri chiar în dreptul chiloţilor lui.

— Ai dreptate – vocea ei devenise dintr-odată mai mult şoptită – nasul tău simpatic nu este un indicator potrivit pentru virilitatea ta.

— Mai spune-mi! îi ceru Bram.

Ea îşi scutură capul.

— Vei obţine doar dureri de cap.

Mâinile lui o apucară de talie şi o traseră cu totul lângă pieptul lui.

— Asta nu este durere de cap.

Ochii lui priveau cu adoraţie fiecare bucăţică a corpului ei.

— Mă faci să mă simt ca un adolescent. Aş putea urca Everestul şi atinge stelele.

— Atinge-mă pe mine – răspunse ea cu glas rugător – ţine-mă în braţe.

Ea îi simţi braţele strâns lipite de corpul ei şi se abandonă trupului lui puternic.

— Iubeşte-mă, pledară ochii ei pentru ceea ce doar el

îi putea oferi.

Bram îi lăsă trupul moale, docil, pe spate, între perne, corpul lui tremurând de nevoia de a îndepărta ultimele vestigii ale îmbrăcăminţii, care le împiedicau unirea totală.

Greutatea mare care o impresionă pe Roxanne nu făcu decât să amplifice dorinţa ei, aşa cum făcuseră şi sărutările uşoare asemeni unor fulgi care căzuseră ca o ploaie pe faţa ei, pe umeri şi pe sâni.

— Bram, te rog…

Mâinile ei alunecară pe spatele lui, coborând pe şira spinării şi pe fesele puternice, făcând să i se încordeze toţi muşchii, supuşi provocării de atingerea ei.

Mâna lui se lăsă în jos, pe abdomenul ei plat, iar degetele lui atinseră cu blândeţe centrul cald, umed al feminităţii ei. Fiori puternici îi cuprinseră trupul, iar ea îl auzi pe Bram gemând de plăcere la simţirea propriei ei satisfacţii. Trupul ei ardea, iar simţurile îi era provocate la maximum, Roxanne fiind uimită să realizeze că implora posesia.

— Te vreau!

Vocea ei era răguşită şi plină de dorinţă.

— Oh, Bram, te rog, fă dragoste cu mine acum!

— Acum este doar începutul pentru ce va fi întotdeauna! veni promisiunea lui categorică. Pentru o scurtă pauză, ea auzi fâşâitul pacheţelului de plastic, timp de câteva secunde în faţa ochilor ei fiind doar chipul lui Bram.

— Te iubesc.

Apoi încet, cu grijă, el îşi uni corpul cu al ei, plăcerea senzuală pe care o simţiră fiind atât de intensă încât amândoi îşi pierdură răsuflarea în acelaşi timp.

Roxanne era cuprinsă de o satisfacţie totală, acceptând pe deplin apropierea de Bram. Era ca şi când ar fi fost absorbită complet de fiinţa lui, trupurile şi sufletele

unindu-se în toate planurile, fiecare fiind copleşit de perfecţiunea celuilalt, doi oameni devenind astfel unul singur.

Pentru un moment, Bram savură minunea primei lor uniri, apoi începu să se mişte, stabilind un ritm uşor, plin de tandreţe, delicat ca mătasea, dar totuşi plin de forţă, care o determină pe Roxanne să-i răspundă pe măsură.

Ea se agăţă de muşchii puternici ai umerilor lui, lăsându-l pe Bram să o cuprindă cu puterea lui, în timp ce trupul şi mintea ei călătoreau într-un univers la care ea nici măcar nu vusase vreodată. Un ţipăt îi scăpă, pe măsură ce se simţea năpădită de vibraţii minunate, în timp ce cu dinţii muşcă nu prea blând trupul transpirat al lui Bram.

Braţele şi mâinile lui se strânseră puternic în jurul ei, apăsând-o tot mai mult de trupul lui care se năpusti violent, explodând într-o senzaţie de plăcere supremă. Bram o sărută cu blândeţe, înainte de a-şi îndepărta corpul greu de al ei.

Uitându-se la cadranul ceasului său de mână, Bram zâmbi şi în timp ce stătea lungit pe spate lângă Roxanne, îi spuse:

— Acum este oficial.

— Ce este oficial?

Trupul ei satisfăcut se strânse mai aproape de el, mâinile ei recăpătându-şi locul şi poziţia posesivă de pe pieptul lui.

— Anul Nou.

Degetele lui se jucau printre buclele ei umezite de transpiraţie.

— An Nou Fericit, dragostea mea!

Un căscat somnoros îi scăpă atunci Roxannei.

— Ai spus deja asta, cu o oră în urmă.

— Atunci a fost Anul Nou pentru cei din Est.

Bram dădu cu piciorul în cuvertură; prinse o margine

şi o trase peste amândoi.

— Acum este miezul nopţii şi aici.

— Hmmm… ţi-ai pus bine în practică ameninţarea.

Roxanne îşi înălţă capul şi studie trăsăturile lui destinse, surâzătoare, în umbrele care se vedeau tremurând în cameră.

— Ai spus că vei face dragoste cu mine înainte de sosirea Noului An.

— Aşa am şi făcut.

Ea îl sărută uşor şi se cuibări lângă el.

— Şi chiar foarte bine.

Capitolul 8

Roxanne îşi înălţă nasul, în semn de apreciere.

— Ce vis minunat! Miroase a cafea!

— Foarte fierbinte, fu de acord o încântătoare voce masculină. Pe jumătatea acoperită, cu ochii încă somnoroşi, Roxanne se uită la faţa zâmbitoare a lui Bram.

— Ai spart maşina şi ai încălzit cafeaua la lumânare. Ei, uite, asta numesc eu serviciu complet făcut de un bancher!

Ea băgă degetul în ceaşcă, dar îl scoase uite de acolo, însoţind mişcare cu un „Au!” puternic.

Bram îi prinse mâna ducând-o la gura lui şi sărutând locul dureros.

— Te-am avertizat că este fierbinte!

El supse cu delicateţe vârful degetului opărit al Roxannei.

— Eşti bună la gust.

Punând cu grijă ceaşca înapoi pe masă, el se reaşeză între pernele de pe podea.

— Bună dimineaţa!

Degetele lui răsfirau şi încurcau şuviţele castanii ale Roxannei.

— Bună dimineaţa şi ţie!

Braţele ei înconjurară gâtul lui Bram, în timp ce îşi

întinse corpul, lipindu-se strâns de trupul lui atletic.

— Şi de unde ai cafeaua fierbinte?

— A revenit curentul în reţea, azi-dimineaţă, la ora trei, explică el, dezmierdând-o cu degetele şi mângâind-o pe spatele zvelt. Nu-ţi aminteşti de lumina puternică de azi-noapte?

— Nu.

— Dar de momentul când m-am trezit?

— Nu.

— De bocănelile şi zgomotul din cameră?

— Nu.

— Şi de ce mi-ai făcut când m-am întors în pat?

— Nuuu… ooohhh!

Roxanne se proptise în cotul stâng, legănându-se şi lăsându-şi intenţionat sânii plini să atingă pieptul acoperit cu păr negru al lui Bram.

— Eşti sigur că eram eu?

Ochii lui larg deschişi priviră cu nevinovăţie, negând fluxul interior de senzaţii, pentru a le trezi.

— Hmmm… aceeaşi reacţie ca şi data trecută.

Vocea slabă a lui Bram o învălui ca într-o mângâiere pe Roxanne.

— Eşti un amestec complicat, de satin şi mătase, scumpă Roxanne – spuse el, prinzându-i posesiv sânul cu palma şi bucurându-se să simtă pielea catifelată.

El îi acoperi corpul cu sărutări fierbinţi, nerăbdătoare. Mâinile lui mângâiau sânii plini, fermi, iar gura lui supse cu delicateţe vârfurile încordate, încărcate de tensiune erotică. Un geamăt îi scăpă Roxannei atunci când întregul corp îi fu străbătut de acea senzaţie puternică provocată de Bram. Căldura i se strecura în fiecare por. Ea se bucură de dorinţa pe care i-o provoca Bram, ştiind că el îi va satisface până la capăt nevoile trupului.

— Bram, te rog…

— Sst…

Buzele lui se jucau cu ale ei.

— Nu încă…

El îi acoperi cu sărutări gropiţa din bărbie.

— Am nevoie şi de asta.

Degetele lui, gura şi limba se deplasau şi gustau fiecare locşor de pe corpul ei, făcând-o pe Roxanne să ţipe de plăcere. El continuă să meargă tot mai aproape de punctul în care niciunul dintre ei nu mai putea nega nevoia şi bucuria de a se uni.

Roxanne ştiu că îşi împlinise dorinţa, din momentul în care îl simţise pe Bram pătrunzându-i fiinţa. Prinşi unul din braţele celuilalt, ei se bucurau pe deplin de fiecare mângâiere, de fiecare mişcare, savurând plăcerea celuilalt.

*

* * *

Când se întoarse în biroul său, Bram era complet îmbrăcat şi ţinea în mână o ceaşcă de cafea proaspătă. O găsi pe Roxanne privind pe fereastră.

— Ce este aşa de interesant de văzut?

Îndreptându-se spre ea, Bram îi puse ceaşca în palme şi-i închei nasutrii de la cămaşă.

— Nu mai ninge.

Ea puse palma rece, ţinută pe fereastra îngheţată, pe obrazul lui proaspăt ras.

— Frig, dar fără viscol. Cred că aud zgomotul făcut de maşinile de curăţat zăpada.

El se încruntă când constată entuziasmul ei evident.

— Nu trebuia să te arăţi atât de încântată de treaba asta; mie îmi place viaţa aici, în clădirea Hepworth Hilton.

Roxanne strâmbă din nas.

— Oh, tu! Mă gândesc de ore întregi să stau într-o cadă fierbinte, cu spumă, şi să mănânc ceva care costă mai mult decât o monedă de 25 de cenţi şi care nu este servit învelit în plastic.

Ea se uită la cafea, făcu o grimasă şi puse ceaşca pe scaunul de lângă fereastră.

— În afară de asta, mâine este zi de muncă pentru mine. Am o întâlnire foarte importantă. Nu sunt în vacanţă şi – ea îşi ţinu respiraţia pentru o fracţiune de secundă, deschizând apoi ochii larg – Bram, trebuie să ieşim de aici!

Roxanne făcu o serie de mişcări dezordonate, mişcându-se fără ţintă încoace şi-ncolo.

— Banca asta se redeschide mâine dimineaţă la ora 9: 00! Cum ar părea dacă ceilalţi l-ar găsi aici pe al şaptelea nou vicepreşedinte distrându-se cu o… dansatoare din buric, timp de trei zile!

— Distracţie!

Mâinile lui mari o apucară brusc de braţe.

— Distracţie!

Vocea lui Bram era nefiresc de puternică.

— Nu asta este Roxanne cea adevărată, nu ăsta sunt eu, nu asta s-a întâmplat între noi!

Ea clipi când văzu asprimea care-i transformase trăsăturile.

— Eu… eu – Roxanne se opri din bâlbâială, inspirând adânc şi domolindu-şi respiraţia – mă gândeam la tine şi la reputaţia şi cariera ta.

Ea se răsuci, eliberându-se din strânsoare.

— Ceva ce evident tu ai uitat!

— Se pare că tu ai uitat o groază de lucruri! veni răspunsul lui caustic. Ce a fost noaptea trecută şi dimineaţa asta devreme şi chiar cu puţin timp în urmă?

Întorcându-se, ea îi răsfiră părul cu degetele.

— N-am uitat nimic. Încerc doar să fiu matură şi practică în legătură cu treaba asta.

— *Treaba asta*?

Bram o trase de spate spre pieptul său.

— Aşa numeşti tu dragostea – *treaba asta*?

Ochii ei se opriră pe mâinile lui care o ţineau cu

blândeţe, însă ferm de umeri.

— Dragoste?

Tonul ei era sceptic, iar vocea suna încordată şi nefirească.

— Haide, Abraham Tyler, nu trebuie să continui farsa asta doar pentru mine. Nu sunt genul de femeie care să te ţină legat pentru toate promisiunile şoptite.

— Ce matur şi practic din partea ta!

Roxanne bătu în retragere.

— Asta sunt eu – matură şi practică. Tu eşti romanticul înfierbântat, îl auză ea. Tu eşti cel care se autoconvinge că este îndrăgostit.

— Şi tu crezi că nu sunt?

— *Ştiu că eu nu sunt*!

Mulţumită că nu se uita la ea, Roxanne îşi muşcă buza de jos, întrebându-se de ce cuvintele ei sunau atât de puţin convingător.

— Nu ţi-am promis nimic.

Ochii ei se îndreptară spre pernele aflate pe jos, pe covor şi spre urmele vizibile lăsate de cele două trupuri.

— Nu te-am minţit. Prinţul Rainier s-a îndrăgostit de Grace Kelly în trei zile!

Nota amuzantă din vocea lui Bram o făcu pe Roxanne să se enerveze teribil.

— Nu mai spune!

Ea se învârti în jurul lui, înfruntându-l, privirea îngustă a ochilor ei asaltând trăsăturile lui zâmbitoare.

— Nu te-am rugat să mă iubeşti. De fapt, nu vreau să mă iubeşti. Nu sunt interesată să am acum lângă mine un bărbat care să mă iubească.

El o mângâie sub bărbie.

— Continuă în felul acesta şi niciun bărbat n-o va face.

Bram îi acordă un zâmbet larg, ca o favoare.

— Niciun bărbat în afară de mine.

Nu era nicio îndoială în ceea ce priveşte tonul dur, ca oţelul, al cuvintelor lui, sau privirea ameninţătoare a ochilor albaştri.

— Nu este drept – se gândi ea – nu sunt gata pentru această confruntare. Cel puţin nu acum, nu tocmai când un pic de căldură îmi cuprinde stomacul şi pot simţi prin ce stare minunată a trecut el cât a fost deasupra mea.

— Hai să strângem un pic aici!

Roxanne adună pacheţelele goale de fulgi de cartofi şi două punguţe de hârtie cu dulciuri de pe mapa lui de birou.

— Haide!

Ea îl lovi uşor cu cotul.

— Ştii doar ce ruşinoasă sunt!

Ştersul prafului, curăţatul şi adunarea resturilor însemna în mod cert un efort fizic, cu rezultate vizibile.

Tocmai incursiunea în realitate o determină pe Roxanne să înceapă să gândească din nou. Acest lucru o irită foarte tare, făcând-o să bată neliniştită în retragere.

Ea împinse măsuţa pentru strâns resturile, folosită de personalul de serviciu, înapoi spre uşa unde scria „îngrijitor” şi se întoarse în cameră pentru a cerceta munca făcută.

— Nu pot să cred aşa ceva!

Roxanne ridică o grămadă de reviste mototolite de pe podea şi îl certă pe Bram.

— Tocmai am curăţat locul ăsta, domnule Tyler. Sincer, Bram, cum ai putut să mai faci alte gunoaie?

— A fost simplu.

El flutură în faţa ei un zâmbet amabil.

— Nu mai fi aşa de încântată de tine, veni replica ei sarcastică, în timp ce arunca teancul de reviste în coşul de metal.

— Şi dacă ai făcut la fel şi în celelalte camere, mergi de curăţă şi acolo.

El se strecură pe lângă ea, înconjurându-i cu un braţ talia.

— Mai degrabă aş face altceva.

— Sunt sigură că ai vrea să faci asta, dar n-o vei face!

Tonul de gheaţă al Roxannei contrazicea pulsul ei care se acceleras. Ea mârâi când el îi făcu un semn pe gât, cu o muşcătură fină, drăgăstoasă, fungind repede în jurul mesei.

— Nu suntem deloc amuzanţi.

— Te găsesc totuşi seducător de spirituală, în ciuda manierelor în stil victorian, o complimentă Bram, punându-şi în joc tot farmecul său gen Cary Grant, de care putea fi în stare. Hai, Roxy, luminează-te. Pun pariu că mătuşa Mathilda este de partea mea, de data asta.

El o urmări până când uşa de la toaletă doamnelor îi fu trântită în nas destul de nepoliticos.

Pe la ora trei, Roxanne făcu să sclipească de curăţenie etajul patru al Băncii Naţionale Hepworth, aşa cum n-o făcuse nicio echipă de oameni specializaţi în curăţenie. Îi înapoie lui Bram trusa de toaletă pe care el i-o împrumutase.

— Asta este ultima. Nimeni n-ar putea ghici că a fost cineva aici, tot timpul acesta.

Trei linii verticale îi marcau fruntea, de obicei destinsă.

— Deşi sunt maşinile acelea automate destul de bruscate, oftă Roxanne. Voi lăsa explicaţia asta pe seama ta. Vineri, tu ai fost ultimul în bancă.

— Tii, mulţumesc!

Legănându-se în scaunul său de vicepreşedinte, Bram cercetă dispoziţia în care se afla Roxanne.

— Şi acum?

— Ei bine – îşi drese ea glasul – am de gând să-mi pun haina şi ghetele, să iau trenul aerian spre centrul oraşului, apoi voi lua un taxi până acasă.

— Dar eu ce să fac?

— Tu?

Roxanne se încruntă şi trasă cu degetul o linie pe biroul de stejar, cu furnir de culoarea lămâii.

— Tu vei lua un taxi până la aeroport unde vei aştepta avionul spre St. Croix.

Bram îi făcu favoarea unui zâmbet.

— Măi, măi, dar eşti un mic comandant. Toate afacerile tale au fost ordonate la fel de eficient?

— Niciodată n-am avut o afacere care să trebuiască să fie ordonată! se zburli ea. Şi… şi nu sunt sigură de asta – Roxanne făcu un gest larg cu mâna – asta… ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o afacere… şi… şi văd cât de repede ţi-ai schimbat declaraţia de dragoste într-una de afaceri, răspunse ea cu agresivitate şi pe un ton ameninţător.

Râsul sarcastic al lui Bram îi dezveli acestuia dinţii albi.

— Te sâcâie chestia asta, nu-i aşa?

Roxanne îşi îndreptă complet statura, ridicându-se în picioare.

— Nimic din ceea ce are vreo legătură cu tine nu mă enervează. Nimic referitor la sfârşitul ăsta de săptămână nu mă irită.

— Bravo!

El bătu din palme.

— Dar minţi!

Trecându-şi mâinile uşor spre ceafă, Bram se relaxă lăsându-se pe perna din piele maronie.

— Îţi pot spune sigur că minţi. Ştiu mai multe despre tine decât…

— Da?! Într-adevăr?!…

Ea ridică din umeri cu dispreţ.

— Văd că ai revenit la metoda aceea minunată şi neînsemnată de a-ţi folosi cunoştinţele de psihologie. De

vreme ce ştii totul atât de bine, sunt sigură că vei şti exact ceea ce am de gând să fac în continuare!

Cu aceste cuvinte, Roxanne se întoarse şi ieşi din birou, îndreptându-se spre hol.

— Nu pleci nicăieri! spuse mai mult cântând Bram. Este un bluf, sunt doar poveşti!

— M-ai mai acuzat de asta şi înainte! îi strigă ea în timp ce îşi băga picioarele în ghete.

— Poveşti, da?

Roxanne se chinuia să-şi îmbrace haina din blană de vulpe ce arăta a raton mort şi mirosea a sconcs.

— Teribil omul ăsta! Ştie totul despre mine, nu-i aşa?!

Ea îşi îndesă pălăria de fetru pe cap şi străbătu zgomotos coridorul.

Bram o ajunse lângă lift.

— Hei, aşteaptă! Ce naiba faci? Unde mergi?

Smulgându-şi braţul din strânsoare, ea îşi azvârli peste umăr cureaua de la geantă.

— Nu ştii?

Pe sub borul pălăriei maronii, ochii ei luceau, transmiţând mesaje ameninţătoare.

— Credeam că ştii totul despre mine!

Cu degetul mare apăsă pe butonul de apel, uşile se deschiseră iar ea păşi în interiorul liftului.

— Credeam că ştii mai multe decât mine despre persoana mea! Degetele Roxannei fluturară în semn de „la revedere” în timp ce uşile liftului de închideau, tăindu-i parcă faţa lui Bram, peste care se aşternuse o expresie perplexă, de uimire.

Bram îşi trecu mâna peste gură şi peste maxilar.

— La dracu’, Tyler, să mai vorbeşti de mutările greşite! Femeia nu glumea deloc!

Însă trăsăturile lui Bram începură să se lumine treptat.

— Dar acum, afacerea este în mâinile mele şi –

frecându-şi mâinile cu anticipaţie, îşi spuse – cel care conduce afacerea face jocurile!

Datul zăpezii cu lopata era o sarcină lipsită de importanţă care o făcea pe Roxanne neobişnuit de fericită.

Încruntându-se, ea ridică încă o lopată plină cu zăpadă pe care o azvârli pe carosabil, înainte de a se corecta – nu era fericită, era doar cu un pas mai aproape de istovire.

Roxanne pufni, şi porni din nou atacul, cu şi mai multă vigoare, asupra muntelui îngheţat care străjuia calea de acces pentru maşini.

— Ce n-aş da acum pentru o maşină a timpului!

Lama de oţel se izbi în ceea ce mai lăsase zăpada din asfaltul oraşului.

— Cu şaptezeci şi două de ore în urmă Abraham Tyler şi nasul lui nu se băgaseră în viaţa mea frumoasă şi ordonată! Hm… curată şi ordonată! mârâi ea cuvintele. Pot fi la fel de dezordonată ca şi oricare altă persoană!

Puterile o lăsară complet pe următorii metri de zăpadă proaspăt căzută şi se întrebă ce se întâmplase cu ea. Niciodată nu avusese vreo întâlnire erotică, nici vreo fantezie măcar în legătură cu o astfel de întâlnire. Şi totuşi, exact asta făcuse! „Ţacpac, mulţumesc domnule!” boscorodi ea, privind spre cerul acoperit de nori.

Se trânti pe jos, pe stratul gros de gheaţă, asemeni unei saltele iar gândurile ei hoinăreau într-o mulţime de direcţii, fără nicio ţintă.

Viaţa ei personală, admise imediat Roxanne, purta pecetea ORDINII. Pentru ea, dragostea şi căsătoria însemnau un angajament pe viaţă. Crezuse că se îndrăgostise de Richard şi era foarte sensibilă în ceea ce priveşte relaţia lor fizică. Când înţelegerea dintre ei căzuse, pierderea convingerilor ei constituise o adevărată catastrofă în comparaţie cu pierderea bărbatului.

Roxanne retrăi tandreţea atingerilor lui Bram,

resimţind puterea trupului care se mişcase atât de provocator de-a lungul corpului ei, atingându-i pielea fierbinte. Degetele ei aflate în mănuşile de piele căptuşite cu lână se mişcau, se crispau la amintirea trupului vânjos al lui Bram. Ea revăzu acum într-un fel ceea ce-l făcea pe Bram atât de viril, simţind chiar o încântare în descoperirea tuturor zonelor lui erogene şi fu chiar excitată de faptul că mâinile ei, gura şi corpul ei îl puteau face să tremure şi să sufere cu aceeaşi intensitate, aducându-l în aceeaşi stare de extaz.

Treptat, Roxanne deveni conştientă de faptul că era incredibil de fierbinte, iar corpul ei imprimase deja – prin topire – conturul asemeni unei dubluri, în stratul de zăpadă îngheţată.

— Grozav, într-adevăr grozav! Chiar şi atunci când nu este cu mine, mă poate face să ard toată!

Pumnii ei acoperiţi cu mănuşi provocară o avalanşă de zăpadă care o acoperi din talie până la genunchi.

— Femeie, antreprenor, găsită îngheţată pe terenul din aţa casei! Film de ora unsprezece. Ce titlu drăguţ pentru ştirile TV şi răspunsul perfect la toată chestia asta.

Bombăneala ei fără sens fu întreruptă brusc de o maşină cu botul alungit.

Roxanne se ridică în capul oaselor, uitându-se întrebător la Nissan-ul care se deplasa încet, încercând parcă să mavigheze de-a lungul aleii, pentru a se opri apoi în faţa uşii garajului. Maşina îi era complet străină, dar observă că ocupantul ei era o persoană cunoscută. Ea se ridică repede în picioare şi privi uluită bărbatul înalt, cu părul negru, ochi albaştri şi umeri largi care purta cu el o servietă.

— Abraham Tyler, ce faci aici?

Bram se apropie, scutură cu o familiaritate posesivă zăpada de pe pantalonii de schi ai Roxannei şi îi răspunse:

— Sunt aici pentru o vacanţă.

Capitolul 9

— Vacanţă!

Roxanne chiţăi pe unul dintre cele mai nedemne tonuri.

Ce vrei să spui? Aici? Vacan…

Bram zâmbi doar, ignorând agitaţia ei, şi privi spre casă peste umărul ei.

— Deci aceasta este impresionanta reşedinţă Murdoch Manor. Ah, văd că am avut dreptate.

După ce o înconjură o dată pe Roxanne care punea, el începu să se îndrepte spre casă, continuând să vorbească, în timp ce inspecta instalaţi luminoasă de Crăciun.

— O casă tipică din cărămidă roşie dinaintea celui de-al doilea război mondial. Bine construită şi bine conservată, aflată în apropierea altor case la fel de bine păstrate şi care exclud orice imixtiune în viaţa acestei comunităţi.

Ea îşi roti ochii şi îşi târî cu greutate picioarele, ghetele scârţâind pe zăpada tare, îngheţată.

— Părăseşti cumva domeniul bancar şi intri acum în afaceri imobiliare?

El respiră adânc.

— Hmmm… doar adulmec aerul acela. Totdeauna mi-a plăcut felul în care lemnul scoate un fum vesel, înviorător.

Bram îşi plimbă degetele pe banda din catifea colorată în roşu şi verde cu care era legată ghirlanda de conuri de pândeasupra uşii.

— Frumos!

Deschise uşa exterioară, de protecţie şi, în ciuda bombănelilor Roxannei, intră.

— Foarte frumos… o atingere a primăverii ca în Siberia. Perne galbene în contrast cu mobila construită din mărunţişuri.

Îşi pleni limba în cerul gurii.

— Roxy, credeam că urăşti galbenul.

Scoţându-şi cu uşurinţă pantofii uzi de zăpadă, Bram îi puse în tăviţa pentru ghete, mişcându-şi picioarele încălţate doar cu şosetele pe ceea ce voia să fie o carpetă aspră, de culoare verde.

— Ce eficient din partea ta să acoperi ferestrele astea cu plastic gros şi dur.

Sprâncenele negre se ridicară brusc.

— Ai spus ceva?

— Doar un cuvânt pe care l-am citit odată pe un perete într-o toaletă!

Roxanne fierbea toată de nervi, dar îi zâmbi totuşi dulce.

— În regulă Abraham Tyler, ce se petrece? Ce crezi tu, de fapt ce vrei să faci?

— Ştii doar, tocmai voiam să te întreb acelaşi lucru. Ce făceai acolo jos, în zăpadă, zăcând într-o poziţia aproape erotică?

— Tocmai schiţam un dan în zăpadă, glumi ea, aplecându-se să-şi dezlege şireturile de la ghete.

— Aha!

El privi înapoi, pe fereastră.

— Ai realizat într-adevăr o mulţime de figuri în ultimele trei ore, douăsprezece minute şi – Bram îşi consultă ceasul – patruzeci şi una de secunde. Ai avut probleme ca să ajungi acasă?

— Pentru cât a costat taxiul, ar fi trebuit să stau acum la soare, în Palm Beach, spuse Roxanne.

Punându-şi mâinile în şolduri, măsurându-l cu privirea în sus şi în jos, ea îl întrebă:

— Apropo de clima caldă şi însorită, de ce nu te afli în Saint Croix, privind la bikinii care se plimbă încoace şi-ncolo?

— Pentru că nu te afli într-unul dintre ele, veni

imediat răspunsul lui.

Mâna dreaptă a lui Bram o mângâie pe obrajii reci şi îmbujoraţi.

— Totul a fost în regulă acasă?

Căldura mâinii lui şi blândeţea din glasul lui Bram asaltară emoţiile bine stăpânite ale Rxannei, emoţii care explodară acum în mii de bucăţele argintii, făcând-o să se simtă cuprinsă de furnicături, conştientă de propria feminitate. Ea înghiţi în sec.

— Este… în regulă.

Ochii ei deveniră prizonierii ochilor lui şi, dacă ar fi vrut să admită deschis adevărul, nu voia să scape din această capcană.

Minut după minut, ea descoperea un sentiment de mulţumire interioară şi fericire în nebunia pe care Bram Tyler putea s-o creeze.

— Cea… ceasurile au rămas în urmă doar cu câteva ore, n-a îngheţat nicio conductă, iar frigiderul nu s-a dezgheţat. Eu… eu i-am sunat pe părinţi, mi-am tras pe mine hainele de schi şi am trecu şi eu alături de ceilalţi la datul zăpezii cu lopata…

— Bram, de ce eşti aici?

— Pentru că te iubesc.

El îşi trase repede mâna de pe faţa ei şi deschise uşa de la intrarea în casă.

— Ai vrea să ştii ce fac de trei ore încoace – întrebă el inspectându-şi din nou ceasul – mai exact, de trei ore, douăzeci de minute şi douăsprezece secunde?

Auzi oftatul lung al Roxannei, el continuă vesel:

— Am mers pe jos înapoi, spre locul unde am lăsat maşina vineri, am găsit un camion-remorcă aflat în căutarea maşinilor abandonate şi am încheiat o afacere bună care include reparaţiile şi transportul până la aeroport. Apoi am închiriat acel mic obiect sport de import, mi-am recuperat bagajul, am condus înapoi acasă,

am făcut un duş, mi-am schimbat hainele şi am venit încoace – spuse el bătând uşor cu palma peste geanta din piele moale, maronie – totul este reîmpachetat pentru un loc cu climă rece.

— Cea din interior sau din exterior? pară ea această declaraţie, apoi deveni serioasă. Uite ce este, nu poţi… nu poţi chiar aşa, să-ţi faci vacanţa aici, la mine în casă. Este… este…

— O nebnie? O prostie? Ceva nedemn?

Bram era gata să-i furnizeze şi alte cuvinte cu înţeles asemănător.

— Nu tu erai aceea care a spus că avem nevoie de mai mult de atât? Murdoch Manor este un loc cu adevărat încântător!

Bram zâmbi larg.

— Şi ai dreptate!

Roxanne deschise gura şi ţipă.

— Hei!

El îi astupă gura cu palma, apăsând-o pe buze.

— Eşti nebună! Vecinii tăi vor crede că ai fost atacată!

Eaâi smuci mâna la o parte.

— În regulă. Sper că vor chema poliţia şi…

— Poliţia este foarte refractară când e vorba să se implice într-o diptă obişnuită între doi parteneri.

— Noi nu ne aflăm într-o astfel de situaţie obişnuită!

La naiba cu bărbatul acesta! *bombăni ea în gând. În mod sigură dă impresia că se află într-o situaţie obişnuită, familială.*

Se poartă ca şi cum ar fi proprietarul acestui loc, de parcă ar fi stăpânul meu. La dracu’, *a pus chiar stăpânire pe scaunul meu preferat*!

Roxanne trase răutăcioasă de fermoarul costumului de schi, se luptă să-şi scoată mâinile din mânecile căptuşite şi groase! agăţă în cuier şi urmară apoi

pantalonii uzi. Strânse pumn mâinile tremurânde, îşi scuturã buclele transpirate şi umezite de zăpadă şi se pregăti de luptă.

— Acum, ascultă aici, Bram, nu poţi să comanzi la mine în casă, tu…

— De ce?

Ea păli… Cum adică de ce? De ce… de ce… de…

— Văd că porţi încă şosetele mele şi cămaşa mea.

El trase de poalele cămăşii, degetele lui alunecând uşor peste coapsele ei netede.

— Faci într-adevăr ceva pentru hainele bărbaţilor, Roxy!

În secunda în care simţi atingerea lui pe piele, Roxanne îşi dădu seama că trebuia să facă un pas înapoi. Ştia că ar fi trebuit să facă asta, dar n-o făcu; nu putea şi nu voia. Şi când el îşi retrase mâna, se simţi foarte prost.

— Eu… eu ţi-am spus că abia mi-am scos hainele roase şi am început să cercetez locul – apoi adăugă cu aroganţă – n-am avut timp să fac duş şi să mă schimb.

— Ai luat cina?

— Cina? veni răspunsul ei ca o întrebare confuză, asemeni unui ecou.

— Hmmm…

Ochii căprui se îngustară.

— Ascultă, dacă tu crezi că am de gând să fiu servitoarea ta şi să aştept să te servesc şi să te hrănesc…

— Voi pregăti eu cina.

Bam zâmbi şi se ridică în picioare.

— Sunt sigur că după ce ai săpat în zăpadă şi ai muncit atât ca s-o dai la o parte, ar fi binevenită pentru tine o baie lungă într-o cadă plină cu spumă şi apoi să te îmbraci în halatul acela albastru, pufos, de care spuneai. Dă-i drumul, Roxy, găsesc eu drumul spre bucătărie şi, după ce te voi fi hrănit şi politeţea îţi va fi revenit, atunci vom putea discuta.

Umerii Roxannei se lăsară în jos, în timp ce-i scăpa un oftat de resemnare, urmat de o serie de cuvinte mormăite, confuze, apoi ea se îndreptă spre hol, trecu de sufragerie şi intră în baia mult mai sigură şi mai sănătoasă.

Nu putu să stea în apă mai mult de cinci minute, când se auzi un ciocănit în uşă.

— Ah, ştiam eu!

Vocea ei era înceată şi ameninţătoare.

— El aştepta doar să-mi dau hainele jos şi apoi…

Mâna ei izbi în baloanele de spumă din cadă.

— Ce este? se răsti ea.

— Eşti într-o situaţie decentă?

— Eram decentă până vineri, aruncă ea răspunsul şi se scufundă în apa fierbinte, parfumată, în timp ce Bram îşi găsi uşor drumul spre cada colorată în albastru pal şi alb.

El trase un prosop alb şi gros de pe suport, îl aruncă pe jos, lângă cadă, şi se aşeză în poziţia indiană.

— Crezi că nu mai eşti o persoană decentă?

Întrebarea lui serioasă, sinceră, avea nevoie de un răspuns serios.

Roxanne se hotărî să-i spună lui Bram exact ceea ce simţea.

— Nu, nu sunt sigură că sunt decentă. A fi decent înseamnă să recunoşti standardele de proprietate şi moralitate şi ce femeie corectă, cu o conduită morală şi decentă, sfârşeşte prin a face dragoste cu un bărbat pe care l-a întâlnit cu doar două zile înainte?

— Tu.

Ea se încruntă, îşi privi degetle ude care se mişcau de-a lungul marginii emailate a căzii albastre.

— N-am mai făcut asta înainte. N-am crezut că pot face aşa ceva.

Ochii căprui, tulburaţi, studiau trăsăturile relaxate

ale lui

Bram.

— Nu ştiu de ce am făcut asta.

— Eu ştiu.

Bram îi acoperi mâna udă cu mâna sa.

— Şi tu ştii, doar ai spus asta.

El zâmbi văzând confuzia ei şi explică:

— Ai făcut dragoste, nu sex.

Roxanne se smulse din strânsoarea lui.

— Asta… asta este doar una din acele mici eufemisme pline de politeţe – rosti ea cu greu – eu încercam doar să fiu politicoasă.

— Îmi place mai mult de tine atunci când eşti tu însăţi, nepretenţioasă şi cu picioarele pe pământ.

Bram atinse cada şi scoase o mână plină de balonaşe strălucitoare de spumă.

— Ştii, la un moment dat, în cursul weekendului trecut, am fost oarecum surprins de un acces de gelozie pe fostul tău logodnic, însă acum îmi dau seama că l n-a atins-o niciodată pe adevărata Roxanne Murdoch.

Bram îşi ridică privirea de la balonele de spumă la faţa Roxannei.

— Dar eu am făcut asta! Eu sunt norocosul. Am atins-o, am gustat-o, am iubit-o, am acoperit-o de plăcere, iar ea mi-a făcut acelaşi lucru mie, l-a făcut chiar de bunăvoie, plină de dorinţă şi într-un fel minunat.

espiraţia ei se opri pentru un scurt moment.

— Aha, deci pentru asta eşti aici! Tu… tu crezi că poţi doar… doar să continui să-mi foloseşti corpul la libera ta alegere şi dorinţă şi… şi…

— Nu mă interesează corpul tău.

Ea clipi.

— Nu… nu te interesează?

Lui Bram îi trebui un timp lung pentru a-şi înghiţi râsul care-l cuprinse când auzi tonul ei dezamăgit.

— Nu.

El lăsă să-i alunece ce-i mai rămăsese de pe mână înapoi în apa mătăsoasă, fluturându-şi degetele uşor înainte de a le trage şi a-şi şterge mâna.

— Mai bine încep să pregătesc cina, aşa cum ţi-am promis. Să nu stai pre mult!

El se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Omletele încep să-şi piardă aspectul atrăgător după douăzeci de minute.

Valurile pe care Bram le provocă în apa din cadă o spălară pe Roxanne asemeni unui curent cald, uşor. Sânii ei răspunseră mângâierilor continue cu aceeaşi dorinţă cu care s-ar fi dăruit bărbatului care crease aceste valuri. Aşteptarea care veni imediat, nechemată, se transformă în cea mai nesuferită durere.

Scoţând un mârâit care sună mai mult a suspin, ea se întoarse spre robinetul de apă, se ridică în picioare, trase de mânerul duşului şi îşi direcţionă un jet rece peste trupul înfierbântat.

*

* * *

— Fac o omletă delicioasă, fu neviotă să admită Roxanne, făcând chiar un compliment.

— Mulţumesc.

— Cu toată munca la datul zăpezii, nu sunt sigură că mai am puterea să fac şi altceva în afară de a mă căţăra într-un pat frumos, călduros şi să adorm.

— Abia aştept să te urmez.

Ochii ei se deschiseră larg, apoi se îngustară plin de suspiciune.

— Credeam că ai spus că nu eşti interesat de trupul meu.

O expresie enigmatică acoperi faţa lui cu trăsături aspre.

— Nu sunt. Ştii doar că nu voi fi în stare să adorm

până când nu te voi simţi strânsă lângă mine.

El începu să strângă farfuriile de pe măsuţa din lemn de arţar şi le clăti în chiuveta de inox înainte de a le băga în maşina de spălat vase.

— Mama mea avea o bucată de material brodat agăţată la noi în bucătărie, pe care se putea citi: „O casă este construită din cărămizi şi piatră; un cămin este construit doar din dragoste”, trăncăni Bram, scuturând din recipientul cu detergent în rezervorul de pe uşa maşinii de spăat, după care o închise, o etanşă şi-i dădu drumul. Asta am văzut aici în timp ce îţi exploram casa.

— Mulţumesc foarte mult.

Ea pierdu vremea cu fermoarul pe care-l trase în partea din faţă a halatului albastru.

— Chiar eu am făcut decoraţiunile, potrivind şi câteva lucruri vechi, antichităţi pe care le avea de mătuşa mea şi de care am fost încântată.

Roxanne descoperi mai multă plăcere în ceea ce realizase, după ce auzi complimentele lui Bram.

El luă un burete şi curăţă resturile de pe maşina de gătit.

— Dormitorul mătuşii Mathilda era aşa cum l-ai descris – un pat masiv cu saltea de apă, cu ventilatoare în forma unei flori mari roz, care se potrivesc cu pereţii şi covorul.

Roxanne îi zâmbi.

— N-am avut tăria să ating camera aceea. Nu o consider ca pe un altar, ceva la care să te închini, ci…

Vocea ei se pierdu.

— Este vorba doar de Mathilda, completă Bram şi observă încuvinnţarea ei din cap.

— Mai sunt alte lucruri sau amintiri? Vreau s-o întâlnesc pe această doamnă!

— În camera ei, pe un raft, sub noptieră.

Roxanne îşi înăbuşi o serie de căscături.

— Numai privitul la schimbările din fotografii este o lecţie asupra trecutului!

Un alt căscat cu gura largă, până la urechi, îi scăpă Roxannei care-şi scutură capul.

— Îmi pare rău. Cred că bătrânul Morfeu pune încet stăpânire pe mine.

— Este ora de culcare. La urma urmei, ai treabă mâine.

Ea se uită la braţul lui Bram care o cuprinsese de talie şi savură puterea bărbătească care emana din trupul lui şi care-i permite s-o salte cu atâta uşurinţă din scaun şi s-o poarte în braţe pe holul mic. Era o experienţă care o provoca şi-i copleşea sensibilitatea. Niciun bărbat nu o mai purtase în braţe vreodată, nicăieri!

Bram atinse cu cotul întrerupătorul de lumină şi decorul în tonuri calde, de culoarea caisei, înflori în lumini pastelate.

— Camera asta te reprezintă, Roxanne, eşti tu!

El o aşeză cu blândeţe pe colţul cuverturii de satin decorat cu flori, care acoperea patul de două persoane.

— Un amestec minunat de ţesături şi culori, liniştit de culoarea pretenţioasă, dar care, totuşi, nu strică cu nimic armonia nuanţelor.

— Culoare pretenţioasă? Nu, sunt suficient de blazată pentru astfel de lucruri.

Ea îşi scutură umerii, dându-şi jos halatul.

— Bram, doar nu ai de gând cu adevărat să dormi aici, nu-i aşa?

— Ba da.

El îşi privi ceasul.

— Însă nu chiar acum. Este abia nouă şi jumătate.

El zâmbi uşor.

— Am de gând să găsesc o carte de citit în colţişorul acela care l-ai aranjat în ce-l de-al treilea dormitor, poate să mă uit puţin la televizor.

Bram o vârî sub pături, ale căror margini le băgă apoi strâns sub saltea.

— Mă asigur că focul din cămin este în regulă şi sting luminile de la uşă. Vreau să verific şi pomul tău de Crăciun, se pare că mai are nevoie de apă.

Ea căscă, ţinându-şi deja cu greu ochii deschişi.

— Este artificial.

— Hmmm, cu siguranţă că l-au făcut să pară real!

El se aplecă, întinse mâna şi o mângâie pe obrajii delicaţi, înroşiţi, degetele lui savurând atingerea buclelor ei mătăsoase.

— Noapte bună, dragostea mea!

*

* * *

Roxanne fu nevoită să verifice cu degetele siguranţa cerceilor de aur din urechi, din cauza ochilor ei care refuzau să privească propria imagine din oglindă, concentrându-se în schimb asupra umbrelor reflectate de cearşafurile de pe pat. Nu era nicio îndoială, Bram dormise acolo. Faţa de pernă de lângă ea purta urmele lăsate de capul lui, iar cearşafurile păstrau conturul şi căldura trupului musculos al lui Bram.

Însă la ora şapte când sunase ceasul, bărbatul lipsea de acolo. Roxanne îl auzi trebăluind prin bucătărie, făcând gălăgie cu vasele, ceştile, tigăile şi argintăria. Acum el stătea acolo, lăsând libere baia şi dormitorul, pentru ca Roxanne că se poate folosi în voie de ele.

Ea împinse un sertar, căutând o curea neagră de piele şi o eşarfă în culori pastelate pentru a şi-o înfăşura în jurul gâtului, potrivind-o la costumul de lână albastră. Eşarfa a fost uşor de descoperit, cureaua însă o găsi atârnând cu un capăt în afara valijoarei lui Bram, pe scaunul din dormitor.

El îşi scoase hainele moderne, lăsându-le într-o grămadă mare, potrivit rolului pe care-l aveau: lenjerie

intimă, batiste, pulovere, două cămăşi, blugi şi două perechi de pantaloni mai largi şi groşi de iarnă. Un hala gros din catifea neagră, cu mâneci lungi, era aruncat pe spătarul scaunului, dar nu se vedea nicio pijama.

Roxanne începu să tremure, în ciuda căldurii puternice din cameră. Cum a putut să doarmă lângă un om complet dezbrăcat şi să nu-şi da seama de asta? Mai ales când acel bărbat era Abraham Tyler. „Abraham!” Vocea ei răguşia şopti tandru numele lui, rostind uşor, ca într-o mângâiere, fără a se grăbi, fiecare silabă, dorindu-şi ca el s-o fi mângâiat şi dezmierdat.

Roxanne respiră adânc, îşi ascunse trăsăturile schimbate ale feţei sub o mască profesională şi se îndreptă spre bucătărie.

— Bună dimineaţa! Arăţi striucitor şi bine odihnită.

El lăsă să alunece pe masă o farfurie cu pâine prăjită unsă cu unt.

— Se simtre vreun efect de la efortul cu datul zăpezii?

Ea înghiţi o gură de suc de portocale.

— Nu, sunt obişnuită cu asta.

Ochii ei zăboviră mai mult decât era necesar pe spatele lui, găsind plăcere în privitul muşchilor care se încordau, ondulându-se pe sub puloverul neted, subţire, care-i venea atât de bine, băgat în nişte pantaloni de catifea reiată.

— Nu sunt adepta unei mese copioase, dimineaţa!

— Îmi amintesc asta.

Bram îi trase scaunul.

— Doar suc, pâine prăjită şi cafea.

— Poţi folosi cu încredere maşina închiriată de mine ca să ajungi la birou; ştiu că a ta se află încă la garaj.

— Mulţumesc, dar eu am o înţelegere cu vecinul meu care locuieşte pe partea cealaltă a străzii, explică Roxanne. Charlie lucrează într-un birou aflat în imediata apropiere a

serviciului meu, în clădirea La Salle, aşa că amândoi conducem alternativ şi împărţim taxa pentru parcare.

Ea îşi adăugă zahăr şi frişcă în băutura aromată.

— Eu îmi aduc maşina acasă noaptea şi…

— Ce s-a întâmplat?

El se uită la Roxanne, pe deasupra feliei de pâine prăjită unsă cu gem de zmeură.

— Eu… eu tocmai mi-am amintit că am o întâlnire la o cină de afaceri în seara asta.

— În regulă, bine că mi-ai spus. Aveam de gând să te termin cu faimosul meu meniu pregătit dintr-un pui cu tăiţei la caserolă, dar o să păstrez chestia asta pentru mâine…

El ezită.

— Dacă programul tău permite.

Roxanne nu observă nicio undă de ironie în tonul lui Bram, doar interes, iar ea se pomeni lansându-se în detalii privind întâlnirea de care pomenise.

— Cred că am menţionat că, în afară de asta, am idee despre felul în care se poate extinde afacerea cu… „Salutări şi Felicitări”.

— Spune-mi.

— Ei bine…

Ea ezită un moment, apoi explică:

— Am înregistrat pe robotul telefonic răspunsuri pentru comenzi care pot fi recitate ore întregi, anunţuri speciale, nume alternative şi numere, chestii din astea. Fiecare din ele ar fi destinat unei anumite firme, nefiind nici unu asemănător cu celălalt.

Ea se lăsă pe spate şi aşteptă reacţia lui.

— Treaba asta e o lovitură strălucitoare! declară Bram. Trebuie să admit că preferabil pentru mine este mesajul înregistrat, însă ideea ta depăşeşte nivelul ăsta şi îmi scuteşte mie o groază de timp şi bani cu informarea.

El turnă din nou cafea în ceaşca din ceramică

emailată.

— Întâlnirea din seara asta te va ajuta să pui bazele proiectului tău?

Ea ridică din umeri.

— Asta nu ştiu. Nu l-am întâlnit pe Emmet Lewis în persoană, am ţinut legătuara cu el doar prin scrisori şi am vorbit la telefon. Îi place ideea mea şi mie îmi place faptul că vrea să fie un partener liniştit, dar vreau să-l întâlnesc şi să-l aud ce-mi va spune când îi voi pune mai multe întrebări şi-i voi spune de politica pe care o întrevăd.

— Ai o agerime înnăscută pentru afaceri, Roxy. Nu am nicio îndoială că vei lua decizia potrivită.

Ea îşi simţi obrajii calzi din cauza complimentului primit.

— Ce… ce ai de gând să faci astăzi?

Bram îşi împături şerveţelul în formă de evantai.

— Oh, m-am gândit să mai citesc ceva. Ai o frumoasă colecţie de povestiri cu subiecte pline de mister şi cărţi poliţiste care mă intrigă, şi poate – zâmbi el – voi curăţa candelabrul din sufragerie de pânzele de păianjen.

Roxanne ridică o sprânceană.

— Faci şi geamurile?

— Fac o mulţime de lucruri, veni răspunsul lui uşor tărăgănat. Ţi-aminteşti?

Roxanne avu un moment foarte dificil încercând să se rupă de hipnoza exercitată de privirea lui.

— Eu… eu cred că aud maşina lui Charlie.

Scaunul ei hârşâi zgomotos când alunecă pe linoleul alb.

— Ei, îţi doresc o zi bună!

Era un comentariu stupid, dar asta a fost tot ce a putut să spună în timp ce termina de încheiat cele două rânduri de nasturi la haina groasă şi îşi băgă picioarele încălţate deja cu ciorapii în ghetele de piele maro.

— Baftă la întâlnire!

Roxanne se aştepta la un sărut, dar nu obţinu decât un simplu semn simbolic pentru victorie.

Semnificativ gest de la revedere, plin de dragoste, bombăni ea în timp ce se îndrepta spre maşina care o aştepta.

Bram stătea în uşa deschisă, privind până când aburii de la ţeava de eşapament a maşinii se condensară în aerul rece de iarnă. Singurul plan pe care-l avea pentru ziua aceea era să doarmă – singurul lucru care fusese lăsat la o parte din meniul de noaptea trecută.

Era aproape miezul nopţii când Roxanne se întoarse acasă. Îl găsi pe Bram în pat, cu un roman de Agatha Christie.

— „Miss Marple”?

El zâmbi.

— Mă tot gândesc că mătuşa Mathilda ar fi putut face o treabă bună jucând rolul de scut protector.

Roxanne oftă şi se aşeză la capătul patului.

— Trebuia să fi rămas acasă cu tine şi să formăm un menaj în trei împreună cu „Miss Marple”.

Bram puse cartea cu faţa în jos pe noptieră.

— Ce n-a mers bine, Roxy, masa sau întâlnirea?

— Şeful de la salonul IDS Orion nu putea pregăti o mâncare proastă.

Pe sub pături, ea simţi piciorul lui mişcându-se aproape de coapsa ei.

Roxanne se întoarse spre el cu o expresie tristă.

— Emmett ar fi trebui să-şi schimbe numele în Domnul Nevăstuică; a încercat să transforme întâlnirea de afaceri într-o întâlnire amoroasă.

— Oh! Ce s-a întâmplat?

Asprimea din glasul lui o încălzi.

— Nu ştiu exact – admise Roxanne, desfăcându-şi cureaua de piele şi trăgându-şi eşarfa de la gât. Emmett Lewis cel real era cu totul altul decât cel din scrisori. Nu

m-a luat nici pe mine, nici firma mea sau proiectul meu în serios.

Ea se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşile dulapului pentru a le deschise, în timp ce desfăcea nasturii de la jachetă şi de la fustă.

— Am încercat să-l informez despre începuturile firmei „Felicitări şi Salutări: „care datează, de fapt, din 1993, când a fost emisă prima telegramă cântată. Mesajele noastre speciale erau mai mult ca un fel de minispectacole asemănătoare celor de pe Broadway, toate foarte distractive şi, în mod cert, mult mai uşor de ţinut minte decât o felicitare sau un cadou.

Ea se dezbrăcă de jacheta de lână, făcu câţiva paşi pentru a ieşi din fustă şi se întinse după cele mai apropiate umeraşe.

Îmbrăcată doar cu un combinezon negru, Roxanne se întoarse.

— Când am completat formularul pentru solicitarea împrumutului la banca ta, m-ai tratat cu un respect profesional; n-ai făcut niciun fel de comentariu ironic sau ieftin.

Roxanne se lovi uşor cu mâna peste piept.

— Cred că dau o impresie de profund profesionalism!

— Ştiu că faci asta, fu de acord Bram.

Cu o fascinaţie crescândă, Bram privea numărul de striptease pe care Roxanne îl executa cu deosebită graie. Era total neatentă la ţinuta mai mult decât uşoară pe care o afişa în faţa lui.

Ea oftă şi îşi scutură capul.

— La naiba, aş fi vrut să fi fost şi tu acolo. Lewis a fost atât de făţarnic, de abil, de… perid!

Ea tremură când bretelele de satin alunecară în jos de-a lungul braţelor, iar furoul formă o grămăjoară întunecată la picioarele ei.

— El a avut câteva sugestii privind anumite cotări

pentru mesaje.

Roxanne îşi scoase dresul.

— Cotări! Eram aproape terminată!

Se întoarse şi intră în dulap pentru a-şi lua cămaşa de noapte.

— Ai dreptate!

Bram se lupta pentru a-şi păstra respiraţia dezordonată.

— Omul acela este o adevărată nevăstuică, iar tu ai făcut foarte bine că ai scăpat de el.

Ochii lui mângâiară cu stăruinţă spatele ei, fesele catifelate şi braţele zvelte care îl aţâţaseră, îl incitară, pentru un moment scurt, divin, un minut înainte ca veşmântul de flanel să acopere totul.

— Este într-adevăr ceva ruşinos. Mi-a făcut o ofertă inacceptabilă.

Roxanne se căţără între perne.

— Acum trebuie să găsesc pe altcineva cu bani care să investească în afacerea asta.

Simţindu-se neobişnuit de fericit de reacţia ei naturală, Bram stinse lumina şi strecură un braţ în jurul umerilor ei, trăgându-i capul aproape de pieptul lui.

— Roxy, sunt sigur că vei fi în stare să găseşti pe cineva care să aprecieze afacerea şi ideile tale. Întâmplător, eu cred că eşti o persoană foarte inteligentă şi talentată.

— Mulţumesc.

Sub obrajii ei, Roxanne simţi truul lui cald, puternic şi încordat. Ea se strădui să pară cât mai detaşată.

— Casa arată minunat, totul este lustruit şi curăţat, iar candelabrul luceşte în întuneric!

— Mulţumesc, doamnă.

Mâna lui făcu un tur încet este umerii ei, venind să i se odihnească pe ceafă.

— A fost distractiv, deşi am fost singur.

Degete lui se jucau prin buclele ei moi, castanii.

— Asta a fost prima zi pe care am petrecut-o separat şi mi-ai lipsit.

— Şi… Şi eu ţi-am simţit lipsa, veni răspunsul ei sincer.

Ea îşi strecură picioarele mai aproape de ale lui, căutând o intimitate mai profundă.

— Mi s-a părut o zi foarte lungă.

Cu degetele de la picioare, ea îl atinse sugestiv pe Bram.

— Oh, dulceaţă, ce brută sunt!

Bram îşi retrase braţele.

— Ai nevoide somn, nu de vorbărie! spuse el şi se retrase de lângă ea. Noaptea bună!

Roxanne se strâmbă, cu faţa spre tavan. *Noapte bună*! Nu avea chiar atâta nevoi de somn. Strâmbătura ei se transformă în încruntare. Nu voia să doarmă.

Ce vrei? *Ce ai nvoie*? îi răsună în mite o voce interioară.

Roxanne îşi întoarse încet capul, trecând cu privirea peste conturul frunţii lui Bram, prin întunericul adânc din cameră. Avea nevoie şi îl dorea pe Abraham Tyler. Îi dusese dorul toată ziua şi îşi dorise să stea de vorbă cu el, să asculte ideile lui înţelepte la orice oră din noapte, iar acum, chiar în acest moment, îşi dorea şi îi lipsea teribil de mult că nu era ţinută în braţe de el şi că nu o săruta.

Nevoile ei, dorinţele şi frustrările ei reprezentau principalul motiv pentru care, în noaptea de miercuri, când venise în dormitor după ce făcuse o baie fierbinte, Roxanne purta doar o cămaşă de noapte scurtă, din mătase, în locul cămăşii ei obişnuite din flanel.

Capitolul 10

Uitându-se pe deasupra cărţii „Cele mai urâte crime”, ochii albaştri ai lui Bram se deschiseră larg cu interes, dar se întoarseră veseli la bătrâna domnişoară

Marple, până când tânăra domnişoară Murdoch făcu prima mişcare.

Nedescurajându-se, Roxanne încercă o altă tactică de provocare. Se ridică din pat, răsuflă adânc şi exageră un oftat, întinzându-şi braţele languros, astfel încât mătasea alunecă în jos şi în sus pe corpul ei.

Fără a-şi ridica ochii de pe carte, Bram o întrebă politicos:

— Ai spus ceva?

Buzele ei se îngustară.

— Nu.

Roxanne se hotărî să înceteze jocul de-a cocheta şi să treacă la asaltul principal. Se strecură în cearşafurile albastre.

— Bram… murmură ea şi îşi apropie corpul de trupul lui. Cât mai ai de gând să citeşti?

— Oh, îmi pare rău, dulceaţă.

El îndoi colţul de jos al paginii, azvârlind cartea pe noptieră şi stinse lumina.

— Noapte bună, Roxy.

O atingere usturătoare îi arse pielea atunci când corpul lui se întoarse.

— Bram…

Vocea ei răguşia murmura încet lângă urechea lui, în timp ce mâna ei ei se mişca uşor şi sugestiv pe pieptul lui Bram, pentru a se aşeza pe stomacul lui, descriind cu degetele rozalii mici cercuri senzuale în jurul buricului.

— Ce naiba crezi că faci?

Mârâitul lui nepoliticos şi aspru o şocă.

— Păi, eu… eu…

Rxanne se blocă.

— Eu… eu… tocmai credeam că noi… am… s-ar putea… ăăă… ei bine…

— Nu mi-ai adresat mai mult de câteva cuvinte de când ai venit acasă de la serviciu şi acum, *chestia asta*!

Bram îi dădu la o parte mâna de pe şoldul lui.

— Chiar aşa, Roxanne! Şi ai îndrăzneala să mă acuzi pe mine că te vreau numai pentru trupul tău!

El îşi întoarse capul.

— Ce sunt eu? Doar omul de serviciu gata oricând ai o nevoie urgentă?

Roxanne îşi smuci braţul, eliberându-l din mâna lui şi se ridică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bram! Cum îndrăzneşti să faci o remarcă atât de crudă?

El aprinse lumina şi se întinse înapoi pe pernele din pat.

— O fac foarte uşor.

Bram se străduia să-şi stăpânească emoţia din glas şi să-şi controleze trăsăturile feţei.

— După tine, când eu te ating, nu este vorba de dragoste, respect şi devotament. Să ştii că nu vreau să-ţi asaltez corpul. Vreau să te iubesc, să împărţim ceva special, ceva aproape spiritual. Nu sunt mânat doar de voluptate, de dorinţă trupească!

— Voluptate!

Roxanne îi aruncă o privire urâtă peste umăr.

— Eu nu vreau doar voluptate! pronunţă ea cu violenţă fiecare cuvânt.

— Oh, într-adevăr! Atunci ce făceai?

— Păi, eu… uh…

Picioarele ei se frământau neliniştite pe sub pături.

— Bram…

Roxanne se răsuci din nou spre el. Expresia feţei ei era tristă; mâna ei mângâia umărul lui.

— N-am putea… n-aş putea doar să… Hei!

Ea clipi din ochi, uimită în timp ce el azvârli păturile şi părăsi patul.

— Ce faci?

— Plec.

El merse spre scaun şi îşi puse hainele cu viteza cu care se îmbracă un pompier.

— Pleci? îşi încreţi ea fruntea. Pleci! spuse ea, ghemuindu-se. Tu… tu nu poţi pleca aşa, în mijlocul nopţii!

— Cine spune?

— Eu spun!

Roxanne sări plină în picioare şi încercă să-şi menţină echilibrul pe saltea.

— La naiba, am crezut că mă iubeşti!

— Te iubesc.

Bram se uită în sus, spre ea, în timp ce-şi băga cămaşa roşie în pantaloni.

— Eu trăiesc sentimentul că împreună putem trece prin toate. Bune şi rele.

Apoi începu să îndese hainele în valijoara cu care venise.

— Putem trăi în bogăţie sau putem înfrunta sărăcia! spuse el, trăgând fermoarul la geantă, după care o puse pe podea şi se aşeză pe scaun pentru a-şi pune şosetele şi pantofii, continuând: Putem înfrunta boala şi trăi împreună în sănătate. Sunt gata să fac un angajament pe viaţă. Dar de fiecare dată când spun că te iubesc, îmi arunci chestia asta în spate.

Bram se ridică în picioare şi spuse:

— Cât crezi că mai pot suporta?

— Bram! strigă ea, sărind jos din pat. Hai să vorbim despre asta!

El trase adânc aer în piept.

— Nu cred. Am spus tot ceea ce am de gând să fac. Crezi sau nu, am mândria mea, Roxanne. Ştiu că nu voi în stare să te mai aud încă o dată spunând nu.

Bram îşi luă bagajul.

— Acum îmi dau seama că am fost atât de tare de cap încât să ignor sentimentele mele. Te iubesc suficient de mult ca să-ţi respect dorinţele. Măcar atât poţi face şi tu:

să mă respecţi suficient ca să nu încerci să mă foloseşti doar pentru satisfacţia ta personală.

Bram făcu o pauză în dreptul uşii, după care adăugă:

— Lasă-mă să plec cu demnitate!

— Bram! Abraham Tyler, vino înapoi!

Roxanne sărin din pat şi alegră după el.

— Bram, te rog, aşteaptă! îi zise ea, apucându-l de mânecile hainei. Te rog!

Bram trebui să-şi adune toată puterea interioară pentru a ignora vocea ei rugătoare şi faţa înlăcrimată.

— Îmi pare rău, Roxanne. Am crezut că pot iubi destul pentru amândoi, dar nu pot.

El o pornise cu degetul mare şi arătătorul bărbia care-i tremura.

— Asta te priveşte şi pe tine, puştoaico!

Roxanne se trezi deodată lovită de aerul rece îngheţat de iarnă şi apoi privi aşa închisă.

— Nici măcar nu mi-a dat un sărut de „la revedere”!

Bosumflându-se, buza ei inferioară i-o acoperi pe cea de sus, în timp ce se întoarse în sufragerie şi se întoarse cu faţa în jos pe canapea.

— Poate că este doar un coşmar! şopti ea încet, încercând să se consoleze. Poate că merg, vorbesc şi gem în somn.

Dar, în tăcerea nopţii, ea auzi zgomotul motorului de la maşină, urmat apoi de lumina farurilor care străpungeau întunericul nopţii şi atunci ştiu că nu era un vis, ci doar o realitate cumplită.

Legănându-şi bărbia pe braţul canapelei, Roxanne se uita la umbrele din cameră încercând să reconstituie exact ceea ce se întâmplase şi să vadă unde greşise. Bram avusese dreptate când a spus că ea fusese tăcută toată seara, dar asta se întâmplase pentru că se gândise la el şi la ea.

La drept vorbind, fu silită să recunoască că gândurile

ei erau concentrate doar pe iubire. În realitate, acest sentiment fusese obiectivul ei pentru noaptea aceea şi anume să-i arate lui Abraham Tyler doar cât de mult îl iubea, să-i arate, să-i spună şi să facă dragoste cu el, într-un fel dulce, minunat şi plin de pasiune.

— A încetat vreodată acest bărbat cu supoziţiile lui şi a încercat oară să se gândească cât de dificil ar putea fi pentru mine să admit să am greşit? Că te-ai putea îndrăgosti de cineva în trei zile?

Roxanne gemu.

— Trei zile! Atât i-ar trebui lui Abraham Tyler să mă demoleze complet, să se bage pe sub pieleea mea atât de…

Ea oftă din nou şi se forţă să spună adevărul.

— M-a distrus în aşa fel, încât să nu mai pot iubi alt bărbat decât pe el! Ce abilitatea diavolească!

Roxanne se ridică.

— Afurisitul! a aplicat aceeaşi tactică şi în ajunul Anului Nou! spuse ea furioasă, lovind cu pumnul în pernă.

— Avans, mişcări în plus, şi retragere bruscă.

Ea lovi din nou perna.

— Ce nervi trebuie să aibă! Dacă el crede că asta va fi un model pentru restul vieţii noastre în comun, probabil că este nebun!

Roxanne zâmbi şi chicoti fericită.

— În fine, s-ar putea să nu fie chiar aşa nebun! Eu sunt cea nebună! Eu sunt cea care stau aici vorbind de una singură.

Roxanne bătea darabana cu degetele pe coapsă.

— Poate că Abraham Tyler ar trebui să înceapă să vorbească cu sine însuşi şi să se îngrijoreze un pic, îşi spuse ea cu ochii strălucind de încântare. Noi, femeile din zodia Fecioarei, nu suntem totdeauna mature şi responsabile; câteodată, putem deveni chiar prefăcute sau complicate.

*

* * *

Într-o zi de vineri, la ora şase după-masă, exact după o săptămână de la întâlnirea ei cu Abraham Tyer, Roxanne cobora geamul de la propria sa maşină pentru a vorbi cu gardianul ce asigura paza la complexul „Şoimul” din Edina. Ea ezită puţin înainte de a a Auga:

— Eu… eu am o surpriză aniversară, aşa că vă rog să mă anunţaţi!

— N-ar avea nicio importanţă dacă a-şi face-o sau nu – răspunse omul, verificând cu degetele înmănuşate registrul – fiindcă domnul Tyler a plecat.

— A plecat! se auzi răspunsul amărât al Roxannei, asemeni unui ecou. Cum adică, a plecat? Unde a plecat?

Gardianul se apropie de fereastră, neliniştit şi dornic de a absorbi un pic de aer cald de la radiatorul din maşină.

— Domnul Tyler a plecat în vacanţă. Am dispoziţie din partea lui să-i reţin corespondenţa şi să-i adun mesajele. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

— Nu.

Roxanne pufni şi spuse un „noapte bună” politicos. Îi trebuiră trei încercări pentru a negocia trecerea de cea de-a treia linie de acces spre bulevard şi spre drumul internaţional.

A lecat! În minte ei acest cuvânt se reverbă atât de puternic, încât, până la urmă, corpul începu să-i tremure.

— Dacă n-aş fi fost atât de încăpăţânată! Dacă n-aş fi încercat să mă joc cu chestiile astea! Dacă m-aş fi urcat în maşină miercuri noaptea şi l-aş fi urmărit pentru a-i spune că-l iubesc, atunci n-ar fi plecat!

Lacrimile se rostogoleau pe obrajii Roxanei, ajungându-i pe colţurile gurii.

— Bram ar fi acum aici, cu mine, chiar acolo unde îi este locul!

Douăzeci de minute mai târziu când ajunse ce şosea, Roxane se agăţă de o altă idee. Va merge la St. Croix

pentru a-l găsi. Cât de dificil ar putea fi, doar insula nu era chiar atât de mare!

În viteză, Roxanne coborî repede din maşină, îndreptându-se spre casă. Va suna agenţia de voiaj şi va rezerva un loc pentru prima cursă de mâine dimineaţă. Până mâine noapte, Abraham Tyler nu va mai avea nicio îndoială cât de mult îl iubea Roxanne Murdoch. Cum ar fi putut un bărbat să se îndoiască de o femeie care zburase jumătate din globul pământesc doar ca să-i spună cât îl iubeşte?

Ea deschise uşa de la verandă, scutură bine ghetele de zăpadă şi merse împleticindu-se spre sufragerie. O cutie albă, uriaşă, purtând ştampila „a se livra în condiţii speciale” o făcu pe Roxanne să iasă din atitudinea ei apatică.

Se învârti în jurul pachetului înalt de doi metri, un surâs fericit arcuindu-i buzele. Surâsul se lungi şi mai mult când observă focul arzând vesel în vatră şi o găleată plină-ochi cu gheaţă în care se dihnea o sticlă de şampanie; iar pe masa de stejar se aflau două pahare de cristal.

Roxanne se aşeză pe canapea, îşi scoase cu eleganţă de pe ea haina de blană şi aşteptă. După câteva minute auzi un ciocănit venind dinăuntrul cutiei şi un ghiont lovi panglica înnodată de deasupra cutiei.

— Un om se poate sufoca aici!

Ochii ei căprui priviră cu interes faţa zâmbitoare a lui Bram, înainte de a realiza că restul corpului bărbatului din faţa sa era comlet gol.

— Nu porţi chiar aşa de multe haine să te sufoci!

— Ai observat, nu-i aşa?

Ea îşi drese glasul, în timp ce ochii îi alunecau în jos, pe talia lui.

— De fapt, devine din ce în ce mai evident!

Bram îşi încrucişă braţele peste piept.

— Am ajuns la concluzia că era de fapt mai bine să

devin ţinta intenţiilor tale voluptuoase, decât să stau fără tine. Aşa că, iată-mă!

Cu un oftat, Bram îşi desfăcu braţele.

— Fă ce vrei cu mine!

— Nu este bine, domnule Tyler! spuse Roxanne, clipind din ochi.

— Hei!

Bram împinse la o parte resturile cutiei dărâmate şi se ridică în genunchi, aproape de ea.

— Ce vrei să spui, ce anume nu este bine? o întrebă el, apucând-o de încheietura mâinii. A fost destul de bine cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Nici atunci n-a fost destul de bine! replică Roxanne. Dacă n-ai fi fost atât de detept, domnule Tyler, ai fi aflat cu douăzeci şi patru de ore în urmă că nu eram interesată doar de corpul tău.

În timp ce spunea cuvintele astea, Roxanne îşi plimba mâna pe pieptul lui.

— Deşi este cel mai grozav şi cel mai impresionant trup de bărbat pe care am avut privilegiul să-l privesc!

— Serios? răspunse Bram tărăgănat. În cazul acesta îmi voi folosi corpul grozav şi teribil de impresionant ca să te fac să spui mai multe.

Bram o împinse pe spate, peste perne, şi se aruncă şi el lângă ea.

— Ai de gând să vorbeşti, domnişoară Murdoch?

— Sunt alte lucruri pe care aş prefera să le fac.

Degetele ei se opriră cu exploratul acolo unde rămăseseră data trecută, mai jos de stomacul lui Bram, replicându-i:

— Însă, de vreme ce insişti să vorbim…

Nasul obraznic al Roxannei îl mângâie pe cel al lui Bram.

— Te iubesc Abraham Tyler, inclusiv nasul tău modest, dar plin de vitalitate.

Vocea lui veselă, ironică, de mai înainte, deveni acum serioasă.

— Când ai avut relaţia asta?

— În ajunul Anului Nou, se confesă ea. Dar că i-a trebuit ceva mai mult creierului meu, de altfel responsabil, matur şi practic, ca să recunoască treaba asta.

Roxanne îl sărută pe buza de jos.

— Nu te căutam în mod special, dar se pare că m-ai găsit oricum. Voi admite că am fost tulburată, speriată şi neliniştită, dar am ştiut că trebuia să te fi iubit, altfel nu s-ar fi întâmplat nimic nici în noaptea aceea nici altă dată.

— Nimic?

— Absolut nimic.

Bram râse şi o îmbrăţişă cu putere.

— Vezi, am avut dreptate tot timpul.

Ea se strâmbă într-un fel drăgălaş la el.

— Nu trebuie să te lauzi chiar aşa. Tu ai fost cel care ai încheiat treaba aici, noaptea trecută! îi reaminti ea cu satisfacţie.

— Aşa a fost.

Buzele lui sărutară aproape de ureche.

— Însă Jenkins, agentul de pază, a sunat la acest număr cu puţin timp în urmă şi a spus că, într-adevăr, domnişoara Murdoch apăruse.

— Ce figură eşti!

Roxanne strânse şi mai mult braţul în jurul gâtului lui Bram.

— Cum puteai să ştii că voi apărea în locul acela, pe terenul tău, practic?

— Asistenta ta, deosebit de capabilă, domnişoara Suzanne Kendall, cu care de altfel, este o încântare să vorbeşti, îi raportă el cu un glas leneş. I-am spus că am o problemă în ceea ce priveşte modul de a discuta cu teribil de iritata domnişoară Murdoch, iar ea mi-a spus că, de obicei, domnişoara Murdoch era neobişnuit de frustrată şi

blândă, în acelaşi timp, câteodată veselă, alteori repezită, iar joi a sunat ca să-mi spună că avea de gând să meargă la cumpărături şi să-şi ia nişte lenjerie de corp şi că, probabil, nu s-ar fi întors cel puţin o săptămână.

Roxanne oftă.

— Va trebui să-i măresc salariul Suzannei.

— Ai adus toată acea lenjerie cu tine, la locul unde lucrez eu?

— Tot ce am adus se află pe sub haina asta.

— Hmm…

Bram desfăcu cei trei nasturi şi îşi strecură mâna înăuntru.

— Tot ce simt eşti tu.

Ochii căprui zâmbeau privind ţintă în lumina celor albaştri.

— Asta era tot ceea ce ai fi obţinut. Pe mine, întreagă. Pe mine, de fapt, pe cea pe care nimeni nu a mai avut-o în acest fel înainte.

— Pot să mă descurc cu treaba asta.

— Pentru totdeauna?

— Şi mai mult decât atât! promise el.

Gura lui se uni cu a ei, pecetluind astfel promisiunea pentru toată viaţa.

— A trecut atâta timp de când te-am sărutat ultima oară, Roxy!

Limba lui se insinuă cu blândeţe pe lângă a ei, dornică din nou de a simţi dulceaţa gurii ei.

— Eşti atât de gustoasă!

Amândouă mâinile lui Bram îşi croiră drum pe sub haina ei.

— Te simt ca pe o mătase fierbinte.

El îi cuprinse drăgăstos sânii cu palmele, savurând pielea lor catifelată, în timp ce degetele îi mângâiau sfârcurile deja excitate.

Geamătul încet de satisfacţie al Roxannei se

transformă într-o nevoie urgentă.

— Potrivit „Manualului de Căpătâi al Astrologiei Universale”, întâlnirile mele favorite au avut loc într-un birou.

Mâna ei călători mai departe în jos, spre pelvisul lui Bram, mângâindu-l cu blândeţe şi incitându-l, făcând să-i crească şi mai mult dorinţa.

— Lucru pe care deja l-am făcut pe o haină de blană, în faţa unui foc…

Unghiile ei desenau linii ondulate pe interiorul coapsei lui.

— …lucruri care amândouă se întâmplă să fie la dispoziţia noastră.

Gura lui flămândă se ridică de pe sânul ei.

— Sună perfect. Lasă-mă doar să…

Ea îl opri atunci când încercă să se mişte.

— Am fost la tine la birou deja pregătită pentru noaptea asta.

Bram o sărută pe gură, apoi delicat pe sfârcuri.

— Nu mai pot aştepta să te simt înlănţuită în jurul meu!

— Atunci nu aştepta!

Mâinile ei îi cuprinseră faţa.

— Te iubesc extraordinar de mult, domnule Tyler!

Cu o singură mişcare, dintr-o răsuflare, Bram făcu să se unească trupurile lor într-o comuniune deplină.

— Te iubesc profund, domnişoară Murdoch!

În dormitorul mătuşii Mathilda cele două pene mari de struţ, colorate în ros, căzură de pe perete, într-o aprobare mută.

Sfârşit

*

* * *